

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Kết Thúc Cũng Là Bắt Đầu

Chương 2: Lạc Phong Thành Bình Yên

Chương 3: Trốn Thoát

Chương 4: Tái Kiến

Chương 5: Kinh Thành Thật Tròn

Chương 6: Truy Bắt

Chương 7: Hí Kịch

Chương 8: Có Người Bỏ Nhà Ra Đi

Chương 9: Gia Gia Được Vận Tích

Chương 10: Tiến Cung

Chương 11: Trả Giá

Chương 12: Cung Đình Náo Loạn

Chương 13: Phát Hiện

Chương 14: Tĩnh Lại

Chương 15: Cửu Hoàng Tử Hiên Viên Diệp Phong

Chương 16: Cung Đình Náo Loạn

Chương 17: Cơ Quý Phi

Chương 18: Đi Chơi

Chương 19: Đi Thanh Lâu

Chương 20: Đến Đông Vũ Quốc

Chương 21: Đau Lòng

Chương 22: Có Người Muốn Về

Chương 23: Đón Khách

Chương 24: Trận Đấu [1]

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40: Hoàn Chính Văn

Mục lục

- Chương 1: Kết Thúc Cũng Là Bắt Đầu
- Chương 2: Lạc Phong Thành Bình Yên
- Chương 3: Trốn Thoát
- Chương 4: Tái Kiến
- Chương 5: Kinh Thành Thật Tròn
- Chương 6: Truy Bắt
- Chương 7: Hí Kịch
- Chương 8: Có Người Bỏ Nhà Ra Đi
- Chương 9: Gia Gia Được Vận Tích
- Chương 10: Tiến Cung
- Chương 11: Trả Giá
- Chương 12: Cung Đình Náo Loạn
- Chương 13: Phát Hiện
- Chương 14: Tĩnh Lại
- Chương 15: Cứu Hoàng Tử Hiên Viên Diệp Phong
- Chương 16: Cung Đình Náo Loạn
- Chương 17: Cơ Quý Phi
- Chương 18: Đi Chơi
- Chương 19: Đi Thanh Lâu
- Chương 20: Đến Đông Vũ Quốc
- Chương 21: Đau Lòng
- Chương 22: Có Người Muốn Về
- Chương 23: Đón Khách
- Chương 24: Trận Đấu [1]
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38

Chương 39

Chương 40: Hoàn Chính Văn

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kết Thúc Cũng Là Bắt Đầu

“ Oa oa~~~~~

Tiếng trẻ con khóc vang lên. Trong tấm cung ngọt ngọt im lặng, Nhã phi mềm mại yếu ớt vẫy vẫy tay ra hiệu cho vú nuôi bế đứa bé lại bên mình. Nàng ôm lấy hài nhi nhỏ bé của mình, tiếng nấc không kiềm chế lại bật ra. Hai thị nữ bên người im lặng khóc thương. Nhã phi yếu ớt của các nàng, sau khi sinh ra hài tử kia, sẽ chế. Sẽ chết.

Hàn Diệp Thanh nâng mi, cố cử động bàn tay. Khó khăn quá. Sao người hãn nặng thế này. Hãn mở mắt. Bệnh viện? Không. Không phải. Chắc chắn nơi đây không phải bệnh viện. Hàn Diệp Thanh nhớ hãn đã buông mình xuống nước. Không thể nào còn sống. Không thể. Vì đó là sóng thần.

Hàn Diệp Thanh, con của Hàn Diệp Nghị, là thiên tài trong các thiên tài. Từ bé hãn đã được mọi người kì vọng rất nhiều. 13 tuổi tốt nghiệp đại học Cambridge, 15 tuổi hoàn thành xong văn bằng tiến sĩ. Hãn là thiên tài khiến nhiều người ngưỡng vọng cũng như khát cầu. Nhưng cũng làm người ta sợ hãi khi đứng trước hãn. Một thiên tài nhìn rõ nhân tâm người khác.

Mẫu thân hãn là Phương Hàm Yên, một người xuất thân cao quý nhưng cũng mềm yếu. Nàng sống trong Hàn gia bao nhiêu năm, thì cũng ủy khuất bấy nhiêu năm. Nàng sợ người chồng máu lạnh, không nương tình thân của nàng. Khi sinh ra đứa con này, nàng càng thêm sợ hãi. Nó, quá mức thông minh. Nó nhìn thấu nàng đang nghĩ gì. Nàng sợ hãn, càng thêm xa lánh hãn.

Phụ thân hãn là Hàn Diệp Nghị, lạnh lùng, tàn khốc, chưa bao giờ tỏ ra yêu thương hãn. Khi biết hãn là thiên tài, y đã lợi dụng hãn để làm cho Hàn thị của mình càng thêm vững vàng.

Hắn, Hàn Diệp Thanh, sống 22 năm làm thiên tài. Chưa bao giờ nhận được bất cứ sự quan tâm nào. Vì hắn, là thiên tài. Vì người khác nghĩ, hắn không cần ai giúp đỡ. Hắn, sống như một con ro-bốt. Hắn cười. Hắn vốn không phải người. Làm người, sao cả tình thân cũng không nhận được một chút gì.

Ngày 11/3/2011, Nhật Bản. Ngày bình yên.

Hàn Diệp Thanh ngồi trên xe lướt nhanh trên cao tốc. gió tạt vào mặt hắn, những lọn tóc đen nhánh bị thổi tung, băng quơ theo gió. Nhật Bản, ngày bình yên. Bình yên đến mức, gió cũng không hề thổi mạnh. Bình yên trước cơn bão. Luôn thế. Hắn mỉm cười, cho xe đi chậm lại.

Phụ thân hắn gọi điện bảo hắn kiểm kê số công ty bên này. Hắn cười. Y có coi hắn là con? Không. Bởi ngoài giao việc, không còn từ ngữ dư thừa nào khác. Hắn cười nhạt. Đã quen rồi. Phụ thân coi hắn là con ro-bot thông minh thôi. Ha ha.

Đất động mạnh, hắn lao ra khỏi xe. Động đất, rất mạnh.

Ầm~~~ Ầm~~~

Tiếng thét chói tai, tiếng đổ vỡ. Sóng thần. Đó là những gì hắn kịp nghĩ khi nhìn ở xa.

Bám lấy thành cầu để không bị nghiêng đi. Nước ào ào chảy dưới cầu. May mắn, hắn đứng trên cao tốc, rất cao. Không bị tổn hại gì.

Nhìn xuống phía dưới kia, có một cô bé mặc đồng phục nữ sinh trung học. Đang chơi với dưới dòng nước. Hàn Diệp Thanh không nghĩ gì cả. Hắn nhảy xuống cứu cô bé. Dù sao hắn cũng bơi rất giỏi.

Nước cuốn hai người đi xa hơn. Nhìn thấy trên nóc nhà có người, hắn cố kéo cô bé đang bất tỉnh vào. Đẩy cô bé lên. Người phía trên nóc nhìn thấy,

giúp hắn đỡ cô nhóc. Cô bé đã được cứu. Người kia giơ tay lên giúp hắn. Phải thật nhanh, nếu không sẽ có đợt sóng khác ập vào. Nhưng hắn từ chối bàn tay kia. Mím cười. Hắn buông tay ra. Cho nước cuốn trôi mình đi.

Tiếng thét, tiếng khóc bên tai hắn. Những người xa lạ kia. Có lẽ đã dành một ít tình cảm xót thương cho hắn. Thế cũng đủ rồi. Hắn nhắm mắt, từ từ buông thả mình vào dòng nước.

Chết, thật tốt. Kiếp sau có lẽ sẽ tốt đẹp hơn.

Nhìn quay căn phòng hoa lệ, hắn biết hắn đang ở đâu. Căn phòng cổ đại hoa mỹ này, có khi nào là hoàng cung chẳng? Hắn thấy trên ti vi vẫn hay có những căn phòng hoàng thất thế này mà.

Hắn đã được sinh ra lần nữa, nhưng mang trí nhớ tiền kiếp. Hắn cười khổ. Chẳng lẽ ông trời tiếp tục dày vò hắn sao?

Khi hắn định thần lại, mới thấy mọi người ở đây đã quỳ rạp xuống.

“ Ban Nhã phi rượu độc.”

Tiếng nói uy quyền nhưng cũng lạnh lùng vang bên tai. Hắn mặt mày cố gắng mở mắt nhìn về giọng nói ấy. Một kẻ thân hoàng kim, khuôn mặt sắc bén tuấn mỹ cũng uy nghiêm. Hoàng đế? Ý nghĩ xoẹt qua đầu hắn. Chắc chắc đúng rồi.

“ Vậy con cứu hoàng tử, thừa bệ hạ.”

“ Giết nốt đi. Tránh hậu họa về sau.” [Nguyệt: hậu họa em cứu gây ra to lớn lắm đó a =]]]]]]]]

Hắn cười nhạt, đôi mắt mệt mỏi khép lại. Đời này hắn cũng sinh ra trong tay một kẻ uy quyền có thừa mà tình thân có hạn. Ha ha~ Trớ trêu. Mới sinh ra đã chết. Thôi đi. Hắn đành chờ kiếp sau nữa. Hi vọng quá tam ba bận đi.

Tiếng khóc nức nở vang lên, hãn cảm thấy cung nữ bế hãn siết chặt tay hơn. Nàng run rẩy quỳ xuống.

“Nhã phi, Nhã phi. Nô tỳ theo người.”

Nói rồi nàng đặt hãn xuống. Hãn nhìn theo nàng, nàng nhìn hãn. Ánh mặt đau thương. Rồi sau đó nàng nghĩ gì đó, bế hãn lên.

“Những kẻ kia sau khi giết Nhã phi, sẽ sang đây giết tiêu điện hạ. Nô tỳ sẽ bồi người, nô tỳ bên cạnh người. Sẽ không đau, không đau.”

Nước mắt nàng nóng ẩm rơi trên mặt hãn. Hãn bắt giắc cười. Ít ra cũng có người quan tâm hãn a.

Hãn ngửi thấy một mùi hương thơm thoang thoảng đưa hãn vào miền man.

“Đại ca, Nhã Minh mất rồi. Cứu con nàng ta đi.”

“Ân. Cứu đứa bé đó.”

Hãn thấy mình được bế lên, nhẹ bẫng đi.

“Mang theo nàng ta.” Một trong hai người kia nói.

“Ân...”

Hãn nghe đến thế, rồi cũng chìm dần vào giấc ngủ. Mệt mỏi. Mệt mỏi quá.

“Nó tỉnh rồi, nó tỉnh rồi.”

Khẽ lay mắt, hãn quơ quơ đôi tay lên giữa không trung. Cảm thấy xung quanh lắc lư, hãn không phải đang trên xe ngựa chứ?

“Tiểu tử, người đã tỉnh.”

Đập vào mắt hắn là khuôn mặt của một nam tử nhìn còn rất trẻ, khuôn mặt mang theo khí khái trẻ con.

“ Để nó ăn đi, Minh nhi.”

Hắn bị ai đó giật lại. Người lại chuyển qua tay kẻ đó. Hắn nhìn y. Một người nhìn tuần tú, cũng khá trầm tính.

“ Tỉnh ca, cho ta bế hắn chút. Sắp đến Lạc Phong thành rồi.”

“ Để nó ăn. Người đừng nháo.”

Tùng thìa sữa được người tên Tỉnh ca kia dứt. Hắn mệt mỏi và quá đói. Cũng chẳng tìm hiểu xem sao mình không chết. Hắn nhắm nháp vị sữa dề thơm thơm

“ Từ giờ chúng ta là phụ thân của người, Ta sẽ gọi người là Diệp Phong. Theo họ ta, Lưu Diệp Phong. Ta – Lưu Diệp Tỉnh, hắn Lưu Diệp Minh. Người hiểu?”

[Nguyệt: Mùi huynh đệ văn nông nặc]

Hắn nhìn người nọ. Không có tình thương sâu đậm nhưng có sự quan tâm chân thành. Hắn cũng nhìn thấu ta không bình thường ư? Có sao. Gật đầu. Kiếp này của ta bắt đầu rồi.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lạc Phong Thành Bình Yên

Hàn Diệp Thanh, không là Lưu Diệp Phong, hẳn sống yên ổn trong Lưu gia. Gọi là Lưu gia nhưng cũng thật ra không phải. Lưu gia chỉ có hai người phụ thân. [Nguyệt: đã nói là huynh đệ văn mà =]]. Thêm nàng cung nữ ngày trước bị 2 vị kia đem ra. Nàng chăm sóc cho hẳn.

Lưu gia mở một tiệm thuốc nhỏ ở Lạc Phong thành. Hai vị phụ thân của hẳn, vốn là anh em. Phụ thân – Lưu Diệp Tĩnh – trên giang hồ nổi tiếng là độc y thần, võ công tái thế, là việc trầm ổn, bình tĩnh, có cơ mưu. Tiểu phụ thân – Lưu Diệp Minh – nổi tiếng hành y cứu người, trên giang hồ gọi là Dược y thần. [Hai anh em nhà này, 1 người hạ độc, 1 người cứu]Tiểu phụ thân võ công có thể nói là ... mèo cào, làm việc bát nháo, không để ý trước sau. Tốt nhất không nên nhờ hẳn lăm đại sự.

Tiểu cung nữ kia tên Ánh nhi. Hẳn thường được nàng kể chuyện. Kể cả chuyện mẫu thân hẳn.

Hẳn vờ tỏ ra không hiểu, nàng càng đau thương hơn. Nhiều lần nàng ôm hẳn khóc. Hẳn cũng lãnh đạm không nói gì. Trước giờ, hẳn không biết dỗ dành người khác.

Hẳn đang sống ở lục địa Chân Á (hắc, Nguyệt chém. Á. chả nghĩ ra). Đất nước hẳn sống tên là Hiên quốc (có ai nhớ ra gì chưa?).Hoàng đế hiện tại là Thiên Thuận đế Hiên Viên Ngạo Thiên (Ngạo thiên mà còn là Thuận thiên. chém. Chém. Anh Ngạo Thiên) (tên xấu kinh lên đc. Nhưng k vặt ra đc tên khác) – cha thật của hẳn a. Hiên quốc là một nước mạnh và giàu có. Sánh ngang với nó trên đại lục này chỉ có Đông Vũ quốc (lại nói: nhớ ra gì chưa =))) Mẫu phi hẳn là con của một vị quan nhỏ, biểu muội của nhị vị

phụ thân. Nàng là một nữ tử yếu đuối, không biết mưu mô. Vì vậy bị hậu cung gạt bỏ. Nàng bị đổ oan rồi chết. Nực cười thay người muốn giết hai người mẫu tử bọn họ lại là phu quân cùng phụ thân chính họ. Hãn mỉm cười chua xót. Đời này, vị phụ thân ấy, còn ác độc cùng tàn nhẫn hơn phụ thân hãn trước kia. Hay là giống nhau? Hàn Diệp Nghị chẳng qua vì hãn còn lợi dụng được, nên mới để hãn sống mà bồi hãn. Nếu không có lẽ, nếu hãn là 1 si nhi, chắc bị hãn bóp chết ngay trong tay rồi. Nhưng hãn không hận người phụ thân trước. Người kiếp này, Hãn cũng không có cảm tình. Trái tim hãn không biết bao giờ đã nguội lạnh. Không phải hãn lạnh lòng đến mức mất cả cảm giác làm người. Khi một người bất hạnh đi qua, hãn cũng cho vài đồng. Khi thấy con chó, con mèo nhỏ đáng thương, hãn vẫn mua bánh cho chúng ăn. Kiếp trước hãn từng nuôi 1 đám mèo hoang. Bọn chúng thực phá phách, nhưng đối hãn lại ngoan hiền. Hãn thường mua đồ ăn cho đám mèo ấy. Nhưng tuyệt không đem chúng về nuôi. Nuôi rồi thân thiết, đến lúc nào đó, chúng chết đi, hãn sẽ thương tâm. Vì vậy chỉ cho chúng ăn, không nuôi, không tạo tình cảm. Bởi vì hãn, sợ mất mát, sợ lại cô đơn. Cứ giữ một khoảng cách đủ để cả hai cùng sống tốt là đủ rồi.

Hãn dần lớn lên. Tiểu phụ thân thích bế hãn, phụ thân lại thích nhìn hãn trong lòng tiểu phụ thân, ánh mắt tỏa ra nhu tình nồng nhiệt. Ánh nhi tử mi chăm sóc hãn. Hãn năm nay đã yên ổn sống đến 5 tuổi. Yên bình. Lòng hãn cũng thanh thản hơn rất nhiều. Cuộc đời này, cứ sống như thế này, cũng thật tốt. Hãn đã có gia đình, dù nó không hoàn toàn trọn vẹn.

Trên trán hãn có một dấu ấn hoa mai tinh xảo từ khi mới sinh ra. Phụ thân nói, hãn đừng đụng vào nước khi có người khác. Nếu không hãn sẽ nguy hiểm. Lưu Diệp Phong biết, đó là dấu ấn của hoàng gia, là dấu hiệu chứng tỏ hãn là con kẻ kia. Lưu Diệp Phong vẫn để tóc mái hơi dài, che kín cái trán của hãn.

Hãn rất ít bước ra khỏi nhà. Nhưng một tuần cũng ra vài lần. Hãn thích đi dạo phố. Sẵn tiện nhìn thế giới này. Dù sao, cũng phải sống thì phải hiểu

rõ thế giới này. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà.

Hôm nay hãn mặc một kiện bạch y, nhìn hãn như tiên tử trên trời. Sắc đẹp kế thừa từ mẫu phi hãn, quả thật không khiến người ta thất vọng. Nói đúng hơn, hãn còn đẹp hơn cả mẫu thân. Đôi mắt như ngọc lưu ly, sâu lắng mà tĩnh lặng khiến khuôn mặt tuyệt mỹ của hãn càng thêm sắc sảo.

Hãn sống ở một thành trấn nhỏ. Mọi người ở đây đều rất tốt bụng, cũng biết hãn là con của Lưu gia nên đối hãn rất hảo. Với lại, con người ta thường yêu cái đẹp. Đối mặt với một đứa nhỏ tuyệt mỹ như hãn, ai ai cũng phải đau phải sủng.

“ A di, mua cho con viên kẹo kia nhé.”

Hãn mở to mắt chớp chớp nhìn Ánh nhi. Với cô gái nhỏ này, hãn vẫn cứ làm 1 tiểu hài tử. Tốt nhất đừng cho nàng quá kinh ngạc. Trong nhà, chỉ phụ thân mới cảm thấy hãn khác biệt. Hãn cũng không đeo mặt nạ trước mặt y. Y trầm tĩnh, thâm sâu khó lường. Vì thế Lưu Diệp Phong cũng rất thích Lưu Diệp Tĩnh – kẻ tâm tư khó dò nhất hãn từng gặp.

Lão bá bán kẹo từ ái nhìn hãn, mỉm cười xoa đầu.

“ Lưu thiếu gia, kẹo của cậu đây a.”

Hãn vươn tay đón nhận thanh kẹo đỏ đỏ trong suốt. Khẽ liếm lên kẹo, thật ngọt. Hãn về đây bỗng nhiên thích đồ ngọt. Chắc ảnh hưởng từ tiểu phụ thân.

Ánh nhi gửi tiền lão bá, lão bá vội xua tay

“ Thôi a, Lưu lão gia đã chữa không còn cho rất nhiều người nghèo chúng ta. Sao ta lấy tiền của thiếu gia được.”

“ Lão bá, nhận đi. Lão bá còn cần tiền mà. Nhận cho Phong Nhi vui nga.”

Hắn giở trò làm nũng với lão bá kia. Lão bá kia hơi khó xử, nhưng rồi cũng chiều hắn. Cầm lấy tiền rồi cảm ơn.

Hắn đi trên mép đường, đôi mắt nhìn quanh. Nơi đây hôm nay bỗng nhiên nhiều người lạ a. Bỗng nhiên có tiếng quát tháo, rồi “ ÀO “ khi hắn chưa kịp phản ứng bỗng nhận 1 chậu nước hắt ướt từ đầu đến chân.

“ A, ta xin lỗi Lưu thiếu gia a.”

Tam Nương bán thịt chạy lại xoa xoa áo hắn. Chắc bà đang cãi nhau với ai đó. Hắn thật bất hạnh hứng chịu chậu nước hộ kẻ kia.

Mỉm cười bất đắc dĩ, Lưu Diệp Phong cười cười.

“ Không sao, bá mẫu. Ta về thay đồ là được.”

Nụ cười tuyệt đẹp lại mang phần hồn nhiên lại khiến Tam Nương hung dữ không khỏi không đỏ mặt.

Lưu Diệp Phong quay bước rời đi. Bỗng “ rầm”. Hắn sờ sờ trán vì đau. Hắn đập đầu vào cột hay sao mà cứng thế?

Nhìn ngược lên, trước mặt hắn là 1 người nam nhân cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ, phú khách vương giả tản mát.

Hắn ngỡ ngẩn. Đây là ...? Hắn cảm thấy quen mắt. Nhìn qua Ánh Nhi đang nhìn hắn, bất giác nàng run rẩy.

Hoàng đế sao? Hắn nhận ra mà, kẻ đời này hắn nhìn 1 lần, muốn nhớ thì sẽ không quên. Nhất là khí phách này, không ai có được ngoài y.

Hắn mãi nhìn ngây ngốc, quên mất hắn đang ướt sũng.

Y cũng đang nhìn hần.

Hiên Viên Ngạo Thiên chăm chú nhìn tinh linh trước mắt. Lúc bị đứa bé đâm vào, hần không chú ý lắm. Nhưng khi đứa bé kia ngược lên, hần thất kinh. Thật xinh đẹp. Chưa bao giờ hần gặp ai đẹp như vậy. Dù hậu cung ba nghìn cũng không ai có thể đẹp bằng đứa nhỏ mới chừng 5 – 6 tuổi này. Nhất là đôi mắt, tinh lạng hiếm có. Đôi mắt đen kia khiến hần sa chân vào vũng lầy.

Nhưng khi đứa bé kia bỏ tay khỏi trán, hần càng trở nên kinh ngạc hơn. Con hần. Tim hần đập càng nhanh. Con hần. Con hần a. Dấu hiệu hoa mai kia chứng tỏ là con cháu của Hiên Viên gia. Hiên Viên Ngạo Thiên muốn, khao khát muốn, mãnh liệt muốn nắm lấy đứa bé này, con hần, đưa về nhốt vào sâu trong thâm cung. Để hần mãi mãi nhìn, chỉ để hần nhìn. Không kẻ nào chạm vào, không kẻ nào được gặp đứa con này của hần.

“ Thúc thúc a, người sao thế?” Lưu Diệp Phong nhìn “ phụ hoàng” hần. Mím cười.

Hiên Viên Ngạo Thiên bất động. Hần không nói được. Bị điểm ngân kim sao? Đứa bé này? Hần biết ta là ai sao?

Không đợi Hiên Viên Ngạo Thiên nói, bởi y sẽ không nói được. Khi y đang ngây ngốc, hần đã kịp châm ngân kim độc vào hần. Ít nhất 1 canh giờ y sẽ nói không được.

Gia vờ như nhìn nhìn y, xong rồi cười cười cúi người chào Hiên Viên Ngạo Thiên, Lưu Diệp Phong kéo tay Ánh Nhi chạy về phía Lưu gia.

Hiên Viên Ngạo Thiên ghen hống không nói cũng không cử động được. Hần đang sinh khí. Không phải bị tiểu yêu kia giờ trò, mà là đã vuột mất bảo bối nhỏ kia. Hào. Không thể mất được. Hần – Hiên Viên Ngạo Thiên – chưa có gì là muốn mà chưa có.

Khi bóng nhỏ kia khuất mất vào đám đông người, Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn nội công giải huyết đạo. Quả là khó. Một đứa trẻ mới năm tuổi, thế nào mà có thể điểm huyết thâm sâu như thế.

Hiên Viên Ngạo Thiên nở nụ cười hiếm có. Tiêu bảo bối của trẫm, ta sẽ bắt ngươi về. Về với ta. Mãi mãi.

Chạy về Lưu gia, Lưu Diệp Phong thở hổn hết năm lấy phụ thân hẳn.

“ Hẳn ... hẳn ... “ phụ hoàng” ta đến đây. Hẳn thấy dấu hiệu này, đi thôi ...”

Lưu Diệp Phong cảm nhận được sự ham muốn rục rủa trong mắt kẻ kia. Hẳn phải hảo hảo mà trốn. Hẳn, không muốn về nơi ăn thịt người, nhất là về kẻ mà hẳn không thể nhìn thấu kia. Nam nhân cũng là phụ hoàng hẳn – Hiên Viên Ngạo Thiên.

Nhân duyên hai người, mới chỉ là mờ nhạt bắt đầu.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trốn Thoát

c“ Bình tĩnh đi Phong nhi.” Lưu Diệp Tĩnh vỗ vỗ đầu đứa con nhỏ của mình. Đứa bé này trước giờ dù là hài đồng, nhưng đối ai cũng bình tĩnh. Ngay cả trước kẻ như hãn cũng không lộ ra tia sợ hãi hay tình cảm nào dư thừa. Hãn biết nó coi hãn và Minh nhi như người nhà, tình cảm so với ngoại nhân khác biệt đôi chút. Nhưng đối với ai cũng tuyệt không sợ hãi. Kẻ “phụ hoàng” kia lại khiến hãn nôn nóng muốn chạy như vậy. Quả khiến kẻ khác tò mò. Ước chừng kẻ kia sắp đến, Lưu Diệp Minh cùng Lưu Diệp Phong, Lưu Diệp Tĩnh, Ánh nhi chạy vào nội viện. Ở đó có một đám trúc nhỏ, Lưu Diệp Tĩnh đếm số cây rồi đưa tay kéo lại. Cây trúc ngã nghiêng tạo ra một đường hầm đi xuống ở ngay sân. Một nhà bốn người chạy vào, vừa lúc ngoài cửa có tiếng đập mạnh.

Quan quân chạy vào, nhưng căn nhà sớm đã vườn không nhà trống. Không một bóng người, đồ đạc còn nguyên vẹn, cứ như người nhà Lưu gia đã bốc hơi vào không khí.

Hiên Viên Ngạo Thiên cuồn nộ, trốn, lại trốn. Đứa bé kia sao phải trốn hãn. Hãn cảm thấy tim nhói đau trong một khắc.

“ Tìm cho trẫm, dù có lật tung cả viên ngói hòn gạch cũng phải tìm hãn cho trẫm.”

Nhưng vô ích, dù tìm thế nào cũng là vô ích. Người, đã biến mất.

Dưới hầm

Gọi là hầm nhưng cũng đủ ánh sáng, thứ ánh sáng nhu hòa phẳng phất chiếu rọi. Lưu Diệp Phong ngồi trong lòng Lưu Diệp Minh tò mò nhìn

người đối diện hẳn – Lưu Diệp Tĩnh. Có vẻ người này rất bình tĩnh thì phải.

“ Phụ thân a, người tính bao giờ lên?”

“ Không cần lên nữa.”

“ Không lên?” Chẳng lẽ ở đây cả đời sao. Lưu Diệp Phong ngẫm nghĩ.

“ Không thể lên nữa.” Lưu Diệp Tĩnh cười ôn hòa, hẳn vẫn ngồi yên lặng trên ghế.

“ Vậy thì chúng ta cũng phải đi thôi. Trời sắp tối rồi a.”

Lưu Diệp Phong mỉm cười. Hẳn chắc chắn đây là cái hầm chỉ dùng một lần. Khởi động sau đó sẽ biến mất hoàn toàn. Chỉ có một đường đi ra. Khi ra rồi thì cái hầm này sẽ hoàn toàn biến mất. Phụ thân hẳn quả thâm sâu khó lường a.

“ Quả là hài tử của ta a.” Lưu Diệp Tĩnh thỏa mãn xoa xoa đầu bé con, dắt tay ái nhân đi về phía trước.

Lưu Diệp Minh một bên ngây ngô hỏi

“ Tĩnh ca, chúng ta đi đâu a?”

“ Chơi trò chuột bắt mèo. Ha hả. Minh nhi, đi thôi.” Lưu Diệp Tĩnh sáng khoái cười nói.” Tiểu phụ thân thật ngốc.” Lưu Diệp Phong tiếp lời.

Lưu Diệp Minh một bên nhìn một hồ ly lớn, một hồ ly nhỏ mà ấm ức không thôi. Hai người này lúc nào cũng chơi xỏ y mà.

Đi một lúc, 4 người mở ra cửa hầm. Nơi đến là một căn ốc nhỏ trong rừng trúc. Rất tiếc nó vẫn ở trong thành.

“ Chuẩn bị đi. Sớm mai chúng ta đi ra thành a.” Lưu Diệp Tĩnh mỉm cười thâm trầm nói

“ Lại đeo diện cụ sao?” Lưu Diệp Minh may mắn cũng có lúc thông minh.

“ Ân.” Nói rồi Lưu Diệp Tĩnh đi về phía tủ, lấy một ít quần áo ném cho ba kẻ còn lại trong phòng.

Lưu Diệp Phong đưa lên, đôi mắt kinh hoàng. Y phục của bé gái a. __.”

“ Phong nhi à, nếu con không cải trang làm một nữ hài, e rằng con phải ở trong thành này một mình chờ “ phụ hoàng” con đến đón a.”

Nhìn thấy tia không phục của Lưu Diệp Phong, Lưu Diệp Tĩnh có vài lời “ khích lệ”

“ Con có nói gì đâu, phụ thân.” Khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Diệp Phong méo xẹo. Cười còn hơn khóc. Thôi coi như là tham gia lễ hội hóa trang đi.

Bốn người chuẩn bị chút đồ ăn rồi đi nghỉ ngơi. Đêm buông xuống, ai ai cũng yên giấc.

Nhưng có một người không yên.

“ Cái gì? Người nói lại trầm nghe.”

Viên quan đứng dưới run lấy bầy. Hắn đã gần như phá sập căn nhà đó, mà một con kiến cũng không tìm được chứ đừng nói một con người sờ sờ.

Tức giận đá ngã viên quan quỳ dưới đận, Hiên Viên Ngạo Thiên quay lại phòng. Trong căn phòng dường như không có người. Hiên Viên Ngạo Thiên gọi

“ Ám? Đọc đi.”

Trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng nói đều đều quý dị. Nếu có người nhát gan thấy, chắc sẽ kinh sợ đến mức nào.

“ Theo điều tra, đó là cữu hoàng tử, con của Nhã phi. 5 năm trước đã biến mất. Nhà họ Lưu đó có 4 người. 2 người kia là an hem, hành nghề y. Ngoài ra không thể điều tra thêm được nữa. Họ xuất hiện phù hợp với lúc cữu điện hạ biến mất.”

“ Tên nó là gì?”

“ Cữu điện hạ chưa được đặt tên. Bệ hạ đã sai người giết.”

Âm thanh lạnh lùng như dao cắt vào tim Hiên Viên Ngạo Thiên. Hải tử tuyệt mỹ đó chưa được hãn đặt tên, đã muốn giết đi. Vì thế hãn hận ta sao. Là ta sai. Nhưng ta sẽ bắt người về. Từ giây phút gặp người, trong ta đã có một điều gì sôi sục.

Ánh mắt mê người kia, không hề chứa hình ảnh ta. Ta sẽ bắt người, bắt đôi mắt kia chỉ chứa một mình ta.

“ Tên hãn khi ở Lưu gia là gì?”

“ Lưu Diệp Phong”

Lưu Diệp Phong? Hảo, Diệp Phong. Lá Phong kia của ta, ta sẽ không cho người thoát.

Sáng sớm hôm sau.

“ Tại sao đã dịch dung còn hóa trang thành xinh đẹp thế này?”

Lưu Diệp Phong đứng trước gương nhú mày. Hãn vừa uống thuốc dịch dung. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước gương, dù khác hãn thập phần nhưng

cũng vô cùng xinh đẹp, khẽ nhíu mày.

“ Ha ha. Nếu Phong nhi uống thuốc này vào, 2 tuần sau mới hết tác dụng. Ta sợ thấy khuôn mặt bình thường, Phong nhi sẽ sock a.”

Lưu Diệp Tĩnh khoái chí ngồi cạnh Lưu Diệp Minh, giúp hắn chỉnh trang quần áo.

Lưu Diệp Phong nói không thành lời. Hình như phụ thân hắn đặc biệt cần chỉnh hắn. Không phải ghen tỵ vì hắn ngồi trong lòng tiểu phụ thân nhiều hơn chứ.

Bốn người thuê một cái xe ngựa, Ánh nhi cùng Lưu Diệp Phong là một đôi mẫu tử đang đi ra ngoài thành thấp nhang. Huynh đệ lưu gia là người đánh xe

Khi ra đến cửa thành, dù bị soi xét kỹ càng, nhưng vì Ánh nhi cùng Diệp Phong dịch dung thành thập phần giống nhau nên cũng không ai nghi ngờ

Khi ngựa chuẩn bị ra khỏi thành, bỗng một tiếng lạnh lùng vang lên

“ Khoan đã, chiếc xe ngựa kia quay lại đây.”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tái Kiến

Hiên Viên Ngạo Thiên bước đến gần, xốc màn che lên. Trong xe là một nữ nhân và một nữ hài đang ngồi sát bên nhau. Dù khuôn mặt đứa bé kia rõ ràng khác với Lưu Diệp Phong, nhưng không hiểu sao Hiên Viên Ngạo Thiên lại thấy thân thuộc.

“ Tại sao viên quan kia không biết các người?”

“ Dân phụ là người ... phía Tây thành, phu quân mất sớm nên thường không ra khỏi nhà để giữ lễ tiết, đại quan xem xét ” Ánh nhi run rẩy nói ra từng câu. Đối mặt với nam nhân này, nàng dù đã cố gắng nhắc mình kiềm chế nhưng cũng không khỏi phát run.

Lưu Diệp Phong thấy thế khẽ vỗ vỗ tay Ánh nhi để nàng không run quá làm bại lộ.

“ Đứa bé kia, ngẩng đầu lên.”

Hiên Viên Ngạo Thiên chăm chú nhìn vào khuôn mặt kia. Nhưng nó quá xa lạ, đôi mắt ngập tràn sợ hãi, mặt ửng ửng đỏ, đôi vai nhỏ run rẩy vì sợ, có lẽ hẳn nhầm thật.

Dù thế hẳn vẫn đưa tay xuống dưới cằm để xem có phải là nhân bì diện cụ hay không. Nhưng tuyệt nhiên không có. Chắc có lẽ hẳn đã nhớ thương đứa bé kia quá nên nhìn ai cũng thấy giống đi.

Nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên không ngờ rằng, hẳn, đụng phải thần y.

“ Đi đi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên phát tay ra ý cho xe rời đi.

Trong xe, Lưu Diệp Phong cười thắt cả ruột. Nãy giờ hấn nén cười nên run đến thập phần khó chịu, đến mức nước mắt cũng trào ra. Hấn thật là, kiếp trước không biết mình có tài làm diễn viên.

Trước xe đi được một đoạn khá xa, Hiên Viên Ngạo Thiên bỗng nhớ đến gì đó. Là mùi hương thảo dược. Đúng, hương thảo dược của đứa bé kia giống hết Lưu Diệp Phong ngày đó hấn ngửi được. Dù thoáng qua mùi hương dù không nồng nàn nhưng lưu luyến ấy làm hấn nhớ mãi không quên. Chết tiệt. Đuổi theo

“ Đuổi theo, ngay, đuổi theo cái xe ngựa kia cho trẫm.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhảy lên một con ngựa, cấp tốc đuổi theo chiếc xe đó.

Xe dù đi được khá xa nhưng vì tốc độ không thể bằng chiến mã thần tốc nên Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn kịp đuổi. Không kịp chờ đến gần, hấn đã dùng khinh công thượng thừa đến gần xe ngựa.

Xe, không có người đánh xe. Hiên Viên Ngạo Thiên xốc màn che lên, bên trong chỉ có một tờ giấy được gim trên xe

“ Phụ hoàng, TÁI KIẾN a” sau chữ đó là khuôn mặt lè lười trêu tức người.

Hiên Viên Ngạo Thiên nổi điên lên, gầm lên

“ Hiên Viên Diệp Phong, người chờ đó.”

[Nguyệt: Ai cho đối họ người ta thế. _._”]

Hiên Viên Ngạo Thiên không hề biết rằng sau khi xe ngựa vừa đi khỏi 1 quãng, khuất bóng một chút thì bốn người trong xe đã nhảy ra khỏi xe, đeo

diện cụ vào giả làm nông dân vào thành buổi sớm. Vừa lúc Hiên Viên Ngạo Thiên ra khỏi thành, những người “cần bắt” đã vào thành. Quân lính chỉ thấy đó là gia đình nông dân, lại không có chủ tử, nên cũng không ai ngăn cản.

Khi Hiên Viên Ngạo Thiên trở về cũng không cho lật tung Lạc Phong thành lên nữa. Hắn lần đầu tiên trong đời cảm thấy buồn chán cùng bức bối. Tìm kiếm nữ nhân phát tiết nhưng cũng không được. Trong đầu hắn giờ đây chỉ có hình ảnh đứa bé tuyệt đẹp kia, nụ cười, giọng nói thánh thót như chuông đồng. Ngồi trong đục trì, hắn áp tay lên trán, hơi nước nóng ẩm bốc lên. Hiên Viên Ngạo Thiên khẽ hí mắt, nói

“Ám, dùng hết nhân lực của ám vệ. Tìm cho ta tung tích của đứa bé đó. Bao nhiêu năm cũng được.”

“Dạ.”

[Nguyệt: Rồi em sẽ tự tìm đến anh. Khởi phải ... nói =]]

Trong một căn nhà nhỏ ở Tây thành

“Tiểu Phong nhi, ăn đi a.” Lưu Diệp Minh cười cười nói nói, lảng xăng gấp thức ăn cho đứa con yêu. Bên cạnh Lưu Diệp Tĩnh bị bỏ quên, sắc mặt càng ngày càng đen thêm

“Tiểu phụ thân à, con ăn nữa sẽ chết.” Lưu Diệp Phong chậm rãi nói.

“Chết? Sao chết được. Hôm qua Tiểu Phong nhi chưa kịp ăn uống gì nhiều mà.”

“Sẽ chết...” Chết vì cơn ghen của phụ thân ấy. Lưu Diệp Phong không nói gì chỉ cắm đầu vào ăn. Hắn không ăn nhanh thì bình dấm kia sẽ phát tác.

Lưu Diệp Tĩnh không thèm nói. Tiểu quý kia lúc nào cũng thích chọc gậy bánh xe.

“Tĩnh, ăn a. Ca gầy.” Lưu Diệp Minh cười thẹn gắp cho ái nhân.

Lưu Diệp Tĩnh ném hết các suy nghĩ này giờ, chỉ chăm chú gắp lại cho ái nhân của mình.

Tình cảnh trái tim hồng bay phất phới trên bàn cơm đã không còn gì xa lạ với Lưu Diệp Phong. Hăn bĩu môi, ăn lẹ rồi chuồn thẳng ra hậu viện chơi. Tốt nhất đừng phá đám, hăn chịu không nổi cơn ghen từ phụ thân.

Trong góc sân hậu viện có một con khi con, rất nghịch. Lần trước nó ở trong Lưu gia nhưng vì phá quá (đại khái phá tiểu phụ thân) nên nó bị tống đến căn nhà chứa dược nhỏ này. Nơi này vốn không ai biết bởi người Lưu gia cũng không hay tiến vào, ở ngoài nhìn vào thì thập phần bé nhỏ trong một góc phố. Nên nó cũng rất an toàn để trú tạm.

Cho khi con ăn, Lưu Diệp Phong vừa kiểm tra một số dược liệu. Hăn đang điều chế “thuốc ngứa”. Hắc hắc. Đền phòng bắt trặc gắp lại lão phụ hoàng kia.

[Nguyệt: Ta sẽ k cho gặp đâu. Yên tâm đi]

Khi Hiên Viên Ngạo Thiên rời đi Lạc Phong thành, bốn người Lưu gia cũng chỉ ở thêm 1 tháng rồi khởi hành đi đến gần đế đô. Người ta nói “nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.”

Gần Hiên Viên thành – đế đô của Hiên Quốc, có một tòa trang viện cực lớn. Bên trong có nước, có đá, có hoa. Không ai biết nó thuộc về ai, cũng không ai gặp qua chủ nhân nó. Người ta chỉ đồn đại rằng nơi đó thuộc về một vị quan lớn hay vương gia gì đó, ngụ để vui chơi.

Thành ra dù thấy người về ở hơn nửa năm nhưng không gặp ai, câu chuyện về trang viện đó ngày một kì bí, làm nơi bàn tán cho dân chúng.

Trong trang viện Tĩnh Minh trang, một nam nhân vóc người nhỏ bé, đang vẫy vẫy dụ dỗ đứa bé tầm 6 tuổi

“ Phong nhi a Phong nhi, đi chơi phố với tiểu phụ thân.”

“ Phong nhi yêu, đi chơi với tiểu phụ thân, ngoài phố đang có rước đèn.”

“ Phong nhi a, Phong nhi.”

“ Phong nhi xinh đẹp đáng yêu a.”

“ Phong nhi dễ thương.”

“ Phong nhi ...”

“ Phong nhi ...”

....

Được một lúc, Lưu Diệp Phong chịu không nổi nữa, đứng lên vứt quyển sách xuống bàn. Nhìn một lớn một bé, đều thấy như đứa nhỏ 6 tuổi kia mới là đại nhân.

“ Được rồi, Phong nhi đi với tiểu phụ thân.”

Trên phố đông người, ai cũng đều xuýt xoa nhìn đứa bé đang được bế trong tay nam nhân cũng xinh đẹp kia. Dù Lưu Diệp Phong đã dịch dung, nhưng tiểu phụ thân hẳn nhất nhất đòi hẳn làm một hài tử đáng yêu xinh đẹp. Hẳn bắt đắ dĩ để tiểu phụ thân dịch dung cho. Khi xong, nhìn vào gương hẳn muốn sùi bọt mép. Quá giống nữ hài tử mà.

[Nguyệt: Khuôn mặt thực của em cũng giống nữ hài tử mà

Phong: * đập * Tại người. * giơ tay chỉ * ai thôi đi. Ta k cãi nhau với nữ nhân.

Nguyệt: Hắc hắc]

“ Phong nhi, cái này ngon a.”

“ Phong nhi, chúng ta đi tửu lâu kia a.”

“ Phong nhi mua con búp bê vải này nha.”

“ Phong nhi, tượng đất đẹp quá a.”

“ Phong nhi, đèn lồng này thật tuyệt.”

“ Phong nhi, cái này ... cái này nữa ...”

Lưu Diệp Phong hiện tại muốn học thuật độn thổ.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kinh Thành Thật Tròn

Khi Lưu Diệp Phong gân xanh nổi lên đầy mặt, Lưu Diệp Minh lại chạy chen vào một đám đông trên đường. Đám đông đó vây quanh 3 người. 1 kẻ mặc quần áo gấm vóc thượng hạng đang giơ tay đá chân vào 2 đứa nhỏ. Hai nam hài một đứa 10 tuổi, một đứa gần nhỏ đang bất tỉnh có lẽ bằng tuổi Lưu Diệp Phong. Lưu Diệp Minh không suy không nghĩ nhảy ngay vào can ngăn.

“ Người ~ sao lại đánh những đứa trẻ tội nghiệp như thế a.”

Người đang hành hung kia thấy Lưu Diệp Minh thì dừng lại rồi liếc nhìn hèn mọn nói.

“ Tiểu tử nhân a, người sao lại lo chuyện bao đồng. Hẳn nợ ta 500 lượng bạc. Ta không đòi được thì phải đánh cho sưng tay.”

“ Người, có 500 lượng bạc mà nở ra tay đánh đứa trẻ đáng thương này a.”

Lưu Diệp Minh trừng mắt tức giận. Lưu Diệp Phong bên cạnh thật muốn bái kiến thổ địa công công xem thuật độn thổ như thế nào. Lưu Diệp Phong là đứa trẻ 6 tuổi cũng biết 500 lượng lớn đến chừng nào.

“ Ai u, vậy người trả ta đi. Nếu không lấy người tiểu tử nhân ra thế cũng được a. Ai u, còn đứa nhỏ xinh đẹp này nữa, ta cũng không ngần ngại đổi hai người lấy 500 lượng kia đâu.”

Tên vô lại kia định sẵn tới gần Lưu Diệp Minh, Lưu Diệp Phong đã ném cho hắn 1 tờ ngân phiếu, giọng nói thanh thoát như tiên đồng:

“ Phiếu này một nghìn lượng. Ta mua luôn mạng nhà người được a.”

Nói xong không cần để ý tên vô lại kia đang đứng hồn bạt vía thế nào, hùng dũng kéo tay Lưu Diệp Minh ly khai.

Nhưng trời không chiều lòng người, Lưu Diệp Minh không chịu cứ nấn ná ở lại, hai mắt đáng thương lệ sầu nói:

“ Phong nhi đáng yêu, để hai đứa trẻ lưu lạc ư? Hẳn bị bệnh nặng lắm a.”

Nói xong không quên chỉ chỉ đứa bé nhỏ tuổi nhất. Ánh mắt như cầu như xin Lưu Diệp Phong, ý nói cho y mang hai đứa trẻ này về.

Lưu Diệp Phong thở dài ngao ngán. Cái chiêu đáng thương “ nước mắt cá sấu” này chỉ dọa được kẻ si tình đến điên kia thôi (aka Lưu Diệp Tĩnh =])

“ Vậy chữa bệnh cho y đi rồi chúng ta quay về.”

“ Ta muốn mang chúng về sơn trang a.”

“ _.-_”

“ Đi mà Phong nhi, Phong nhi đáng yêu.”

Chịu không nổi công kích, Lưu Diệp Phong quay sang hỏi hai đứa trẻ kia.

“ Cha mẹ người đâu?”

“ Cha mẹ ta đã sớm chết, để lại nợ nần là 50 lượng. Kẻ kia lại sửa biên nói chúng ta nợ 500 lượng, đem ta ra đánh.”

Đứa lớn nhất 10 tuổi không kiêng dè nhìn thẳng vào Lưu Diệp Phong và Lưu Diệp Minh. Đôi mắt kiên cường, bất khuất, không chịu khuất nhục. Lưu Diệp Phong mỉm cười nói.

“Vâng a, người nguyện ý theo chúng ta đến trang viện làm nô tài không? Ta đảm bảo sẽ rất thỏa mái, em trai người sẽ được chăm sóc cẩn thận.”

“Tại sao hai người làm thế?” Âm điệu dò hỏi của đứa trẻ kia vang lên. Từ ngày phụ mẫu mất, hẳn không còn tin vào thứ gọi là tình người.

“Tại y thôi. Vả lại trang viện có mỗi Ánh nhi cùng hai người Tuệ và Thần, cũng rất vất vả quét dọn đi. Người nguyện ý về thì khỏi lo nguy hiểm.”

“Được. Ta tên Lý Thành, đệ ta gọi là Lý Nhược.” Lý Thành trả lời kiên định. Dù sao những người này đã giúp hẳn. Mà có thể có một nhà để trú lại, để đệ đệ khỏi bệnh thì dù cực nhọc gì hẳn cũng chịu được.

“Thật a, Thật a. Vậy hai người theo Thần về xe đi. Về trang viện trước sắc thuốc cho đứa nhỏ kia. Còn ta với Phong nhi sẽ theo về sau.”

Lưu Diệp Minh cười tươi chói sáng. Ôm đứa con yêu vào lòng, bế hẳn đứng lên. Lưu Diệp Phong thần tình không đổi, gân xanh vẫn còn nổi lên từng đợt. Hẳn cứ tưởng dắt hai kẻ kia về nhà thì tiểu phụ thân không đi ra ngoài nháo nữa. Ai dè vẫn phải đi.

Lại nói, tên vô lại kia sau đó nằm liệt giường 5 năm dậy không được. Nghe đâu trúng phải kì độc. Không những không thể cử động mà còn bị tuyệt tự, bởi mãi mãi bất lực trên giường. Thật hảo đáng thương a.

Thấy Thần đỡ hai huynh đệ họ Lý kia lên xe trở về, Lưu Diệp Minh lại tiếp tục “hành hạ” đứa con. Đi hết phố này đến phố khác mà chưa thấy chán.

Hôm nay Hiên Viên Ngạo Thiên cũng xuất cung ra ngoài. Hắn chắc chắn không phải đi dạo phố, mà là đi nhận vài thứ ở ngoài. Mấy kẻ hăn gài ở nhà đại thần, hăn là thu thập được nhiều thứ rồi. Hăn không yên tâm giao kẻ khác nên tự mình đi lấy.

Trong một bách lâu có tiếng, Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi trên lầu, bên cạnh y là một thiếu niên mi mục thanh tú, đôi mắt lạnh lùng. Đó chính là Huỳnh Thái. Đừng trông mặt bắt hình dong, thiếu niên thanh tú ấy lại chính là đệ nhất sát thủ do chính tay Hiên Viên Ngạo Thiên đào tạo.

Khi Huỳnh Thái đứng dậy cáo từ, Hiên Viên Ngạo Thiên đi xuống lầu thì nghe thấy một đoạn đối thoại như thế này.

“ Phong nhi ngoan, ăn cho tiểu phụ thân xem nào.”

“ Quá ngọt, không ăn.”

“ Ăn đi a. Tiểu phụ thân hảo buồn nếu Phong nhi không ăn.”

“ Không là không.”

Lưu Diệp Phong nổi quạ, hăn từ nãy đến giờ đã cùng tiểu phụ thân ăn hết 3 đĩa điểm tâm cực ngọt. Dù khi đến đây hăn ăn nhiều đồ ngọt hơn nhưng cũng không thể nuốt trôi suốt những đồ ngọt này.

Khi một người đáng giận dữ từ chối, một người điệu bộ ủy khuất, mong người kia ăn cùng thì một giọng nói lạnh lùng vang lên làm cả hai dựng tóc gáy.

“ Lưu — Diệp — Phong?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lúc đầu không quá để ý. Chỉ là nghe tên Phong hăn bất giác quay đầu lại. Lại nhìn thấy hai con người xa lạ. Hăn tránh mình

quá mẫn cảm. Hiện tại chỉ cần ai đó gọi Phong, hẳn liền phóng mắt tìm kiếm thân ảnh, để giá như hẳn thấy được con người nhỏ bé kia.

Nhưng khi mùi hương thơm của cây cỏ thảo dược chạm vào mũi, Hiên Viên Ngạo Thiên bất giác vui mừng. Đứa nhỏ kia chính là người khiến hẳn điên cuồng suốt nửa năm này.

Lưu Diệp Phong không quay đầu lại cũng biết giọng kia của ai. Nghe một lần đủ để ám hẳn cả đời. Không quay người lại, ý nhìn Lưu Diệp Minh chuẩn bị bẻ hẳn chạy. Khi cánh tay người nọ chạm vào vai hẳn, hẳn khẽ né mình ném về phía kẻ kia một nắm bột trắng. Hiên Viên Ngạo Thiên vì không đề phòng nên trúng phải. Những người đi theo sau y cũng nhận một ít.

Lưu Diệp Minh thức thời bế bé con vào lòng, thi triển khinh công chạy mất. Nói sư phụ hẳn dạy hẳn 10 phần võ công 10 phần dược lý cùng độc y thì Lưu Diệp Minh học được 10 phần dược lý, 3 phần độc y, võ công hẳn học chưa nổi 2 phần. Thật xấu hổ cho sư môn. Nhưng hẳn lại học được khinh công thượng thừa, trên thiên hạ, kẻ đuổi kịp hẳn chỉ có Lưu Diệp Tĩnh cùng sư phụ Nhược Vận Tích của hẳn mà thôi. Coi như cũng không bêu xấu sư môn đi.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhất thời hoảng hốt, nhưng lại thấy bụi phấn kia không có phản ứng gì liền thi triển khinh công đuổi theo hai kẻ kia. Nhưng dù hẳn võ công cao cường nhưng khinh công chưa sánh nổi với Lưu Diệp Minh được.

Cứ như đuổi mèo bắt chuột, gần đến nơi lại vượt mất.

Câu cuối cùng Hiên Viên Ngạo Thiên nghe được từ giọng nói thánh thót kia.

” Phụ hoàng, đêm nay ráng ngâm nước muối 3 canh giờ a.”

Nói xong lời, Lưu Diệp Phong không kiêng nể tặng cho Hiên Viên Ngạo Thiên một màn cười khanh khách trêu chọc.

Bất lực, Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ đành gằm lên

“ Hiên Viên Diệp Phong, người chờ đó.”

Đêm đến, khi nhà họ Lưu 4 người, à không giờ đã là 8, chìm trong giấc ngủ yên bình, hoàng đế bệ hạ của chúng ta phải ngâm trong bồn lạnh hòa muối vì công hiệu của bột ngứa phát tác.

Hảo khổ a. Phong nhi thật ác.

Hoàng đế bệ hạ một đêm không ngủ vì tức. Trong tâm trí khắc sâu tên người kia. Hảo thề nhất định phải bắt y về bồi mình cả đời mới trả được nợ này

Truyện đó còn ở phía sau rất dài.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Truy Bắt

“ Hẳn đã đỡ chưa?” Lưu Diệp Phong khiêu mi hỏi Lý Thành. Đứa bé Lý Nhược kia quả thật thể lực yếu ớt. Dù đã tắm bổ bao nhiêu thuốc mà vẫn cứ một dạng thờ không ra hơn.

“ Ân. Cảm ơn thiếu gia. Đệ đệ của nô tài đã khỏe hơn rất nhiều.” Lý Thành vừa nói vừa nhìn chăm chú vào Lý Nhược. Đệ đệ hẳn chưa bao giờ được khỏe mạnh như thế. Dù người trong trang viện này lúc nào cũng nói đệ ấy quá yếu nhưng với Lý Thành đệ đệ mình chưa bao giờ có thể khỏe mạnh như vậy.

“ Ân. Lý Nhược thực sự quá yếu nhược đi. Tỳ nữa bảo Ánh nhi hầm canh gà cho hẳn.”

“ Cái này ...”

Lý Thành bối rối nhìn đứa bé trước mặt. Khuôn mặt tuyệt mỹ ấy, khi nhìn thấy lần đầu hẳn gần như ngừng thở. Chưa bao giờ hẳn tin trên thế gian này có thần tiên. Vậy mà khi thấy người này, hẳn đã tin rằng y là thần tiên lưu lạc nhân gian. Vẻ đẹp thanh lạnh, thoát tục, lời nói lạnh nhạt nhưng cũng ôn nhu. Quả thật giống 1 vị trích tiên.

“ Chúng ta không coi các người là nô tài. Là thuộc hạ a. Người có thể xưng hô với ta như bình thường.”

“ Ân, Lý Thành biết. Ta tạ ơn thiếu chủ.”

Đó là thực tâm của Lý Thành. Cảm ơn những người xa lạ kia đã giúp đỡ huynh đệ họ. Dù sau này có chết cũng cam lòng hả dạ.

“ Không có gì.” Lưu Diệp Phong lại lười biếng thu mình nằm trên ghế tựa. Ai~ hẳn quả thực nhàn nhã, không có việc gì làm. Bỗng nhiên nhớ đến phụ hoàng kia, quả thật thú vị. Nếu được chơi với hẳn vài lần nữa chắc tâm trạng hẳn đỡ hơn nhiều a.

“ Thiếu gia, thiếu gia.” Khi người chưa đến mà tiếng đã thanh thanh thì chỉ có một người. Đó là Tuệ.

“ Thiếu gia a, kinh thành có chuyện!!!”

“ Chuyện gì?” Lưu Diệp Phong bật dậy, hai mắt đầy hứng thú. Này không phải phụ hoàng hẳn vì ngựa quá mà băng hà a. [Nguyệt: Em ác quá * che mặt *]

“ Hoàng đế trực tiếp dẫn người đi lùng sục mọi nơi trong kinh thành. Kể cả gia môn lẫn quan viên. Ai. Để tìm thiếu gia đó a.”

“ Tìm ta?” Lưu Diệp Phong chỉ chỉ mình. Hẳn tìm ta được sao?

“ Ân. Hoàng đế bệ hạ nói cửu hoàng tử của hẳn bị bắt cóc. Hẳn trực tiếp dẫn người đi tìm kiếm. Kinh thành đang đồn ầm lên hoàng tử đặc sủng ái của hoàng đế bệ hạ là cửu hoàng tử a.”

“ Cái gì ...!!!” Lưu Diệp Phong cảm suýt thì rớt xuống mặt đất. Ay, hẳn ngay cả cái cửa cung kia còn chả biết chứ đừng nói là ... đặc với sủng.

“ Đúng đúng.” Tuệ vừa nói vừa thở. Sau đó đưa ra một tờ cáo thị, vẽ chân dung thiếu gia nhà mình.

Nhìn đến “ chân rung” của mình, Lưu Diệp Phong phát hỏa.

“ Cái gì thế này, vẽ thế này mà cũng vẽ à. Hông cả sắc đẹp của ta. Grr. Ta phải đi vẽ lại. Cho lão cha kia mở rộng tầm mắt.”

Nói rồi không để mọi người đang ngỡ ngàng, Lưu Diệp Phong ùng ùng về phòng.

Lưu Diệp Tĩnh vô thanh vô thức xuất hiện sau lưng Tuệ. Giọng nói lạnh làm Tuệ dựng tóc gáy

“ Sắp có trò vui để xem a.”

Lý Thành cùng Tuệ bất chợt thấy gió đông bắc lạnh giá ập về. Trong phút chốc cảm thấy đại lão gia vô cùng nham hiểm, ý tưởng trong đầu chắc chắn không hay ho gì.

“ Gọi nhị lão gia và thiếu gia về phòng chính a. Mọi người tập chung ở gian chính. Ha hả.”

Vừa vẽ xong thì Lưu Diệp Phong bị Thần lôi đến gian chính phòng. Nhìn thấy phụ thân rung đùi đắc ý, Lưu Diệp Phong bỗng cảm thấy đen đui. Hình như cái tính cách vui vẻ khi người gặp họa của hắn những năm gần đây là do người này thì phải.

“ Phụ thân, Tiểu phụ thân.”

Lưu Diệp Minh thấy đứa con, vội vã vỗ vỗ đùi nói.

“ Phong nhi ngoan, ngồi đây nào.”

Lưu Diệp Phong bĩu môi. Tiểu phụ thân a, ngồi trên đùi người, còn gian khổ hơn chạy vào vạc dầu đang sôi a.

“ Phong nhi ngồi ghế được rồi.”

Mặc cho Lưu Diệp Minh ỉu xìu, Lưu Diệp Tĩnh sắc mặt đỡ âm hàn, Lưu Diệp Phong ngồi nhàn nhã trên ghế thưởng nước ép hoa quả (Hỏi làm sao lại có thì cũng là do em Phong nhà chúng ta thôi. Em ấy đâu uống trà =])

“ Phong nhi a, Phụ hoàng của con sắp đến đây. Nhà chúng ta phải diễn mới hí kịch thôi. Ha hả.”

Nghe Lưu Diệp Tĩnh nói, bất chợt Lưu Diệp Phong lạnh cả sống lưng.

Nói rồi không để mọi người chờ lâu, Lưu Diệp Tĩnh sai Tuệ mang đủ quần áo, thuốc diện cụ ra. Cười vô cùng đắc ý.

Nhìn quần áo của mình, Lưu Diệp Phong lần nữa sầm xuống. Sao lần nào cũng là nữ tử. Này, bộ quần áo có phải là rất ... sặc sỡ không. Một màu đỏ chói lọi. Phụ thân là cố ý đi.

Ánh nhi đến bên Lưu Diệp Phong giúp hăn trang điểm, uống thuốc mặc đồ vào, khuôn mặt mới của hăn dần dần hiện ra. Là khuôn mặt nữ hài phần nộn xinh xắn, đáng yêu.

Bộ y phục màu đỏ thập phần chói mắt lại rất phù hợp. Quả thật, muốn hăn tức chết. Khuôn mặt kiếp này giống nữ nhân đã thôi không nói, lại còn ba lần bảy lượt làm thành nữ hài. Được lắm, Hiên Viên Ngạo Thiên, người chờ ta trả thù đi.

[Nguyệt: Người ăn ốc kẻ đổ vỏ =]]

Khi xoay người xong xuôi thì đã thấy Lưu Diệp Tĩnh và Lưu Diệp Minh xong xuôi. Hăn, choáng váng. Tiểu phụ thân của hăn giờ phút chốc lại thành một nữ gia chủ đoan đoan chính chính. Phụ thân lại thành một người tuấn tú, kém đi chút phi phạm thường ngày nhưng thêm một chút phong lưu đào hoa đi.

Thấy Lưu Diệp Phong cười đến thập phần muốn khóc, Lưu Diệp Tĩnh càng cười lớn hơn

“ Nữ nhi a, phụ thân nói nga, thuốc của con tác dụng gần 4 tuần, con cứ để khuôn mặt ấy đi dạo phố sẽ chẳng ai nghi ngờ a.”

Lưu Diệp Phong trong lòng thở dài. Chẳng phải vì hôm nọ theo tiểu phụ thân xuống phố, lại bắt y vận dụng khinh công. Đến lúc về trang viện thì cả người y mệt lả, tối hôm đó phụ thân không được ăn miếng nào. Nên hôm nay tranh thủ khi dễ hăn sao.

Hăn, đời này quá xui xẻo.

Lưu Diệp Tĩnh để Lý Nhược giả mạo làm huynh đệ sinh đôi của Lưu Diệp Phong vì đứa bé ấy vẫn nằm trên giường chưa dậy được. Hóa trang xong, dặn dò đôi chút rồi vẩy lên người Lưu Diệp Phong một ít nước. Lưu Diệp Phong ngửi ngửi rồi hỏi

“ Gì đó phụ thân?”

“ Ân, để đánh tan mùi dược hương trên người ngươi a. Tránh để tên hoàng đế kia phát hiện.”

“ Ân.”

Nói rồi một nhà ba người vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm, ăn bánh thưởng trà, chờ Hiên Viên Ngạo Thiên đến lục soát.

Chưa đầy nửa nén nhang, Đã có một đoàn người tiến vào.

“ Gia chủ đâu, ta nhận mệnh xét nhà.”

Tiếng nói oanh oanh, Lưu Diệp Tĩnh chỉ mỉm cười thâm trầm.

“ Chuyện gì đó quan quân, ngài có phải hay không có sự gì?”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hí Kịch

Thấy người đứng trước mình một thân cầm y, khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, trên khuôn mặt lộ ra nét cười thân thiện, viên quan sai cũng nhu mềm giọng nói đi một chút.

“ Cừu hoàng tử bị bắt cóc a... nên...”

Chưa đợi viên quan kia nói hết, đã có giọng nói lạnh lùng uy thế vang lên

“ Lục soát đi, đừng nhiều lời.”

Hiên Viên Ngạo Thiên đứng sau, lời nói phát ra uy quyền không thể phản kháng. Hắn muốn nhanh nhanh tìm được bảo bối. Chậm một giây cũng khiến lòng hắn như lửa đốt.

“ Dạ, bệ hạ.”

Lưu Diệp Tĩnh hơi run rẩy một chút rồi quỳ xuống hành lễ.

“ Thảo dân khấu kiến bệ hạ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ hừ một tiếng rồi nói

“ Không cần, mang tất cả người trong trang nhà người đến đây.”

Lưu Diệp Tĩnh cung kính khúm núm quay đi vào nhà. Bất quá Hiên Viên Ngạo Thiên mà biết lúc này Lưu Diệp Tĩnh đang nhếch mép câu lên một nụ cười vô cùng nham hiểm cùng khoái ý, thì chắc hẳn sẽ không nghĩ kẻ này là một kẻ nhất gan đâu a.

Nhưng mà hãn suy cho cùng thì cũng không biết.

Thấy tất cả mọi người trong gia trang đều đứng ở trong sân. Một phu nhân đoan chính, nhất cử nhất động quý phái không thôi. Một nữ hài vô cùng đáng yêu nhưng cũng nghiêm nghị đứng cạnh mẫu thân, đôi mắt lo sợ ngược nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên rồi lại cúi xuống đất nhìn chăm chăm. Một a hoàn đi theo phu nhân kia, khuôn mặt thanh tú đôi chút. Hai người hầu cận đứng bên lão gia, luôn cúi đầu nhưng thoạt nhìn quâ khuôn mặt cũng rất khá (bất quá Thiên ca không biết Tuệ và Thần rất tuấn tú đi). Một đứa trẻ 10 tuổi, khuôn mặt phồng chùng lớn lên sẽ tuấn tú, đôi mày khê nhãn lại, nét mặt kiên định, tay đẩy chiếc xe lăn cho một đứa nhỏ 6 tuổi, là nam hài nhưng khuôn mặt rất giống nữ hài mặc đồ đỏ đứng cạnh phu nhân kia. Đứa bé kia khuôn mặt nhợt nhạt, nhìn là biết bệnh yếu lâu ngày.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhíu mày trong chốc lát. Lại không tìm được. Gia đình này không phải. Hãn không thần mùi dược hương kia. Hãn biết đứa bé kia mang mùi dược hương có lẽ là bất di bất diệt. Nên hãn biết trong này không có đứa nhỏ kia

Nhưng ám vệ nói ngày trước đứa bé kia là đi hướng này mà đến. Vậy mà sáng hôm sau hãn lập tức cho người rà soát vẫn không được gì.

Tất nhiên ám vệ không biết, Lưu Diệp Minh và Lưu Diệp Phong ngày đó chỉ cần đổi diện cụ khác thì cho dù đứng ngay trước mặt chúng cũng nhận không ra.

“ Gia đình thảo dân có bốn người. Đây là phu nhân của thảo dân. Còn hai đứa trẻ này là song thai long phụng (nghĩa là sinh đôi a).”

Hiên Viên Ngạo Thiên không nhíu mi nữa mà hỏi lại

“ Vậy, Viện trang rộng như thế. Sao người có ít người quá a.”

“ Không dám dấu hoàng đế bệ hạ, thảo dân vốn là người trong giang hồ. Vì kết cừ oán mà làm cho con trai bị hạ độc, may mắn đã trị khỏi nhưng thể chất lại suy yếu vô cùng.

Ngẫm nghĩ nhiều ngày quyết định từ bỏ giang hồ, sống ẩn dật cả đời. Không muốn người khác biết tung tích nên chỉ mang theo thuộc hạ thân tín.”

“ Ha hả. Vậy người ở ẩn còn ở trong một trang viện rộng lớn như thế này làm chi a.”

Không biết sao Hiên Viên Ngạo Thiên muốn chọc phá người trước mặt. Chẳng hiểu sao, lòng y dâng lên vài mối thù nhỏ nhỏ không tên.

“ Để bệ hạ chê cười. Vì phu nhân muốn thôi.” Nói xong Lưu Diệp Tĩnh hơi hơi đỏ mặt, ra điều xấu hổ vì chiều lão phu nhân nhà mình thái quá.

Nhưng trong thâm tâm Lưu Diệp Tĩnh muốn nói thế này “ Ta thừa tiền không biết để đâu, người có ý kiến sao?” Bất quá không nói ra.

Thấy khuôn mặt ngại ngần của Lưu Diệp Tĩnh mọi người nghĩ thế này

Lưu Diệp Phong: Phụ thân chắc có thiên bẩm diễn hí kịch a. Mặt lạnh kia còn dày hơn cả bê tông mà cũng biết đỏ mặt.

Lưu Diệp Minh: ca ca hảo đáng yêu

Tuệ và Thần: Lão hồ ly

Ánh nhi: Không suy nghĩ gì cả

Lý Thành: Mình nên cẩn thận không sau này bị gài bẫy.

Sau khi cho quân kiểm khắp nhà không có gì, Hiên Viên Ngạo Thiên phát tay rời đi. Gia đình Lưu gia hành lễ nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên cũng

chẳng để tâm.

Vậy nên hần không thấy trên nét mặt những người hần bỏ lại phía sau, người thì cười đến méo miệng, người thì xuân phong đặc ý, kẻ thì khuôn mặt giáo hoạt, kẻ thì lo sợ sờ gáy không khéo bao giờ đó bị lão gia chơi khăm.

Dù sao lần này, Hiên Viên Ngạo Thiên lại bắt hụt.

Qua vài ngày, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không bắt được bảo bối. Tâm trạng gần như phát hỏa, chỉ tội các quan viên cùng tần phi, công chúa hoàng tử, ngày ngày lo sợ đại họa ở bên cạnh mình.

Khi đang thị tẩm một thị quân mới vào, khuôn mặt có nét giống đứa bé kia khiến hần si mê không thôi, Hiên Viên Ngạo Thiên bỗng cảm thấy hơi ngứa ngứa, khó chịu. Thì một con tiểu ửng mang cặp theo một phong thư lão đảo bay cạnh cửa. Hiên Viên Ngạo Thiên nhíu mày, mặc đại trường bào đi đến bên tiểu ửng gỡ phong thư khá lớn kia. Vừa gỡ ra, tiểu ửng kia đã đập cánh bay chối chết.

Mở ra phong thư, trong đó là một bức họa. Nói thế nào đây, đó là bức họa kì lạ nhất mà hần thấy. Nhưng sau đó hần hoàn toàn si mê điên đảo. Bởi bức họa phác họa khuôn mặt hần ngày đêm mê tưởng. Phong nhi của hần, giống đến mức y như người đó xuất hiện trước mắt. Lại thấy phong thư, hần mở ra xem

Phong thư trang nhã, chữ viết non nớt nhưng vô cùng gọn gang, đẹp dễ cùng rõ ràng. Một hài tử mà viết được như vậy quả thật không tưởng.

“ Phụ hoàng a, người vẽ cáo thị ta quá xấu. Ta không thể chịu được. Ta gửi người bức họa này để mà truy bắt. Bất quá cũng không bắt được ta đâu.

Tái ghi: Ngày đó vội quá ta quên, thuốc “hoàng nhi” vẩy lên phụ hoàng ngày đó, còn có tác dụng phụ là kéo dài 3 tháng lặn. Người nhớ ngâm nước

muối 3 lần mỗi tuần a.

À quên, bữa tối nay người ăn có ngon miệng. Phụ thân ta tặng người quà làm quen a. Phụ hoàng không được hoan ái trong vòng 3 tháng. Nếu không kết hợp với thuốc của ta sẽ làm người siêu khó chịu a

Kí tên: Lưu Diệp Phong.”

Trong tâm cung hoàng đế – Hiên Cung, nửa đêm có một tiếng gầm đáng sợ, ngay cả thị quân thị tẩm đang trên lòng sàng cũng run rẩy quỳ xuống

Muốn biết tiếng đó ra sao a. Người cứ chạy đến hoàng cung là biết. Ta chỉ cho nội dung mà thôi.

“ Hiên Viên Diệp Phong, ta sẽ bắt người bồi tội.”

Vậy là Hiên quốc, các vị quan lãn cung phi được hưởng ba tháng “ gần vua như gần ... cháy rừng.”

Ai, gia đình Lưu gia là tác nhân gây ra kia lại sống vô cùng thỏa mái.

Ông trời thật có mắt như đeo kính loạn thị mà

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Có Người Bỏ Nhà Ra Đi

Khi Hiên Viên để của chúng ta làm một màn điên đảo trên giường khiến thị quân mới vào thị tẩm chỉ còn giữ được gần nửa cái mạng, quan viên, cung phi thở phào nhẹ nhõm vì sắc mặt bệ hạ không còn đen thui như bao công nữ, thì bên này có kẻ sống không yên ổn.

Sáng sớm hôm nay, Lưu Diệp Phong vẫn nường khét lẹt trên giường thì Tuệ đạp cửa chạy vào la ãm lên.

“Thiếu gia, không xong a, không xong.”

Đang ngủ ngon lành thì bị người gọi dậy, Lưu Diệp Phong sắc mặt sa sầm, ngồi trên giường lờm người đang thở hồng hộc trước mặt.

“Chuyện gì?”

“Thiếu gia a, hai vị chủ tử đi đâu mất rồi. Chỉ ... chỉ để lại phong thư.”

Quảng chần xuống đất, Lưu Diệp Phong giật vội bức thư trên tay Tuệ. Hẳn có dự đoán không lành.

“Phong nhi, con đã lớn. Đã học thành tài hết tất cả y dược lẫn độc dược của hai chúng ta.

Vì vậy ...

Ta và tiểu phụ thân con rất mãn nguyện khi con đã thành người, tự lo cho bản thân mình được.

Ta dẫn tiểu phụ thân con đi ngao du giang hồ, tứ phương kì thú.

Vì vậy, ta giao lại cho con 16 cửa hiệu tại kinh thành quản lý. Chuyện này Thần và Tuệ sẽ nói sau với con.

Tổ gia của con là Dực Vận Tích sẽ đến chỗ con ngay.

Ông ấy sẽ truyền thụ cho con võ công cùng âm dương thuật.

Phong nhi nhớ giữ sức khỏe.

Lưu Diệp Tĩnh.”

Lưu Diệp Phong xám mặt. Tay không tự chủ run lên vì tức giận. Bên cạnh Tuệ sợ hãi lau mồ hôi không ngừng.

“ Hai con cáo già, bỏ lại một đứa trẻ 7 tuổi mà đi được a.”

Tức giận không ăn thua, Lưu Diệp Phong ngồi xuống ghế, rót tách trà hạ hỏa. Thật tức chết hãn mà. Lão phụ thân hồ ly kia chắc chắn sợ vợ không chú ý đến mình nên kéo y ly khai hãn. Đồ ... già rồi còn ăn dấm chua. Aaaaaaaaaa. Tức chết ta mà. Lại nhớ ra điều gì, hãn ngược lên hỏi Tuệ

“ 16 cửa hàng là sao?”

“ Dạ, thiếu gia. Đó là sản nghiệp Lưu gia. 5 năm trước hai vị lão gia cãi lời tổ lão mà bỏ đi. Nhưng gần 2 năm sau thì trở về tiếp quản sản nghiệp. Vì tổ lão gia đã mất, lại chỉ có 2 người con trai, họ hàng thân thích không có. Vậy nên đại lão gia miễn cưỡng chấp nhận.”

“ Ân. Vậy là hai con hồ ly đó ném miếng thịt phồng tay cho ta chứ gì?”

Càng nghĩ càng tức, Lưu Diệp Phong không kiên nhẫn mà nghiêng răng ken két. Tuệ lau mồ hôi dừ hơn, thiếu gia đại sinh khí.

“ Thiếu gia, có nên đi xem xét các cửa hàng không ạ? Các cửa hàng hiện giờ đều do các trưởng quỹ điều hành. Công việc của thiếu gia chỉ là thường

Lưu Diệp Phong sắc mặt nháy cái âm hàn thấy rõ. Trước mắt hắn là 1 tên béo ú, mắt híp, mặt gian xảo chết đi được, mắt y nhìn hắn thì rõ mồn một là thòm thềm. Gừ. Sắc đẹp của ta là để người nhìn là nhìn đấy à (Nguyệt: Cho Thiên ca nhìn thôi ha bé =))

“ Quan quản sự, người có biết có thứ nhìn vào mù mặt không? Ân?”

Dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn kẻ béo ú kia khiến y sợ hãi mà tái mép mặt lại, Lưu Diệp Phong đắc ý dào dạt bước qua tên béo rồi đi thẳng ra ruộng.

“ Thiếu gia, thiếu gia. Trời hãy còn nắng, ngài ở đây ta đi lấy sổ sách cho người.”

Quan quản sự kia hốt hoảng chạy đến ngăn Lưu Diệp Phong ra đồng. Khí mũi khinh thường, Lưu Diệp Phong làm 1 bộ “ người mà cũng biết lo cho ta” rồi đi thẳng.

Cánh đồng này rộng bát ngát, đang vào mùa thu hoạch nên nhiều người ra đồng từ rất sớm. Lưu Diệp Phong đứng trên cánh đồng, neho mắt nhìn bốn phía. Sao hắn thấy những người đang làm đồng này gầy yếu đáng thương quá à.

Đang nghĩ thì có tiếng la oe óe bên tai, Lưu Diệp Phong quay lại thì thấy một đám người đang hung hăng đấm đấm đá đá.

Bên trong là một nam hài lớn hơn hẳn 2 tuổi, gầy gò, đen nhẻm cùng một ông lão có tuổi đang bị mấy tên kia đánh. Dù đau nhưng nam hài vẫn bất khuất nhìn lại đám người to con kia.

“ Người a, dám dẫu Quan lão gia. Ta đem người đánh chết xem con gái người có ra mặt không. Nếu ngày mai Quan lão gia không thấy nàng ta, thì đừng mong các người sẽ sống.”

“ Hừ, tỷ tỷ ta đi rồi. Người đừng hòng.”

“ A, thẳng nhãi.”

Tên to con mạnh miệng nhất giơ tay lên vả thẳng vào mặt nam hài kia. Không chịu được nữa, Lưu Diệp Phong nói

“ Thật ồn ào.”

Sau đó liếc nhìn Quan quản sự. Họ Quan kia thấy thế vội ra ngăn mấy tên thuộc hạ. Lưu Diệp Phong cười nói với Thần.

“ Không cho tên béo này làm quản sự, không biết hẳn có giảm cân được không a?”

“ Thần không biết.”

Lưu Diệp Phong ngao ngẩn, biết thế hẳn đã đi cùng Tuệ. Sẽ có người nói chuyện a.

Khi Quan quản sự cùng thuộc hạ của hắn đã xong việc đi về phía Lưu Diệp Phong, Lưu Diệp Phong cười khẽ.

“ Quan quản sự quả là quyền cao chức trọng a. Người nô dịch chúng ta thuê để làm mà cũng “ được” Quan quản sự ra tay đánh cho thương tích đầy mình a.”

Giọng nói hàm chứa tức giận cùng châm chọc khiến Quan quản sự rùng mình, vội nói.

“ Không a thiếu gia, bọn này khó dạy, không đánh không nghe lời.”

“ Nói láo, người ép tỷ tỷ ta về làm thiếp cho người.”

Đứa bé kia thấy có chủ thì can đảm vạch tối lão Quan quản sự kia. Lưu Diệp Phong lại hí mắt xem phản ứng của họ Quan kia.

“ Thiếu gia a, cái này”

“ Thôi, ta không so đo chuyện nhà của người. Bất quá ...”

Khi Quan quản sự đang vui mừng thì Lưu Diệp Phong vứt xuống 1 tập giấy nhỏ.

“ Bất quá liên quan gia sản của ta thì khác a. Người nên hảo hảo giải thích cho ta đi.”

“ Oan, oan quá thiếu gia. Nô tài thật không làm thế.”

Tái mép cầm tờ giấy liệt kê tội trạng, Quan quản sự run rẩy không thôi.

Lưu Diệp Phong khinh thường liếc mắt. Hừ, 2 ngày nay hẳn bỏ công tra mọi sổ sách. Mấy cái việc lạm số lạm sách, tham ô tiền liếc mắt là hẳn biết ngay. Công nghệ tham ô của những người này sao bằng 1 số nhân viên kế toán cấp cao của Hàn thị. Dù lừa thế nào hẳn vẫn nhìn ra được đó a.

“ Gọi mọi người đến đây.”

Thần gật đầu rồi đi tập hợp tất cả nô dịch lẫn. Mọi người còn ngơ ngác nhìn đứa trẻ tuyệt mỹ đứng trước mặt thì giọng nói lạnh lạnh vang lên

“ Từ giờ, nơi này sẽ không còn quản sự.”

Một trận xôn xao vang lên.

“ Từ từ, ta không nói sẽ không có quản lý. Trong các người, hãy bầu ra 1 người xứng làm quản sự của mình trong 5 năm. Tự các người chọn đi.”

Nhìn thấy mọi người không phản ứng, Lưu Diệp Phong cười nói

“ Các người lại muốn bị đánh đập sao?”

Thấy thế mọi người không nói gì nữa, quay lại bàn bạc với nhau. Được chốc lát, một người e dè đứng trước mắt đứa nhỏ tuyệt mỹ nói.

“ Thiếu gia, đây là người chúng ta cử ra”

“ Thiếu gia.”

Người nam nhân trung niên đứng trước mặt Lưu Diệp Phong là một người cao lớn, khuôn mặt cương nghị, dù đứng trước mặt Lưu Diệp Phong vẫn thẳng lưng cao gồi.

Mỉm cười hài lòng, Lưu Diệp Phong gật đầu.

“ Ân, vậy người sẽ quản mọi người làm việc, về thu chi của nông điền này, thì đến thu hoạch ta sẽ tính toán. Còn lại toàn bộ do người và mọi người tự coi song. Nếu không cần thận thì đừng trách ta a. Chút nữa theo ta về Lưu gia, ta có chuyện cần bàn bạc kĩ hơn.”

Nhìn lại 1 loạt, thấy nhiều trẻ con, Lưu Diệp Phong lại nói

“ Ta sẽ thuê phu tử (thầy giáo) về dạy cho những đứa trẻ ở đây.”

Mọi người không khỏi ồ lên kinh ngạc. Cái này chẳng ai dám mơ tưởng đến.

“ Đừng nghĩ ta làm từ thiện a. Ta sẽ để bọn chúng hưởng giáo dục. Bất quá sẽ có thi cử, kẻ nào có tài gì thì học nghề ấy. Tất nhiên không phải thi văn. Có khiếu học võ thì học võ, sau này ta phân làm bảo tiêu. Có khiếu tính toán sổ sách thì ta phân làm quản lý sổ sách. Phải làm cho ta đủ 20 năm thì đi đâu thì đi.”

Mọi người xúc động không thôi, trăm miệng quỳ xuống lạy lạy

“ tạ ơn thiếu gia. Tạ ơn thiếu gia.”

Lưu Diệp Phong cười rồi đi về. Không quên nói với Thần

“ Người đi thu dọn đồ đạc tài sản tham ô của lão họ Quan kia chia đều cho những nô dịch ở đây. Để họ háo hảo sửa lại nhà cửa, chữa bệnh và có thêm đồ ăn trong mùa đông.”

Rồi quay bước về mã xa. Hắn trong lòng tự vấn, kiếp trước tàn ác loại bỏ đối thủ thương trường bao nhiêu, thì giờ hắn lại làm việc thiện nhiều bấy nhiêu. Đến hắn còn thấy kì lạ.

Về đến nhà, cũng đã xẩm chiều. Lưu Diệp Phong ăn xong bò ngay lên giường, lòng thầm nguyện rửa những kẻ bỏ lại hắn, khiến hắn cực khổ thế này.

~~~~~ [O.o] ~~~~~

“ Hắt xì.....”

“ Tỉnh ca, người làm sao thế?”

“ Ân không sao, Minh nhi. Ta cảm thấy có ai đang rửa ta thì phải.”

“ Không có đâu. Chắc ca bị cảm rồi.”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Gia Gia Được Vận Tích

Lãnh Hương lâu là tử lâu xa hoa bậc nhất đô thành, hôm nay Lãnh Hương lâu ngưng tiếp khách, khiến ai ai cũng tò mò.

Ngồi trên bàn lớn là 16 vị tuổi tác đã cao, sắc mặt âm trầm. Ngồi ở một ghế cao nhất lại là một đứa bé có dung nhan tuyệt mỹ, đang nhếch miệng cười

“Thiếu gia, ngài còn quá bé, không thể tiếp thu sản nghiệp được.”

Một lão lão béo tròn lên tiếng, hăn không thể để cho đứa bé không biết gì này làm chủ được. Dù hăn nghĩ nếu người này làm chủ, hăn sẽ có nhiều lợi. Bất quá đứa nhỏ này cho người ta cảm giác nguy hiểm.

“Ta mang họ Lưu, chẳng lẽ không tiếp quản được Lưu gia. Ý Lâm quản sự là nên để họ Lâm tiếp quản sao?”

“Không, ta không có ý này.”

Lâm tổng sự béo tròn vội rụt lại, không nói gì nữa.

Lưu Diệp Phong cười khẽ, tiếng cười thanh thúy ngọt lịm.

“Thần, phát giấy tờ này cho các vị ấy xem a.”

Thần gật đầu cầm lấy sấp giấy lớn đem phát cho từng người một. Ai nhìn xong cũng run run khoe miệng, tay không tự chủ được mà run rẩy, có kẻ còn rớt khỏi ghế.

Chẳng qua đó là những việc “ tốt đẹp” các vị này làm trong vài năm gần đây thôi a.

“ Các vị nghĩ ta có nên thay đổi hết người không a?”

Tiếng nói lạnh lạnh phát ra khiến các tổng sự rợn tóc gáy.

“ A, thiếu gia tha tội. Ta sẽ không làm nữa. không làm nữa.”

“ Thiếu gia tha tội.”

“ Thiếu gia khai ân.”

Tiếng nói lo lắng nhao nhao lên. Lưu Diệp Phong cười lạnh.

“ Ân. Vậy ai phản đối ta nữa hay không?”

“ Không dám, không dám.”

“ Vậy các vị mời về đi. Nhớ rõ 1 tháng phải mang sổ sách đến ta xem. Các vị đừng làm ẩu, nếu không ... đó a.”

“ Dạ dạ.”

Nhất nhất một lời, các tổng quản sự nghe xong chạy nhanh rút êm. Đứa trẻ 7 tuổi này còn đáng sợ hơn bất cứ kẻ nào họ gặp. Thật khó sống đi.

Lưu Diệp Phong nhắc chén nước cam uống. Hắn chậm rãi nói

“ Thần, Tuệ. Người đi đến nhà các vị tổng sự. Dựa theo tờ giấy khi này thu hồi tiền vốn thuộc về Lưu gia cho ta. Không sót 1 đồng. Ta đã điều tra hết tất cả tài sản của họ rồi. Họ đủ trả đó a.”

“ Vâng. thiếu chủ.”

Đợi bóng Thần và Tuệ khuất đi, Lưu Diệp Phong an nhàn uống nước ép. Bọn tổng sự này không biết Lưu gia có Nanan bảo là nơi thu thập thông tin toàn thiên hạ. Có gì là họ không biết, nhất là sản nghiệp Lưu gia, điều tra chẳng quá 3 ngày là xong.

Đeo diện cụ lên, Lưu Diệp Phong trở về mã xa. Lý Thành đang đợi ở đó.

“ Người cứ khăng khăng đòi đánh xe. Làm được không vậy?”

“ Được, thiếu chủ.”

“ Ân.”

Không nói nhiều, Lưu Diệp Phong lên xe trở về trang viện. Khi mới bước vào cửa đã thấy Ánh nhi xốn xác chạy đến

“ Thiếu gia, thiếu gia. Một người xưng là tổ gia gia đến đây. Nói tên là Nhược Vận Tích a.”

“ Ân. Ta biết. Đi gặp thôi.”

Lưu Diệp Phong vừa đến phòng khách đã bị ai đó nhắc bống lên

“ Oa oa, người là cháu nội của ta sao.”(lại nói: đó chỉ là con nuôi của đồ đệ người a).

“ Cháu nội?? Người là Vận Tích gia gia a?”

“ Ân ân. Ta là ông nội người a. Hai đứa đệ tử kia nói người trúng kì độc, kêu ta về gặp. Vì bên kia có chuyện xảy ra nên gia gia ta về muộn a.”

“ Không sao, gia gia.” Đẩy đẩy lão ngoan đồng này ra. Lưu Diệp Phong bảo toàn khoản cách an toàn. Nhưng nghe thấy kì độc thì trợn mắt lên

“ Ta trúng kì độc lúc nào?”

Lưu Diệp Phong cười híp mi. Có lão gia gia này ở đây chắc hẳn không nhàm chán.

Lưu Diệp Phong dùng số tiền vốn “ cướp lại” từ các tổng quản sự, mở rộng kinh doanh hơn nữa. Các quản sự chưa bao giờ dám lần nữa đối lừa thiếu gia này.

Chỉ với ba năm, tài sản Lưu gia đã triệt để chiếm lấy gần như tất cả kinh thành. Thành một Lưu gia khó ai động vào. Ai ai cũng muốn biết chủ nhân Lưu gia, nhưng khổ nỗi, người này chưa bao giờ xuất hiện.

Trong thiên hạ cũng lưu truyền một lời đồn về vị Thần Y, tài năng siêu quần. Dù có đang hấp hối cũng cứu được. Bất quá Thần y này tính tình kì quái. Một năm chỉ chữa 10 người, không kể giàu nghèo, miễn là hợp mắt với hắn. Nếu kẻ khác muốn cầu, thì phải có được thứ hắn muốn. Nhưng những thứ hắn muốn, thường khó ai có thể có. Vì vậy 1 năm người này cứu không quá 13 người.

Nhưng điều lạ là vị thần y này không ra mặt, chỉ cho cận vệ đi làm. Được phối rồi đưa cho người nhà. Tuyệt đối không xuất đầu lộ diện.

Kẻ vang danh thiên hạ năm nay đã 10 tuổi. Sau 3 năm ở cùng Nhược Vận Tích, đã học được hết võ công lẫn thuật âm dương. Khi thấy hắn thông minh thiên tài, dạy xong thì Nhược Vận Tích cũng cặp mông chạy mất. Thật là có trách nhiệm đi.

“ Thiếu gia, người dậy đi.”

Lý Nhược thân thể đã khỏe hơn 3 năm trước. Hiện tại làm người hầu thân cận bên Lưu Diệp Phong. Hắn cũng được học chút võ nghệ cùng quản lý sổ sách nhằm tiện giúp thiếu gia làm việc. Tất nhiên không thể học nhanh như thiếu gia được.

“ Ừm. Ta muốn ngủ thêm a.”

Kéo kéo mép chăn trùm lên trên người. Đang mùa đông, Lưu Diệp Phong không nghĩ sẽ bò ra ngoài.

Lý Thành ra ngoài làm bảo tiêu vận chuyển. Được theo học Nhược Vận Tích về võ công, Lý Thành cũng đã 1 thân võ nghệ. So trên giang hồ cũng không thua kém ai.

Lý Nhược ngồi bên mép giường yên lặng chờ. Hắn vẫn thường xuyên chờ như vậy. Cứ đến mùa đông, thiếu gia sẽ thành con sâu lười.

“Thiếu gia, nghe nói hoàng đế cực sủng ái lục hoàng tử đó.”

“Thì sao?”

“Ân, nghe nói hoàng tử này mới có 10 tuổi nhưng rất vô pháp vô thiên.”

“Rồi sao nữa.”

Lưu Diệp Phong cũng chưa chui ra khỏi kén, lãnh đạm hỏi. Họ Hiên Viên kia biết sủng ái người khác sao. Nghe nói lục hoàng tử là con của Cơ quý phi. Họ Cơ ở Hiên Quốc rất lớn, nên Hiên Viên Ngạo Thiên kia mới nuông chiều đứa con kia để họ Cơ thả lỏng tâm tình. Rồi một lúc nào đó sẽ bổ ngay 1 nhát dao chí mạng xuống thôi. Để vương tâm cơ, hắn không gặp cũng nhìn ra.

“Hắn a, nghe nói trong cung có tam hoàng tử cùng ngũ hoàng tử, bát hoàng tử cũng cùng sinh ra một năm mà bị độc chết đó. Thất hoàng tử thì bị độc không chết, lại thành ả thuốc di động.” Bất quá còn Cửu hoàng tử ở đây thì nhàn nhã nằm trong chăn ngủ, bách độc bất xâm.

“Vậy người kể cho ta làm gì?”

Cuối cùng cũng bò ra khỏi chăn ấm, Lưu Diệp Phong nhíu mày hỏi.

“Vì người của Hiên đế đang cho tìm thiếu gia đó.”

“ Cái gì?” Nhảy dựng lên,. Lưu Diệp Phong hô to. Không phải lão cha kia lại giở chứng biến thái rồi chứ.

“ Không, Thiếu gia à, tìm thiếu gia với vai trò Thần y cơ. Nghe nói đã dán khắp nơi. Nhưng không ai thấy thiếu gia bao giờ, nên.. ha hả ...”

Tiếng ríu rít ở trong phòng cứ thế thêm rôm rả.

Hôm nay trời bình yên, mây lặng lẽ trôi.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tiến Cung

“ Chưa tìm được ra sao?”

Tiếng nói âm hàn vang vọng cả Mẫu đơn cung, Cơ quý phi đang ngồi trên giường cạnh đứa con mà khóc hết nước mắt, còn Hiên Viên đế của chúng ta thì đứng trước đám quan viên cùng ngự y, sắc mặt sa sầm nói.

“ Thưa ... bệ hạ tha tội, Bệ hạ tha tôi. Thần y chưa bao giờ xuất hiện nên ... nên không ai có thể tìm thấy.”

Một ngự y già dập đầu xin tha. Chính hãn là người đã đề nghị tìm thần y, nhưng tìm ở đâu bây giờ. Vị thần y kia cứ ẩn cứ hiện, người được cứu mà nhìn thấy hãn chỉ có hai người, đó là võ lâm minh chủ Hàn Tự Thiên và ma giáo chủ Độc Cô Vân. Nhưng hai người đó không hé một câu, mà hãn chắc chắn cũng không muốn đối mặt với hai kẻ đó.

Nói Hàn Tự Thiên là giang hồ chính phái, nhưng cũng lạnh lùng vô cùng. Y từng tuyên bố kẻ nào còn dám hỏi y về Thần y thì chắc chắn sẽ ở thủy lao của Tự Thiên sơn trang.

Còn về giáo chủ Độc Cô Vân thì không cần bàn, y cũng nói nếu ai động đến Thần y thì tự nhiên sẽ bị tất cả người trong ma giáo săn đuổi.

Vậy thì một thái y như hãn bất lực tòng tâm a.

“ Nhanh nhanh tìm cho trẫm. Biến đi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên xoay người ly khai Mẫu đơn cung. Các vị thái y cũng nhanh chân lẹ tay chạy biến mất.

Ngồi trong ngự thư phòng, Hiên Viên Ngạo Thiên nói

“ Âm, điều tra được gì rồi?”

“ Dạ chủ tử, theo điều tra, Lưu gia hiện ngày một lớn mạnh. Đã chiếm được gần 1 nửa tài sản trong thiên hạ. Gia chủ họ Lưu chưa bao giờ xuất hiện. Chỉ theo điều tra đời trước của Lưu gia có hai người con, nhưng sau đó bỏ nhà đi. Đến giờ không truy được tin tức. Lưu gia mở một trường học, dạy rất nhiều thứ, y dược, tính toán sổ sách, quản lý cửa hàng, võ nghệ, nghề mộc ... nhưng không hề dạy văn thơ. Ngoài ra muốn học ở đây đều phải là con người làm trong tài sản của Lưu gia, không phân biệt là con ai. Thế nhưng muốn học thì phải nhớ rằng học xong phục vụ cho Lưu gia 20 năm, sau đó có quyền ly khai. Bất quá những người được đi học thì lại tuyệt đối trung thành với Lưu gia.”

“ Ân.” Hiên Viên Ngạo Thiên híp mi. Kẻ đứng đầu Lưu gia này quả thật không vừa. Đào tạo những tay chân đắc lực mà lại tuyệt đối trung thành với mình, quả là không vừa. Hắn rất muốn gặp được y. Nhưng nếu Lưu gia này quá lớn, hắn cũng sẽ tàn phá hết.

“ Vậy còn thần y?”

“ Không có tài liệu nào để điều tra. Chủ tử tha tội.”

“ Không sao. Con của Cơ thị kia chết cũng không ảnh hưởng. Dù sao Cơ thị cũng đã bị ta vặt hết tay chân. Để đứa trẻ kia chết vì bất đắc dĩ, Cơ gia cũng không làm gì được ta a.”

“ Dạ.”

“ Vậy còn đứa trẻ kia?” giọng Hiên Viên Ngạo Thiên đầy mong chờ.

“ Không có chút manh mối nào thừa chủ tử.”

“ Ân. Đi đi.”

Không nói 1 lời, Âm liền biến mất trong không khí. Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi trên long ki, dựa vào một mối. 3 năm nay hăn vẫn cho tìm tông tích đứa nhỏ kia, nhưng cũng giống như mò kim đáy bể, không thể tìm thấy. Không biết có phải không có được thì càng khát khao, càng muốn bắt được không, mà ba năm nay, hình ảnh của đứa bé đó luôn tràn ngập, ám ảnh lấy Hiên Viên Ngạo Thiên, không thể quên đi.

“ Phong nhi, người bao giờ mới rơi vào tay phụ hoàng đây.”

~~~~~ [O.o] ~~~~~

Lưu Diệp Phong rùng mình, hôm nay trời lạnh quá hay sao a. Tự dưng lạnh hết xương sống. Đang ngồi trong nhà ăn bánh cá nóng thì một con bồ câu bay vào đậu ngay cửa sổ. Lưu Diệp Phong nhìn là nhận ra ngay bồ câu nhà ai. Cầm lấy chân bồ câu, giật lấy phong thư. Đọc xong sắc mặt sa sầm. Hăn hô lớn

“ Nhược nhi, vào đây mang con bồ câu này đi hầm đi.”

Lý Nhược chạy vào, thấy trên tay thiếu gia là con bồ câu béo mập tròn quay, lại ngược nhìn thiếu gia, biết ngay con bồ câu xấu số kia là của ai. Tiếp nhận lấy bồ câu, Lý Nhược xoay người đến nhà bếp.

“ Viết thư gửi cho tên giáo chủ ma giáo chết tiệt kia, một lần nữa gửi thư gọi ta nương tử thì cứ chuẩn bị đi hỏi thăm diêm vương đi.”

Tức giận đùng đùng, Lưu Diệp Phong xâu xé cái bánh cá. Mùa đông thật chán, không có người cho hăn trêu chọc. Trước kia khi buồn, hăn thường đến nhà Hàn Tự Thiên chơi, chọc cái mặt quan tài đỏ bừng thì trong lòng khoái trá. Tên Hàn Tự Thiên mặt lạnh đó chẳng qua không biết phải biểu hiện cảm xúc thế nào nên cứ đeo cái mặt y như mặt mo. Nhưng chỉ cần trêu

trọc tý thì lại e thẹn y như thiếu nữ đôi mươi. Làm Lưu Diệp Phong cười nắc nẻ.

Nhưng Hàn Tự Thiên đã đi sang Đông Vũ quốc làm cái gì đó, hẳn cũng không liên lạc được.

[Bật mí là em Thiên sẽ bị 1 anh công bên Đông Vũ quốc thâm tóm, ăn chả còn mảnh xương nào =]~]

Hoặc lên ma giáo chơi với tên Độc Cô Vân kia. Cái tên trước mặt người khác thì lạnh như kem, sau lưng đối hẳn lại y như tên ngả ngớn phong lưu, thật muốn búp vào mặt á.

Bất quá ở ma giáo có 4 đại hộ pháp ngây thơ hết sức, bị Lưu Diệp Phong đùa cho sống dở chết dở, mỗi lần hẳn đến ma giáo là gà bay chó sủa. Nhưng dù sao cũng vui.

Nhưng mùa đông, trên núi Tây sơn của ma giáo, băng tuyết nhiều, lạnh như băng. Muốn lên núi chỉ có đi trực thăng, thế nhưng thời này lại không có. Nên Lưu Diệp Phong hẳn đều ở nhà.

Ai thật chán, không có người đùa a. Ăn no thì dẫn đến muốn nằm, Lưu Diệp Phong vào mùa đông thường để dưỡng mập.

A~~~~ A~~~~ ta quên. Ha hả. Còn một người đang cần ta mà. Ha ha ha. Ha ha ha

[Nguyệt: * Lau mồ hôi * Chúa ban phúc cho anh Thiên K]

Dù sao thì, cũng phải dịch dung a. Cứ sắc nước hương trời đi. Hắc Hắc.

[Nguyệt: Người bị tự kỉ?

Phong: Người muốn bị độc như thế nào?

Nguyệt: Đã chạy]

Chỉ sau 3s uống xong dược, khuôn mặt Lưu Diệp Phong đã biến đổi. Dù không đẹp bằng khuôn mặt gốc nhưng mà nói để người ta kinh diễm thì không phải không thể.

Khoác áo choàng lông chồn vàng quý giá, đeo hài trắng lông hồ ly tinh tế, bước ra khỏi phòng, đi tìm Lý Nhược.

“ Nhược nhi, đi chơi với ta.”

“ Thiếu gia, người đi đâu a? Đi Tự Thiên sơn trang hay đi ma giáo?”

Mỗi lần thiếu gia mặc tươm tất thế này là đi xa, nhưng không phải hai người kia mùa đông không bị thiếu gia quấy phá, nên thiếu gia mới ở nhà làm con sâu lười sao?

“ Đi đến chỗ vui hơn chỗ hai tên đó cơ. Ha ha.”

Nói rồi đi r axe ngựa đã chuẩn bị sẵn, không quá oai đầu lại nói

“ Canh bồ câu để cho Ánh nhi ăn đi.”

Mang bộ mặt tràn đầy thỏa mãn khiến kẻ ngồi bên cạnh là Lý Nhược bất đắc dĩ lạnh lạnh. Xe đến trước thái y viện, khuôn mặt bị mũ lông dài chum lền kín, khó nhìn thấy, thân hình nho nhỏ đi đến cửa viện cười thầm.

“ Nói với những người trong kia, người các người cần tìm đã tới.”

Nói với thị vệ đứng ngoài, đưa ra một khối ngọc, rồi đứng nhìn thị vệ hốt hải chạy vào. Lưu Diệp Phong không phải đợi lâu, chỉ chưa đầy 1 khắc thì đã thấy già trẻ lớn bé của thái y viện bổ nhào ra cửa.

“ Ai? Thân y ở đâu?” Nhìn nhìn ngó ngó chỉ thấy hai đứa bé ăn mặc sang trọng, còn Thân y thì lại không thấy đâu, các vị thái y đang nghĩ mình

bị lừa. Nhưng ngọc bội kia rõ ràng là ấn tín của Thánh y thần dược Nhược Vận Tích trên giang hồ. Nghe nói Thần y siêu phàm kia cũng là đệ tử của Thánh y thần dược ấy. Nhưng mà ... người đâu?

“ Nhìn ngó cái gì, ta ở đây?”

Lưu Diệp Phong bực mình hét to, kéo sự chú ý của đám người còn đang ngó trước ngó sau kia.

“ Ấy, cái này ...”

Các vị thái y nhìn nhau khó nói nên lời. Mang 1 đứa bé kêu là thần y vào cung thì có mà

“ Nếu các người không tin, giao trả ngọc bội cho ta, ta ly khai.”

Nói rồi xoay người bước đi, chưa được 3 bước đã bị giữ lại.

“ Thần y a, ngài đừng giận. Chúng ta sẽ lập tức đưa người vào cung.”

Giang hồ lắm chuyện quái dị, thôi cứ tin đi. Nếu không phải thì không sao, nếu phải mà để người ta đi thì bọn họ chết chắc.

Ngồi trên xe tiến cung, Lưu Diệp Phong cười đắc ý. Lý Nhược đành hỏi

“ Thiếu chủ, sao lại tự chui vô rọ?”

“ Ngốc tử, ở hoàng cung nhiều thú vui hơn nhiều. Hắc hắc.”

Thấy nụ cười đen tối đến 9 phần trong sáng chỉ có nửa phần, còn lại là âm mưu của thiếu gia, Lý Nhược bất đắc dĩ cầu nguyện cho các vị trong hoàng cung.

Hiên Viên Ngạo Thiên mới từ triều về, phải đi thăm đứa con đang bị độc sắp chết kia. Ngồi nhìn Cơ quý phi khóc lóc thảm thiết, lòng khó chịu

không thôi. Với hẳn, chết một đứa có là gì?

Được tin báo có Thần y đến, Hiên Viên Ngạo Thiên đành nán lại xem xét.

Khi thấy đám người ngự y bước vào, trên mặt đủ mọi biểu thái khiến Hiên Viên Ngạo Thiên khó hiểu. Cơ quý phi nghe thần y đã đến, vui mừng không thôi.

Nhưng khi thấy thân ảnh nho nhỏ đi từ đám thái y ra, mũ trùm đã được gỡ xuống thì cả cung điện trầm hẳn.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Trả Giá

Thấy xung quanh mình, mọi người đang mắt tròn mắt dẹp, Lưu Diệp Phong ra vẻ bức mình, hơi phụng phịu nói

“ Ta đây không phải động vật quý hiếm, các người có cần nhìn như chổi chết thế không? Không cần ta khám bệnh sao?”

Ngoài các vị thái y thì những người khác lại tiếp tục hóa thạch, a, hóa ra đây là thần y trong truyền thuyết sao, có nhầm hay không a?

Cơ quý phi cùng Hiên Viên để liếc mắt sang đám thái y, đám thái y gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, ý bảo, phải đấy ạ, phải đấy ạ.

Cơ quý phi không tin lắm, nhưng ở trong thâm cung nhiều năm, lại leo được đến địa vị này, nàng cũng không phải người ngây ngô, nên rất nhanh lấy lại dáng vẻ điềm đạm đoan trang như trước, mỉm cười hành lễ với Lưu Diệp Phong

“ Thần y, cầu ngài cứu con ta.”

Cơ quý phi từ bé đến giờ chưa cầu ai, nhưng hiện tại tính mạng con nàng là hệ trọng nhất. Mặc kệ thế nào, dù có khom mình nàng cũng chấp nhận chứ đừng nói một cái hành lễ đơn giản.

Lưu Diệp Phong nở nụ cười vô cùng ngây thơ nói:

“ Vậy ta xem bệnh cho lục hoàng tử a.”

Đến bên giường, nhìn người cũng bằng tuổi mình, lại đồng dạng là hoàng tử điện hạ, cả người xanh xao vàng vọt, trên trán còn ẩn ẩn màu đen,

bất tỉnh nhân sự.

Khê lấy ra ngân châm, châm lên các huyết mạch đánh tỉnh. Một hồi sau, khi Lưu Diệp Phong rút châm ra, lục hoàng tử đã có dấu hiệu tỉnh, khiến cho các thái y cảm suýt rớt xuống đất, còn Cơ quý phi mừng đến rơi nước mắt.

Lục hoàng tử yếu ớt mở mắt, không nói nổi, chỉ nhìn Cơ quý phi. Nàng khóc sướt mướt, con nàng sắp được cứu rồi.

Lưu Diệp Phong nhìn qua Hiên Viên Ngạo Thiên, vẻ mặt y vẫn bình thản vô ba, không một tia kinh hãi, cũng chẳng có ưu phiền. Quả là một kẻ mặt lạnh mà.

“Hoàng đế bệ hạ a.”

Lưu Diệp Phong cười nói hướng Hiên Viên Ngạo Thiên. Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn lại hắn, híp mắt đánh giá đứa bé này.

“Ngài muốn ta cứu con ngài không?”

Người dám nói không trước mặt Cơ quý phi kia sao? Ha hả. Phụ hoàng à, ta biết người muốn đứa con kia chết càng nhanh càng tốt, bất quá ta lại muốn nó sống a.

“Tất nhiên là có. Ái tử của trẫm sao trẫm không muốn cứu?”

Hừ, đứa bé này quá giảo hoạt. Khi hắn hỏi ta câu kia, đôi mắt ánh lên trên tức cùng âm mưu. Để xem người muốn làm gì a.

Cởi áo choàng đưa cho Lý Nhược ở bên cạnh, điềm đạm ngồi xuống ghế, Lưu Diệp Phong không hề có động tác nào cho thấy hắn đang ở hoàng cung, mà là đang ở phòng của mình vậy.

“ Ân. Lục hoàng tử thật có phước đi. Nhưng ta chữa bệnh chưa bao giờ cho không cả.”

“ Vậy “ Thần y” muốn cái gì ở trẫm.”

“ Ân. Trước giờ mỗi khi cứu một người, ta đều xem hẳn có thứ gì thú vị để ta trao đổi không? Hoàng đế bệ hạ vì có thứ mà ta thích, nên ta mạo muội đến đây xin trao đổi a.”

Nhếch nửa miệng cười, Lưu Diệp Phong nhìn thẳng Hiên Viên Ngạo Thiên mà nói. Những vị khác đứng ở đây đều đã bị băng hàn khí của Hiên Viên Ngạo Thiên đông cứng. Nếu không họ sẽ xiêu hàng loạt. Bởi trước giờ chưa ai dám ra điều kiện với hoàng đế.

“ Vậy thần y là muốn thứ gì a?”

“ Tử Thảo Quả.”

Nhẹ nhàng nói ra ba chữ, cứ như là đòi một quả táo, quả lê ngoài chợ vậy. Nhưng ai biết Tử Thảo quả là gì thì cho rằng ba chữ kia nặng đến ngàn cân. Tử Thảo quả trên đời này chỉ có 2 cây, một ở Đông Vũ, một ở Hiên Quốc. Hai trăm năm kết hoa, hai trăm năm ra quả, một trăm năm sau mới chín rồi rụng xuống. Nếu Tử Thảo quả chưa chín rụng, ai động vào cũng đều bị độc chết. Vì vậy, có thể nói trên đời này chỉ có hai quả. Duy nhất hai quả, không hơn không kém. Và hoàng thất Hiên quốc có một quả. Nhưng chưa ai từng thấy nó.

“ Người muốn Tử Thảo quả sao?”

“ Ân.”

“ Người chắc?”

“ Ân.”

“ Nếu trăm không cho?”

“ Ta ly khai, ngài chuẩn bị làm tang cho lục hoàng tử đi.”

“ Hoàng cung của ta muốn đến là đến, muốn đi là đi sao? Ta đổi mạng của ái tử bằng mạng người thì sao?” Hiên Viên Ngạo Thiên hí mắt nguy hiểm nói

“ Nếu đổi bằng mạng ta cũng không sao cả. Bất quá bộ hạ chắc điều tra về ta kĩ rồi. Nếu tin ta chết ở hoàng cung lan ra, ta không đảm bảo giang hồ nổi sóng gió a. Những người ta từng cứu, tuy không phải quân vương, nhưng cũng đủ khiến Hiên quốc chật vật a.”

“ Hừ. Vậy người nhà của người thì sao? Người không sợ trăm chu di cửu tộc người sao?”

Lưu Diệp Phong cười, người chu di cửu tộc ta, chính là chu di cửu tộc của người. Không phải sao? Còn nếu muốn tìm nhị vị phụ thân vô tâm vô phế kia, ta cho người tìm. Đến ta còn không tìm được nữa là ...

“ Ngài biết thân nhân ta sao? Nếu ngài tìm ra ta là ai, ta tin chắc ngài cũng không phải ngồi đây đợi ta đến a.”

Ngữ khí tràn ngập châm chọc hướng Hiên Viên Ngạo Thiên mà đến.

Mọi người ở đây hiện tại cảm thấy ở bên ngoài bị đông chết còn hơn ở trong này bị hóa băng.

“ Ha ha. Ta không nghĩ Hiên để lại keo như thế a. Chỉ là một quả Tử Thảo mà cũng không cấp nổi cho ta. Ta nhớ Hàn Tụ Thiên, võ lâm minh chủ, giao cả long bội tinh, có thể huy động cả giang hồ cho ta, cũng không mảy may để ý.”

Nghe xong lời này, phản ứng của các khán giả như sau

Người khác: Oa, thật sự là lợi hại. Có Long bội tình coi như có 1/3 thiên hạ của hoàng đế còn gì.

Lý Nhược: Thiếu gia a, ta nói người, sao người có thể nói thế. Không phải người đề Hàn công tử ra rồi trấn lột của người ta sao? Ta nhớ khi người chơi chán, vứt trả lại cho Hàn công tử, hẳn còn mừng hơn cả khi được người cứu sống a.

“ Tiếp nữa, ta nhớ khi cứu giáo chủ ma giáo Độc Cô Vân, hẳn đã tặng ta chu tước kiếm, cũng không nửa lời từ chối a. Rồi ... rồi ... rồi ...”

Khi nghe Lưu Diệp Vân bla bla về nhiều thứ, toàn những người đại danh đỉnh đỉnh, những thứ bao người mơ ước, khiến khán giả cảm suýt rơi xuống đất.

Nhưng Lý Nhược lại thầm nói thế này: Chutước kiếm của Độc giáo chủ không phải bị người ép buộc giao ra sao thiếu gia. Người đến nhà người ta ở có 2 tháng, mà ma giáo không biết thành cái dạng gì. Cuối cùng, thiếu gia áp dụng chiêu ở lý (aka ăn vạ), ở mãi, ở mãi, Độc giáo chủ đành hai tang dâng kiếm, không dám nói nửa lời, chỉ sợ người đổi ý ở lại ma giáo thì hẳn khốn khổ.

“ Thôi được rồi, người không phải kể nữa. Ta chấp nhận. Người cứu lục nhi đi.” Nghe người kia bla gần nửa canh giờ, Hiên Viên Ngạo Thiên giờ cờ trắng đầu hàng, hẳn nghĩ chắc tên kia cũng dùng cách này để uy hiếp bọn người kia quá.

“ Oa, thế mới đúng là Hiên đế bệ hạ chứ.”

Nhìn lục hoàng tử đang nằm trên giường, Lưu Diệp Phong nói:

“ Độc rất nặng a, chắc phải tầm 2 tháng mới khỏi. Vả lại đơn thuốc lần này khó pha chế, ta tình nguyện ở trong cung hai tháng chữa chạy cho lục hoàng tử. Dù sao thì, cũng đáng giá Tử Thảo quả a.”

Liếc mắt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, mặt đang như trái ớt lai khổ qua. Lưu Diệp Phong trong bụng cười thắt cả ruột, nhưng khuôn mặt vẫn giả tạo điềm đạm nói, cứ y như “ lương y như từ mẫu” vậy

“ Được rồi, đưa thần y đến Nhuệ Miện cung nghỉ ngơi, nhớ chọn nô tài nhanh nhẹn chăm sóc thần y.”

Nói rồi, phát tay đi thẳng. Những người phía sau Hiên Viên Ngạo Thiên vội quỳ xuống hô to

“ Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Tất nhiên có 3 người không quỳ, 1 là lục hoàng tử đang liệt giường không có khả năng, hai là hai kẻ chủ tớ giống nhau, không thèm hành lễ. Khi ánh mắt các thái y ý nói “ mau quỳ xuống a” thì Lưu Diệp Phong cũng đáp trả ánh mắt “ sao ta phải quỳ a?”

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không để ý đến tiểu tiết, ly khai khỏi Mẫu đơn cung.

[O.o ~~~~~]

Đắc ý dào dạt, Lưu Diệp Phong nhảy chân sáo đến Nhuệ Miện cung nghỉ ngơi. Lý Nhược đi theo sau khẽ hỏi

“ Thiếu chủ, sao người dám chắc Hiên đế sẽ cho người Tử Thảo a.” Cái Tử Thảo quả đó là tối trân quý a.”

“ Ha ha. Hãn không thể thấy chết mà không cứu a. Nếu giờ hãn từ chối, thì Cơ gia sẽ bất mãn, gây ra hậu quả khó lường hết. Hãn cứ đồng ý, rồi sau đó đoạt lại, không phải tốt sao?”

“ Ân, vậy sẽ bị đoạt lại thiếu gia còn lấy làm gì?”

“ Ngu ngốc, ngu ngốc. Người theo ta bao lâu rồi vẫn ngu như thế. Ta có nói sẽ để lại sao a? Hiên Viên Ngạo Thiên chắc chắn không dám giết ta. Có lẽ đến ngày cuối cùng, con hẳn được cứu, khi hẳn giao Tử Quả thì cũng là lúc đòi lại. Bất quá ta sẽ ... nuốt luôn a.”

“ Nuốt? Sao mà nuốt? Nó cực độc a.”

“ Ngốc, quả không để ăn thì để làm gì. Lão gia gia nói cho ta biết, ta bách độc bất xâm, trước có uống thuốc của lão lão ý, nếu ăn thêm Tử quả thì sẽ tăng thêm công lực, đến 20 tuổi thì trẻ mãi không già a.”

“ Ách ... Ta thấy thiếu gia là lo cho sắc đẹp của mình đi.”

“ Tất nhiên, đâu phải ai sinh ra cũng có khuôn mặt đẹp như ta. Her her.”

Lý Nhược nghe xong câu đó muốn bổ nhào xuống liên trì trước mặt chết đi cho rồi.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cung Đình Náo Loạn

Sáng sớm Lý Nhược dụi dụi mắt thức dậy, đã thấy thiếu gia thường ngày như sâu lười nằm trong kén chăn hôm nay lại dậy sớm, còn ngồi đọc cái gì đó.

Oaoa ngáp, Lý Nhược hỏi:

“Thiếu gia, người hôm nay thật là sớm a.”

“Ân. Có ngày vui sao không dậy sớm mà chờ. Người đi đến Thái Y viện kêu họ làm được này rồi đem qua đây cho ta.”

Lý Nhược thở ngắn than dài rồi cũng ly khai Nhuệ Miện cung. Lưu Diệp Phong nhìn cung điện xa hoa lộng lẫy, thật hảo a, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng thật biết “lo lắng” cho thần y a.

Cung nữ bưng lên đồ ăn sáng, Lưu Diệp Phong thong thả ăn uống, chờ người đến.

Hôm qua Hiên Viên Ngạo Thiên đã cho tổng quản dẫn đến rất nhiều cung nữ và thái giám, nói để hầu hạ hẳn. Hẳn lại không đồng ý, nói các nàng đến bữa bưng lên được rồi, hẳn không quen thân cận người lạ. Nghe cũng có lý nên tổng quản thái giám cũng không nói nhiều ly khai. Lưu Diệp Phong cười lạnh, phụ hoàng a, người muốn giám sát ta, sao ta lại không biết? Người đừng áp dụng chiêu này với “trẻ con” a.

Khi hẳn ăn xong, đang khoan thai ngồi uống trà < Phong: Khóc rùng. Trong này không có nước ép hoa quả >

Vừa lúc Lý Nhược trở về, cầm bát dược cho hắn xem xét, hắn đặt xuống bàn, gạt đầu rồi để Lý Nhược bưng qua mẫu đơn cung. Khi Lý Nhược đi được 1 đoạn thì một nữ nhân quý khí bước vào, miệng vẫn đặt một nụ cười tựa tiểu phi tâm < cười không thật >, khách khí nói:

“Thần Y đã ăn sáng, thật là sáng sớm đã làm phiền người kiểm tra dược hộ nhi tử.”

“Không sao a. Bốn phận thôi. Cơ quý phi đừng khách khí. Mời ngồi.”

Cơ quý phi làm một vẻ lễ kính rồi từ từ ngồi ghế đối diện với Lưu Diệp Phong.

“Thần Y, ta muốn hỏi con ta rốt cục trúng dược gì?”

“A. Cơ quý phi thật muốn biết.” Lưu Diệp Phong khó xử nói.

“Thần y cứ nói, ta lo chi ái nhi bị gì. Làm mẫu thân, ta không sống nổi.”

Lưu Diệp Phong cười cười, nó mà chết người làm gì còn chỗ dựa a.

“Lục hoàng tử bị trúng rất nhiều độc cùng một lúc. Nó lại kì lạ hợp thành một loại độc. Độc này a. ...”

Lưu Diệp Phong nói xong ái ngại nhìn Cơ quý phi, rồi lắc đầu không nói nữa.

“Thần y, ngài cứ nói đi a.”

“Ân. Vậy được rồi. Các độc này đều hạ độc 1 khoảng thời gian dài. Mà lại rất nhiều độc a. Nên ta nghĩ ... có nhiều kẻ ám hại hoàng tử. Cơ quý phi không biết ...”

Ngừng một chút, thấy khuôn mặt Cơ thị ngày 1 đỏ gắt, Lưu Diệp Phong lại khẽ ho ho 1 tiếng nói:

“ Các độc này đều dùng thuốc dẫn độc là thức ăn. Nếu cho nó vào một loại thức ăn khác thì không thành độc, nhưng kết hợp với loại thức ăn phù hợp thì lại thành kịch độc chậm rãi hình thành.”

“ Vậy, ... ngài nói cho ta ... độc ... những độc nào?”

“ Quý phi không ngại ta cũng không dấu. Loại độc thứ nhất là Y Cô Niên, phối hợp với đậu xanh thì thành kịch độc, chậm rãi tiêu tán vào trong người. Loại thứ hai là Thảo Nhữ, ăn cùng canh gà hầm thì coi như mất nửa cái mạng, nhưng hung thủ lại cho ít một nên không phát tác ngay, loại thứ ba là Lạc Khải, nó làm người ta đầu óc quay cuồng, dùng cùng với đậu đỏ nhạt màu thì sẽ dần dần khiến người ta mù mị.

Còn 1 loại nữa, ta rất khó nói a.”

“ Thần y cứ nói.” Cơ quý phi biểu tình lúc xanh, trắng rồi lại đen, lại đỏ. Thật làm Lưu Diệp Phong buồn cười chết.

“ Loại cuối cùng ta nghiên cứu ra, là tự dục, nó khiến người ta ăn vào trắng dương, nhưng hài đồng dưới 15 tuổi ăn vào thì thành vô sinh. Nó rất giống lá trà Thịnh An sây lên, đó cũng là nguyên cớ khi bỏ cùng trà Thịnh An, nó sẽ ... phát huy tác dụng. Lục hoàng tử lần này có sống cũng ... Ai. Còn vài loại độc khác, ta cũng không thể điều tra vì nó quá lâu rồi a ”

Khi Lưu Diệp Phong nói ra câu này, cả người Cơ quý phi bủn rủn đứng không được.

Nàng ta không còn để ý lễ tiết, mà chạy ra ngoài. Cơ hồ sinh khí đại phát.

Lưu Diệp Phong lại quay về uống tiếp chén trà đã lạnh.

Lý Nhược thì thầm hỏi

“ Thiếu gia, có thật hoàng tử kia trúng nhiều độc thế không a?”

“ Ha hả, trúng từng đó độc như ta nói, hẳn vừa bị độc cái đã chết luôn rồi. Còn hơi đâu mà chờ ta đến a.”

“ Vậy tại sao ...?”

“ Ta cho ngươi cái này, vui lắm a.”

Lý Nhược độc xong liếc mắt thiếu gia một cái. Dù đại lão gia không sinh ra thiếu gia, nhưng hai người chẳng khác gì nhau. Rất thích dặt người vào tai họa a.

Đây là nội dung tờ giấy

“ Báo cáo điều tra

Hiền phi thường xuyên tặng bánh nhân đậu xanh cho lục hoàng tử

Tô Chiêu nghi thường xuyên hầm canh gà rồi bưng đến Mẫu đơn cung lấy lòng

Lý phi, Dung phi, Miên phi, Linh phi thường xuyên nấu chè đậu đỏ, bưng qua Mẫu đơn cung để lấy lòng Cơ quý phi và hoàng tử.

Phu nhân của Cơ Lý Dân thường biết trà An Thịnh cho Cơ phi. Lục hoàng tử đặc biệt thích loại này.”

Lưu Diệp Phong cười thỏa mãn, những ám vệ trên nóc nhà không thể nghe chủ tớ kia nói gì, cũng chỉ nghĩ là hài đồng cười vui.

Nhưng họ quên, đối mặt với họ không phải hài đồng mà là thiên tài a.

—

Quả như Lưu Diệp Phong dự đoán, Cơ phi đã hành động ngay.

Gần như hậu cung náo loạn, Cơ quý phi sử dụng tay chân vu oan giá họa cho các cung phi nằm trong “ danh sách “. Hơn nữa, cả những cung phi có qua lại đôi chút cũng bị nàng ta không nương tay mà xử gọn

Đối với anh tria Cơ Lý Dân nàng ta thẳng tay đoạn tình đoạn nghĩa. Còn không nghĩ ngợi cấm Cơ gia một nhà vào cung diện kiến nàng.

Vậy là Cơ gia nội loạn, hậu cung gà bay chó sủa, âm mưu mù mịt

Chỉ có mình Lưu Diệp Phong đong đưa ngòi trước hiên, hát một khúc tình ca

“ Cười mình chẳng còn biết nên nói gì, chuyện xưa chấp mê

chuyện nay điên cuồng theo đuổi đến cùng, cũng thành hư không.

Dao gậy lưỡi cùn, ân đoạn nghĩa tuyệt, giấc mộng đã hoàn toàn vỡ tan.

Than tiếc mãi trên con đường hoang vắng, dù đây những dấu chân người qua, chẳng ai thấu hiểu.

Bao năm từng mòn mỏi hy vọng nhưng hồng trần cuồn cuộn ta vẫn chưa nhìn thấu.

.....

Chế giễu cười nhạo đến cạn mực, thiên tình vạn oán, anh hùng sâu.

Khúc nhạc tàn, người cũng tan, tóc mai đã bạc, hồng nhan chẳng còn.

Ngọn nến sắp tàn nhưng người lại chẳng hay, đòi tranh sáng cùng mặt trời để rồi tiêu tan.

Khi nước mắt đã cạn, máu cứ không ngừng tuôn ra từ khóe mắt,

Tuyết trắng bay đều thành một mảng huyết sắc. “

Nhìn thấy trên lầu không xa, có bóng người đang nhìn mình. Lưu Diệp Phong cười. Nói bằng khẩu hình: Ta hát hay chứ?

Người kia phất tay đi mất, Lưu Diệp Phong cười đến thắt cả ruột, lại tiếp tục chuyện của mình làm

“Ngày nào ta cũng vờn vai

Nghênh ngang hưởng thụ cảnh xuân về hoa nở

tiêu dao biết bao

Vì cảm tình mà phiền não thì thật ngốc

Cười trên gió ta ngao du

Khắp thế giới tràn ngập hoan lạc, cứ tiêu dao đi!

Có trời mới biết mùi vị của cô đơn là như thế nào?

Ta cứ vui trước đã

Cần chi phải nghĩ đến thứ khác “

—

Thấy đứa bé kia ngồi hát 1 mình, khuôn mặt đẹp kia, làm y luôn không dời được. Không phải nhan sắc như thiên tiên đó, mà là đôi mắt. Đôi mắt quen thuộc kia, giống đứa bé đó. Nhưng, hẳn không thấy mùi thảo dược trên người kẻ kia. Giọng nói cũng khác, nhưng tính cách mà hẳn ngày nào cũng nhưng nhớ kia thì thật giống.

Đôi mắt làm hẳn điên đảo đêm ngày cũng không xa lạ. Đôi mắt không để ai vào trong đó, nhưng cũng khiến cho ai nhìn vào cũng nguyện trầm mê trong đó.

Là những kẻ cao ngạo giống nhau hay là bảo bối của ta đã trở về.

Thần y, Thần y.

Ta sẽ xem, người là ai?

Người hát hay lắm. Nếu người là con của ta, ta chắc chắn không bao giờ buông người ra đâu. Bảo bối ạ.

—

Hồ ly không thể đấu với lang * cười *

2 bài hát trên là Tiêu Dao Thán và Quang Côn a >.<

Nàng nào thích thì nghe a. Hay lắm * cười *

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phát Hiện

Hôm nay khi Lưu Diệp Phong vừa thức dậy, mặt trời đã lên cao chói vót. Ngáp ngáp một cái, gọi Lý Nhược thì không thấy y đâu, chỉ thấy một người đang ngồi ngoài phòng chờ hẩn.

Đứng chằm chằm khó hiểu nhìn người đối diện, lườm biếng nhìn xung quanh thì không thấy ai, đành ngồi xuống ghế.

“Thần y dậy ‘sớm’ quá a.”

“Bệ hạ sáng nay thật rảnh rỗi, đến chỗ thảo dân chơi a.”

“À.” Không nói tiếp, Hiên Viên Ngạo Thiên rót tách trà cho người đối diện.

“Được bệ hạ hầu hạ thật diễm phúc a. Ngài muốn hỏi gì?”

“Trẫm muốn biết vài ngày trước người đã nói gì với ái phi của ta thôi.”

“Nói những gì nàng cần biết a.”

“Thế sao?” Hiên Viên Ngạo Thiên híp mắt, nguy hiểm hỏi. Theo điều tra của ám vệ, sau khi ra khỏi Nhuệ Miện cung này, Cơ quý phi đã ra tay.

“Ân. Chứ bệ hạ ngài nghĩ một thần y nhỏ bé như ta có thể bảo quý phi của ngài làm gì a.”

“Ha hả. Thần y đánh quá thấp năng lực mình rồi.”

“Là bệ hạ đánh giá quá cao thôi.”

“ A~ Vậy sao. Chỉ vài câu nói của người cũng khiến hậu cung trẫm loạn cả lên. Vậy mà là thấp sao?”

“ Không đúng a. Hậu cung của ngài vốn loạn sẵn rồi. Ta chỉ cho thêm chút nguyên nhân thôi. ”

“ Ha hả. Người quả là một kẻ thú vị.”

“ Thật sao? Đáng nhẽ người phải cảm ơn ta mới đúng.”

“ Tại sao?” Hiên Viên Ngạo Thiên thích thú hỏi lại.

“ Chẳng phải từ lâu ngài đã ngại vài thế lực nơi hậu cung, còn muốn làm Cơ gia khốn đốn. Nay ta giúp ngài, vậy mà lại bị chất vấn a.”

“ Ha ha ha.” Hiên Viên Ngạo Thiên cười lớn. Hào thú vị. Một đứa trẻ 10 tuổi mà có thể đoán được tâm tư của hắn. Quả là thú vị, đại thú vị.

“ Vậy a, ta đi kiểm dục. Ngài cứ ở đây a.”

Nói rồi, Lưu Diệp Phong biến chủ thành khách, ly khai. Hiên Viên Ngạo Thiên chưa buông tha, giọng nói lạnh lạnh ở phía sau khiến Lưu Diệp Phong đông cứng người.

“ Thần y có biết ai tên Lưu – Diệp – Phong?”

Quay lại, giữ trên môi nét cười, Lưu Diệp Phong nói

“ A. Không biết. Trên đời này thật nhiều người mang tên đó a. ”

“ Thật sao?” Hiên Viên Ngạo Thiên tiến gần tới bên người Lưu Diệp Phong, Lưu Diệp Phong vẫn giữ nét cười, trong đầu hắn đang nghĩ cái gì không ai rõ.

“ Ân. Ngài không tin sao?”

“ Trẫm lại nghĩ người chính là hãn a?”

“ Ngài tưởng tưởng khéo quá.”

Nét mặt kẻ đối diện vẫn bình tĩnh vô ba, khiến Hiên Viên Ngạo Thiên lại càng muốn thấy vẻ mặt lo lắng của người này.

“ Vây a. Ta đi kiểm dược.”

Nói rồi Lưu Diệp Phong vắt chân lên cổ chạy biến mất.

Đối mặt với đôi mắt như lang sói kia nhìn hãn, khiến tim hãn sắp nhảy cả ra ngoài.

Lưu Diệp Phong, đời này chưa sợ ai, vậy mà, đứng trước ánh mắt lang sói kia, hãn chỉ muốn mau mau biến mất.

Hiên Viên Ngạo Thiên híp mắt đừng nhìn người kia, thân ảnh nhỏ nhỏ chạy như bay, tâm hãn thỏa mãn rất nhiều.

“ Phong nhi a, xem người trốn phụ hoàng như thế nào?”

—

Lý Nhược nhìn thiếu gia thờ hồng hộc, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó. Hãn đành phải đặt giỏ dược xuống bàn, tiến lại hỏi

“ Thiếu gia, người làm sao vậy? Sinh bệnh?”

“ Sinh bệnh sao được. Ta là thần y đó a. Ai~ thôi đi. Ta gặp khắc tinh.”

“ May mắn trên đời còn khắc tinh với thiếu gia đó a.”

“ Người thật lăm lờ. Ta phải nhanh chữa bệnh cho tên lục lục kia rồi cuốn gói thôi.”

“ Thiếu gia hết hứng thú với nơi này rồi sao? Mấy ngày nay ta thấy người ngoạn vui lắm mà. Lại còn góp một ít lại một ít vào mấy mưu mô của các vị phi tử a.”

“ Ngoạn? Ngoạn gì nữa ~~~. Mạng sống vẫn hơn a.”

“ Oa, có người uy hiếp thiếu gia sao?”

“ Gừ, còn hơn. Hắn cơ hồ muốn nuốt sống ta vào trong bụng ấy chứ.”

Lý Nhược lắc lắc đầu không hỏi nữa, người khiến thiếu gia hấn sợ đến như vậy, thật hảo tò mò.

—

Vậy là Lưu Diệp Phong tiến cung để ngoạn người ta, ai dè lại thành người ta ngoạn mình. Mỗi ngày, cứ không có việc gì mà hoàng đế bệ hạ vô cùng rảnh rỗi, vô công rồi nghề chạy đến “ chơi” cùng Lưu Diệp Phong.

Này thì chơi cơ, Lưu Diệp Phong thắng. Những tướng con lang kia sẽ thẹn mà chạy, ai ngờ lại được lãnh một câu “ hảo kì tài, trăm phải đánh thắng thần y mới được.” Đánh thua hấn cho hấn về phút đi thì lại lãnh thêm một câu “ Thần y nương tay rồi, nào, đánh với trăm thêm ván nữa.” Lưu Diệp Phong tức sùi bọt mép.

Vô sỉ. Mặt dày. Đó là những gì mà Lưu Diệp Phong nhận xét về “ phụ hoàng” của mình.

~~ Người đi đường nói: Nói vậy những lúc, hoàng đế của chúng ta bận, Phong nhi đáng yêu sẽ thoát rồi?

Nguyệt lại nói: Người quá coi thường mức độ vô sỉ cùng da mặt của họ Hiên Viên ~~

Lại nói, hoàng đế chúng ta, bê nguyên cả ngự thư phòng đến Nhuệ Miện cung. Đối bên ngoài thì nói muốn ở gần thần y thăm hỏi về bệnh tình ái tử của mình. Còn trong lòng ai ai cũng hiểu, là bệ hạ nhà mình muốn quán lấy người ta thôi.

Vì vậy Lưu Diệp Phong mỗi lần đều phải uống thuốc an thần, nếu không sẽ bị lão già thú kia < ảnh mới hơn 20 tý thui > làm hộc máu công tâm, chết lúc nào không biết.

Trong cung, từ góc nhỏ heo hắt đến góc lớn huy hoàng, ai ai cũng nói, vị thần y mới mười tuổi kia, nhan sắc tuyệt diễm, tài năng kinh luân khiến bệ hạ mê đắm. < Các người a, em nó mới ... mười tuổi ~~~ > Thế nên gần một tháng nay, Lưu Diệp Phong bỗng thành “ tân sủng”. Tại sao ư? Vì bệ hạ cả tháng nay, một ngày có 12 canh giờ thì đến 6 canh giờ bệ hạ ở Nhuệ Miện cung, cùng bạch tuộc giống nhau, quán chặt lấy “ thần y”. Quả là mức độ vô sỉ khiến kẻ khác tưởng không được.

Chỉ tội Lưu Diệp Phong, chương khí đầy bụng mà không xả được. Chỉ đành lấy vài cung phi thích thì thăm to nhỏ về mình, lôi ra đầu độc chết đi sống lại. Bất quá, sau đó các nàng ấy cũng được chuyển hẳn đến lãnh cung nhờ ai đó của ai đó.

Vì vậy mà, cuộc sống thường ngày nhàm chán của Hiên Viên Ngạo Thiên vui vẻ dị thường, cuộc sống thường ngày vui vẻ của Lưu Diệp Phong u ám như ngày tận thế.

Dù sao thì, phải có chuyện xảy ra mới đáng để mà nói chứ.

Hôm nay bệ hạ bận đón tiếp sứ thần, không đến quán quýt bên cạnh Lưu Diệp Phong được nên Lưu Diệp Phong vọt lẹ đến hồ sen ngồi lấm bầm chửi cả họ hàng mười tám, mười chín đời của Hiên Viên Ngạo Thiên.

Khi xả xong xuôi, hẳn lại có thói quen trèo lên lan can chơi < các bé đừng học đại >, hưởng gió mát thổi vào mặt. Bỗng có tiếng nữ nhân chói tai

vang lên.

“ A, đây chẳng phải là “ tân sủng” của bệ hạ sao?”

Liếc mắt nhìn thì thấy một nhóm cung phi đang đi tới. quái, hẳn đã đến nơi vắng vẻ nhất mà vẫn bị người làm phiền a.

Phốt lờ luôn đám nữ nhân kia, Lưu Diệp Phong tiếp tục liếc nhìn chỗ khác.

Mấy phi tử thường ngày luôn được người ta nịnh bợ, giờ lại bị một đứa trẻ 10 tuổi lờ đi, quả thực khiến các nàng không bình tĩnh được.

“ Hừ. Thần y cái gì, chỉ là một đứa yêu ma mị chúa, hoàng thượng rồi cũng chán người thôi.”

“ ...”

Vẫn không thấy trả lời, vị phi kia càng tức hơn, nói lời đay nghiệt hơn, đám tần phi phía dưới thì cười nói nhợt nhạt. Quả thật công kích rất nhiều.

Bất quá, Lưu Diệp Phong đời này có một tính, khi đã không thích ai thì người đó sẽ thành không khí với hắn < vậy là ảnh công không bị ghét a =] >

Còn về phần đám cung phi kia, bởi Hiên Viên hoàng đế không sủng ai quá một tháng, nên các nàng không hề sợ, các nàng vốn là nhóm cung phi được sủng lâu nhất, bệ hạ đối với các nàng cũng rất thích thú, thường đến cung. Vậy mà một tháng nay lại đến bên tiểu tử này. Nhưng mà, dù sao theo các nàng, mất một tân sủng với hoàng đế cũng chẳng sao. Vài hôm bệ hạ sẽ có người mới thôi.

Tức giận đến đỏ mặt tía tai, vị cung phi thường ngày nhu nhã kia đến trước mặt Lưu Diệp Phong, tát hắn một cái.

Vì đang mãi lơ đãng nhìn phía xa xa kia có người đang đi tới, mà cái thân ảnh quen quen kia thì ... có vào mộng huyễn cũng chưa quên. Vâng, Hiên đế bệ hạ. Với lại Lưu Diệp Phong cũng không để ý đến đám cung phi léo nhéo bên tai, nên khi bị tát, hấn phản ứng không kịp, nên rơi xuống nước.

Lại nói trước kia vì cứu người rơi mà nhảy xuống cả nơi sóng thần, thì bây giờ, đến kiếp này, Lưu Diệp Phong lại là con mèo sợ nước. Chắc có lẽ kiếp trước tử vì nước, nên linh hồn khắc sâu khiếp sợ, rồi nó lại thành bản năng không kháng lại được.

Lưu Diệp Phong cảm thấy nước vào mũi, sặc sụa. Làm hấn nhớ đến cảm giác trước kia chết kia, cũng như vậy. Dù tâm muốn chết, nhưng khi đối mặt với cái chết thì vẫn cưỡng không được sợ hãi.

Lưu Diệp Phong vùng vẫy, cảm thấy như có ai đó kéo chân hấn xuống. Rồi, chìm. Hấn cảm thấy sắp chìm, nhắm mắt lại, không biết kiếp sau hấn có còn nhớ những gì kiếp này không?

Dù kiếp này hấn sống vui vẻ và thỏa mái hơn, nhưng vẫn chẳng có nơi dành cho hấn, cũng chẳng có gì quan trọng thuộc về hấn.

Đối mặt thêm một lần nữa với cái chết, hấn mới nhận ra, thật ra mình đối với mọi vật nơi này, cũng chẳng có quyền luyện gì sâu đậm.

Nhắm mắt.

—

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy bé con rơi xuống hồ từ xa, đã vận dụng tất cả khinh công chạy đến, không nghĩ ngại lao ngay xuống hồ.

Không biết tại sao, khi thấy bé con thường ngay hồ nháo kia, đến lúc sắp chết lại chỉ dẩy dựa một hồi rồi phó mặc cho thần chết, để mặc mình chìm

xuống làm tâm hãn đau muốn nát ra.

Bé con kia không có gì quyền luyện sao? Không khát vọng cái gì sao? Sao có thể bình thản mà nhắm mắt như vậy?

Bế bé con kia lên bờ, đối mặt với đám cung phi đang quỳ xuống run rẩy. Hãn lãnh đạm nói

“Thị vệ, tất cả những cung phi ở đây tống xuất lãnh cung. Kẻ nào mới đẩy y xuống, chặt tay chân rồi tống ra khỏi cung.”

Nói rồi bỏ mặc cả đám phi tần của mình đang ngất xỉu, thi triển khinh công đến Hiên Tường cung, hét lên với nô tài hầu cận mình

“Truyền tất cả thái y lên đây.”

Khi tự tay thay y phục ướm cho bé, lần nữa bế bé lên long sà, bất ngờ nhận ra khuôn mặt đã đổi khác, trên trán còn lưu một ấn kí hoa mai tinh xảo.

Hiên Viên Ngạo Thiên bật cười

“Ha ha. Bảo bối cuối cùng cũng về lại với phụ hoàng.”

[Nguyệt: chỉ có thể trách em Phong bị bám đến mức quên mất gần đến ngày hết dục lực của thuộc diện cụ mà thôi =]]

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tỉnh Lại

Các thái y vượt vuốt mồ hôi, vừa được lệnh, cơ hồ bọn hần chạy cuống cuồng đến. Ai ngờ bệ hạ lại chỉ đến đứa bé đang nằm trên lòng sà.

“ Bệ hạ, vị này ...”

“ Gọi là điện hạ.”

Các thái y trở mắt ra nhìn, điện hạ? là con rơi của hoàng thượng sao a?

“ Cữu điện hạ.”

Âm thanh lạnh lùng kéo hồn của các vị thái y trở lại.

“ Cữu điện hạ chỉ bị kinh hách một chút. Uống thuốc bổ sẽ tỉnh lại ngay.”

“ Ân. Đi sắc thuốc đi.”

Nói rồi Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi xuống bên cạnh bé con, kinh hách sao? Là con mèo nhỏ này sợ nước đi. Bế bé vào lòng, Hiên Viên Ngạo Thiên cảm nhận mùi hương đã từng quyến luyến hần. Là khi không còn dịch dung nữa, mùi dược hương tự nhiên như cây cỏ này mới xuất hiện sao. Hôn lên má bé, Hiên Viên Ngạo Thiên sủng nịch ngắm nhìn bé con.

Bé con nghịch ngợm làm hần khốn đốn, làm hần cơ tưởng muốn điên lên vì nhớ y, giờ này đã nằm trong lòng của hần, nhu thuận ngu ngoan, vẻ mặt ngoan hiền, làm người ta muốn sủng nịch không thôi. Bé con a, bé con tuyệt sắc của hần, đã về bên hần rồi.

Hiên Viên Ngạo Thiên không biết, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười thỏa mãn nhất từ trước đến nay.

Lưu Diệp Phong nằm trong lòng hắn, bất giác cảm thấy ~~~ lạnh gáy.

—

Ân, tối quá. Tối quá. Giơ giơ tay, không thấy gì. Sờ vậy, không có gì. Vừa tối, vừa không thấy gì. Hu hu~~ hảo khổ a. Ta đang ở đâu thế này. Không phải xuyên không một cái làm đứa trẻ sơ sinh khác sao < em làm như xuyên không dễ lắm ấy ạ >

Lưu Diệp Phong chán nản ngồi xuống. Thiên tài như hắn bị tống vào nơi tối tăm này thì cũng không biết phải làm sao? Đi tiếp? Toàn là bóng đêm, đi làm gì nữa. Thôi đi ngủ đi.

Cảm giác rơi vào cái ôm ấm áp. Hắn mơ màng tỉnh lại. Cảm giác mình được bao bọc bởi vòng tay ai đó. Rất ấm áp và ôn nhu. Ân. Muốn dựa vào cái ôm này quá. Trước giờ chưa ai từng ôm hắn như thế. Là tình thân a. Không phải. Khác. Nhưng là cái gì?

Hắn đứng dậy đi tiếp, cảm giác có ánh sáng. Ánh sáng phía trước như 1 hi vọng đốc thúc hắn chạy nhanh hơn.

Hắn đang đứng trước tấm kính xuyên qua thế giới bên kia, thế giới của kiếp trước. Hắn thấy mẫu thân Phương Hàm Yên của hắn, nàng đứng trước mộ ai đó. Nàng khóc sao? Hắn không bất ngờ lắm, nàng là nữ tử yếu đuối, việc nàng khóc vì bị ủy khuất rất bình thường. Nhưng hắn giờ đây thấy nàng lại xót xa. Nàng chỉ có tội duy nhất là quá yếu đuối, nói nàng không thương hắn cũng không phải. Nàng vẫn dùng ánh mắt quan tâm len lén nhìn hắn. Nhưng vì ánh mắt đó nó cũng yếu ớt như con người nàng, làm Hàn Diệp Thanh không để tâm. Nàng đứng trước mộ ai vậy? Người trong ảnh chẳng phải hắn kiếp trước sao? Là nàng khóc cho hắn đi.

Lưu Diệp Phong cảm thấy cảnh vật lại thay đổi. Trên bàn làm việc, người nam nhân uy nghi lạnh lùng, đang cầm lấy tấm ảnh. Y là người hẳn không hề quên, phụ thân hẳn kiếp trước, Hàn Diệp Nghị. Nét mặt già đi vài phần trong quá khứ, đôi mắt phụ thân giờ này lại chưa một mảng yếu đuối, tang thương. Chỉ nghe y nói

“ Thanh nhi, nếu mười năm trước, ta quan tâm đến con hơn, liệu con có buông mình xuống dòng nước. Thanh nhi, cha sai. Biểu hiện tình yêu thương con mình có gì không đúng, lại vì tự tôn mà lạnh nhạt với con. Thanh nhi, con ở trên trời, liệu tha thứ cho cha hay không?”

Đôi mắt thường xuyên lạnh lùng kia, những tưởng đã cạn khô nước mắt, lại có một giọt long lánh chảy dài trên má.

Lưu Diệp Phong, trên má, cũng một giọt nước mắt lăn dài. Cha, hóa ra người không ghét con, hóa ra mẹ không sợ con nhiều đến thế.

Hóa ra, tình thân vẫn tồn tại nơi sâu thẳm nhất.

Lưu Diệp Phong giơ cánh tay, muốn ôm lấy nam nhân đang cô đơn kia.

“ Cha, mẹ, ta không tha lỗi cho hai người người. Vì cả hai đều không có lỗi. Là do ta, tự muốn đoạn sinh mạng.”

—

Nằm bên cạnh bé con, thấy Lưu Diệp Phong nức nở, Hiên Viên Ngạo Thiên vội nhẹ nhàng vỗ về

“ Phong nhi ngoan, có phụ hoàng, đừng sợ, ngoan, sớm an, đừng khóc.”

Thấy bé con giẫy dụa hơn, Hiên Viên Ngạo Thiên đưa bé gọn vào cái ôm của mình, miệng không ngừng ôn nhu nói

“ Phong nhi, Phong nhi. Đừng khóc. Phụ hoàng ở đây, phụ hoàng ở đây.”

—

Cảnh vật xung quanh Lưu Diệp Phong lại đóng lại. Không còn thấy cha mẹ, chỉ còn lại một màu tối đen như mực. Lưu Diệp Phong ngẩn người đứng mãi, chợt nghe một giọng nữ tử ôn nhu.

“ Phong nhi, đứa con của ta.”

Quay lại nhìn nữ tử kia, một thân thanh cao nho nhã ôn thuận, mỉm cười nhìn hần.

Nhã phi nhìn đứa con của nàng. Nàng chỉ kịp ôm nó vào lòng một chút rồi lại bỏ nó trên trần gian. May mà có các biểu ca.

“ Phong nhi. Đi thôi. Có người chờ.”

“ Đi đâu? Thế gian này, ngoài cha mẹ, còn ai chờ ta nữa.”

“ Còn. Một người sẽ mang đến hạnh phúc cho Phong nhi của mẫu phi.”

Nàng nắm lấy đôi tay bé nhỏ của Lưu Diệp Phong, đưa hần ra khỏi bóng tối.

Thảo nguyên.

Đầy nắng và gió.

Nàng thả tay hần, đẩy Lưu Diệp Phong về phía trước.

Bị nàng đẩy đi, hần quay lại, đã không thấy nàng đâu. Cũng không muốn về lại nơi đen tối kia, hần bước tiếp.

Là một người nam nhân cao lớn, y đứng ngược nắng làm hăn nhìn không ra y là ai.

Thấy đôi tay rắn chắc kia chìa ra với hăn, Lưu Diệp Phong bất giác nắm lấy.

Cảm giác thật an toàn, thật ấm áp a.

—

Chớp chớp hai mắt tỉnh lại, thấy khuôn mặt Hiên Viên Ngạo Thiên phóng lớn ở trước mắt, Lưu Diệp Phong giật mình nhảy dựng. Hóa ra, hăn đang nằm gọn trong cái ôm của nam nhân này.

Thấy người bên cạnh động đậy, Hiên Viên Ngạo Thiên vội mở mắt. Lại thấy người đối diện mắt tròn xoe nhìn mình.

Sùng nịch hỏi

“ Phong nhi đã dậy. Làm phụ hoàng đợi lâu a.”

Lưu Diệp Phong hóa thạch.

Hăn,

Hiện tại

Không muốn tỉnh lại tí nào

Nhưng mà hăn cũng tỉnh rồi, sao mà trốn được đây. Nuốt nước bọt, Lưu Diệp Phong mỉm cười nói

“ Ta không mang họ Hiên Viên.”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cứu Hoàng Tử Hiên Viên Diệp Phong

“ Ta không mang họ Hiên Viên.” Lưu Diệp Phong trừng mắt nhìn nam nhân uy nghiêm đối diện

“ Vậ từ giờ người mang họ Hiên Viên là được.” Bình thần nói ra, khẽ nhấc tay nâng chén trà đến bên môi người đối diện. Ôn nhu nói “ Phong nhi, uống đi không cố họng khô, chút còn cãi nhau với phụ hoàng a.”

Gạt phăng chén trà, Lưu Diệp Phong tức đến cơ hồ muốn thổ huyết

“ Ta không cần. Lục hoàng tử của người đã chữa khỏi. Ta cũng hết nhiệm vụ, ta liền ly khai.”

Bước xuống giường nhưng khí lực không đủ, người mới ốm dậy mềm nhũn, chao đảo muốn té, Hiên Viên Ngạo Thiên nhanh tay đỡ lấy thiên hạ ôm vào trong lòng. Mềm giọng nói:

“ Người nghĩ muốn đi được sao? Tiểu tử này, có biết người đang suy yếu hay không?”

“ Mặc xác ta, gọi Nhược nhi đến đây.”

“ A, Nhược nhi ta đã có phân phó nha. Người ở lại đây sẽ gặp hẳn.”

“ Người ... vô sỉ ... vô lại ... mặt dày ...!@%@%!%.”

Lưu Diệp Phong xung máu, cơ hồ nổi điên lên được. Hiên Viên Ngạo Thiên lần đầu tiên bị người ta xỉ vả, nhưng lại rất tự nhiên rót thêm chén trà khác, đưa đến trước miệng bảo bồi.

“ Uống đi, còn chửi tiếp a.”

Trùng mắt nhìn kẻ nam nhân là “ phụ hoàng” của mình. Lưu Diệp Phong khô giọng cũng đành lấy chén trà, uống vào. Bực bội không thèm chửi nữa. Vì hình như kẻ cần nghe thì rất bình thân, còn hãnh chửi thì càng chửi càng nóng, mồm chửi tai liền nghe, ích lợi gì đâu.

“ Phong nhi ngoan a, trong lúc con ngủ ta đã bố cáo thiên hạ, con là Hiên Viên Diệp Phong, chính là cửu hoàng nhi của ta a.”

“ Người ... chó má ... Ta ... mẹ nó ...!@%!@%!\$%.”

Vậy là Hiên Tường cung một trấn nháo loạn, cung nhân bên ngoài nghe thấy tiếng chửi vả, rõ ràng nhằm bệ hạ bọn họ, ấy vậy mà bệ hạ cứ ra sức cười lớn hơn. Làm bọn họ cơ hồ muốn xỉu.

“ Phong nhi đã chửi đã chưa?”

“ Chưa. Chửi người mười năm không đã a.”

“ Vậy a, chửi xong rồi liền gọi phụ hoàng một tiếng đi a.”

“ ...”

“ Lý Nhược kia a...”

“ ...”

“ Thật ra đứa bé đó rất đáng yêu a ...”

“ Phụ hoàng.” Lưu Diệp Phong máu nóng tràn não.

“ Ân, nữa nào.”

“ Phụ hoàng..”

“ Ân. Nữa. Một tiếng nữa.”

“ Phụ hoàng.”

“ Phong nhi ngoan, tiếp a.”

“ Phụ hoàng...” Lưu Diệp Phong nghiêng răng ken két.

“ Ân. Gọi thêm lần nữa a.”

“ ...”

“ 1 tiếng nữa thôi. Ngoan nào.”

“ Hiên – Viên – Ngạo – Thiên, người điên a?”

“ A, hảo. Gọi tên ta một tiếng nữa nào.”

“ Hiên Viên Ngạo Thiên, người đi chết đi.”

“ Hảo, bảo bối gọi thật êm tai, gọi thêm lần nữa a.”

“ ...”

Lưu Diệp Phong muốn ngắt ngay lập tức. Tên phụ hoàng chết tiết làm hãn muốn tự sát. Sao lúc này hãn không chết đi cho rồi cơ chứ.

—

Vậy là cửu hoàng tử Hiên Viên Diệp Phong mất tích mấy năm trước đã được tìm lại. Hoàng đế tuyên cáo toàn thiên hạ, mở yến hội ba ngày, cùng triều thần và nhân dân ca vũ, mừng đại hỉ này.

Nhưng mà, nghe thì lý do này có vẻ thật hợp tình hợp lý, cơ mà, người tìm được con là hoàng đế a. Vị hoàng đế này ngoài vẻ lạnh lùng lãnh đạm,

tính tình không trọng nhân thân, vậy mà lại vì tìm được một cửu hoàng tử trong thập tứ hoàng tử của hãn mà làm đại lễ. Có ma mới tin nổi lý do này.

Chỉ có trong cung, ngoài cung đều đồn đại, hoàng đế cực sủng cửu hoàng tử. Cái đó cũng không phải không có lý do.

Cửu hoàng tử được ở tại Hàn Mai cung, không nói nó là nơi gần nhất với Hiên Tường cung, còn là cung điện đẹp nhất, trang nhã nhất, hoa lệ nhất. Kẻ ở Hàn Mai cung thường là quý phi được bệ hạ sủng nhất, dù với hoàng đế hiện tại thì chưa ai vào được Hàn Mai cung, vì đối hãn, chẳng phi tử nào đạt được một phân lượng trong lòng. Ấy thế mà cửu hoàng tử chẳng biết đâu ra đã được ở Hàn Mai cung.

Đã thế bệ hạ sớm chiều liền chạy đến Hàn Mai cung. Một tháng có 30 ngày thì hết 28 ngày ở Hàn Mai cung “bồi” cửu hoàng tử. Bên ngoài dị nghị chỉ nói một câu liền đánh gãy “Cửu hoàng tử của trẫm thân thể yếu ớt, chẳng lẽ trẫm không thể chăm con mình sao.” Tất nhiên là, tất nhiên là ... câu đó hợp lý, bởi Hiên đế còn kèm theo cả một ánh mắt lạng băng đủ đông chết cả một đàn voi chứ không chỉ là một đám người a.

Người được “ba vạn sủng ái tại một thân” thì ngày một buồn bực, chuyên đập bàn đập ghế, không thì cũng nháo loạn cả cung điện lên – Lưu Diệp Phong của chúng ta, ngày một thấy mình suy yếu.

Hãn muốn nghỉ ngơi, thì lão phụ hoàng kia lại ngày nào cũng đến, tối nào cũng ngủ cùng, ăn cũng đòi ăn cùng, may mà tấm bị hãn phản đối kịch liệt không chắc cũng ...

“Thiếu gia, sắc mặt người không tốt a.”

Lý Nhược rụt rè hỏi. Mới ở trong cung một tháng, sắc mặt thiếu gia liền ngày một trầm trọng. Ai~. Tại hoàng đế kia chin phần a.

“ Người thấy ta tốt sao? Hừ. Mang cho ta một ly nước cam. Cấm những kẻ khác vào, kể cả tên kia. Ta muốn uống xong thì đi ngủ.”

“ O, thiếu gia a. Kẻ muốn chặn nhất là vô pháp chặn a.”

“ Kệ người.” Nói rồi uống xong ly cam vắt, Lưu Diệp Phong bò lên giường, chum chặt chắn.

—

“ Các ái phi muốn gặp cửu hoàng nhi sao?”

“ Dạ thưa hoàng thượng, thần thiếp muốn xem cửu hoàng tử điện hạ có hảo hay không? Nghe nói cửu hoàng tử bị bệnh.”

“ Ái tử chưa hết mệt. Các người đợi vài ngày nữa liền đến thăm. Giờ thì không được kẻ nào làm phiền.”

Nói rồi phát tay áo ly khai, Hiên Viên Ngạo Thiên thừa biết đám phi tần hậu cung muốn gì, muốn giờ trò sao? Có thể giờ trò được với bảo bối của hắn, thật là tài giỏi. Phong nhi là kẻ dễ dàng tính kế sao? Đến ta.. cũng phải ... nghĩ nát óc a.~~

Đang trên đường trở về Hàn Mai cung, thì thấy đoàn người của đại hoàng tử đi đến. Đại hoàng tử Hiên Viên Gia Huân cúi mình thi lễ với Hiên Viên Ngạo Thiên.

“ Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

“ Ân. Huân nhi là đi đâu đây?”

“ Nhi thần đang cùng lễ bộ chuẩn bị cho đại lễ Ngũ Quốc hội bàn.”

“ Ân. Vậy Huân nhi sắp xếp kỹ lưỡng, ta sẽ kiểm tra. Hảo hảo giữ sức khỏe.”

Đối với Hiên Viên Gia Huân, Hiên Viên Ngạo Thiên rất hài lòng. Đứa con này giống hẵn, đều một dạng lạnh lùng lãnh đạm, ngay cả khi hẵn giết mẫu hậu của y, y cũng lãnh đạm nhìn, không nói tiếng nào. Có thể nói, trên đời này đối Hiên Viên Gia Huân không kẻ nào có thể được hẵn coi trọng, kể cả thân tình.

Y giống hẵn, đứa con lớn nhất của hẵn giống y như hẵn, bất chấp thân tình để đạt được thứ mình muốn. Bất quá, giờ hẵn có thêm một bảo bối, người hẵn coi trọng nhất.

Dù lời nói ra đầy quan tâm, nhưng mà vẫn là ngữ khí lạnh lùng bất cận thân tình, Hiên Viên Gia Huân không mấy may để ý, cúi chào rồi ly khai.

Đối Hiên Viên Ngạo Thiên, Hiên Viên Gia Huân chỉ có chức vụ quân thần.

Dời bước đến Hàn Mai cung, không ai có thể ngăn cản Hiên Viên Ngạo Thiên đi vào trong. Lý Nhược chỉ đành cười khổ đối Hiên Viên Ngạo Thiên nói

“Bệ hạ, thiếu gia đã ngủ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên đối với cách Lý Nhược gọi Lưu Diệp Phong cũng không mấy để tâm. Dù sao Lý Nhược cũng không phải nô tài của hẵn.

“Ân. Người lui.”

“A...”

“Sao nữa.”

“A.. không. Lý Nhược cáo lui.”

Lý Nhược trong lòng cầu nguyện lúc thiếu gia tỉnh đừng lôi hẵn ra trừ dập. Hoàng đế kia thật kinh khủng, hẵn thật đối mặt không được a.

Cho lui tất cả mọi người, Hiên Viên Ngạo Thiên đến gần giường, ôn nhu ngồi xuống. Vuốt tóc bé con, kì không được hôn xuống má phấn nộn của bé.

“ Phong nhi a Phong nhi. Người muốn phụ hoàng làm sao đây.”

—

Khi chiều về, Lưu Diệp Phong hé mắt tỉnh dậy, thấy chung quanh ấm áp, mơ hồ lại vùi vào cái ấm áp bên cạnh. Chỉ khi nghe thấy giọng nói quen thuộc

“ Phong nhi. Dù yêu phụ hoàng cỡ nào cũng không cần phải bám chặt phụ hoàng thế này a.”

Âm điệu mang theo ý cười làm Lưu Diệp Phong giật mình, mở to mắt nhìn thấy mình đang ôm lấy Hiên Viên Ngạo Thiên, cứ y như con gấu mĩ ôm lấy thân cây.

“ A.... a. a..a Người, đến đây làm gì?”

“ Thăm bảo bối của phụ hoàng a.”

“ A~ phi. Ta không cần. Buông a, buông.”

“ Ngoan a. Phong nhi, đói không? Dùng thiện với phụ hoàng a.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cười “ hiền lành “ nói.

“ Không a. Có người ta nuốt không trôi.”

“ Thì ta uy bảo bối a. Thôi đứng dậy nào.”

Nói rồi chẳng sợ Lưu Diệp Phong có đồng ý không? Hiên Viên Ngạo Thiên liền bế bé con đi xuống giường, phân phó người mang thiện lên.

“ Phong nhi muốn đến Đông Vũ Quốc chơi không?”

“ Đông Vũ Quốc? Đến làm chi a.”

Lưu Diệp Phong đáp, hẳn có quen ai đâu mà qua đó. Nhàm chán. A~ không, Thất hoàng tử của Đông Vũ Quốc a, hảo hảo muốn gặp đồng hương. Lưu Diệp Phong vội nói

“ Ân. Có. Người mang ta đi a.”

“ Hảo. Đến ngày Ngũ Quốc hội bàn còn 3 tháng nữa. Bảo bồi chuẩn bị a..”

“ Ân. Hảo.”

Sờ poi nha~~

Lưu Diệp Phong nhìn Vũ Tập Ân mỉm cười nói

” Ta không tin yêu, càng không tin có từ vĩnh viễn. Người cứ chọn lựa lấy hạnh phúc đi. Ngắn cũng được, dài cũng được. Nhưng không là vĩnh viễn.”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cung Đình Náo Loạn

“Thiếu gia, ngài nói xem tại sao mấy phi tần kia, lại mang thức ăn đến cho người a.”

“Người hỏi sao ta biết.”

“Ai~. Người vẫn ăn sao?”

“Có sao?”

Lưu Diệp Phong mấy ngày gần đây luôn có “mỹ nhân” đến thăm. Mỹ nhân nào ư? Thì chính là các phi tần của phụ hoàng hẳn chứ đâu.

Nào là gà tiềm hầm, bánh đậu xanh, há cải tôm, rồi lại điểm tâm này nọ.. Đến mức Lý Nhược sợ rằng thiếu gia nhà mình sẽ ăn đến mức chết luôn.

“Người nói xem các nàng sao tốt với ta quá a.”

“Ân. Quá tốt ấy chứ.”

“Hảo a. Người nói ta có nên cho các nàng quà đáp lễ hay không?”

“Tất nhiên a. Người ta đối mình thế nào thì phải đối lại thế ấy.”

“Hảo a. Không cần người nói. Thiếu gia ta đã ... trả rồi. Hắc Hắc.”

“Thiếu gia đừng cười đáng sợ như thế a.”

Lưu Diệp Phong cười xảo trá. Đúng a, các nàng đối ta thế nào ta phải đối lại như thế. Không làm các nàng ấy buồn.

“ Hoàng thượng giá lâm.”

Lưu Diệp Phong vọt ngay vào giường quần chắn lại. Lý Nhược lắc đầu, thở dài. Có cần giống con thỏ bị con cáo săn như thế không a?

Hiên Viên Ngạo Thiên mặt mày khó chịu đi vào Hàn Mai cung. Thấy bé con cuộn tròn vào chắn. Tinh thần lại sáng khoái trở lại. Biết bé con giả vờ, liền cời ngoại bào, trèo lên giường ôm lấy bé con.

Lý Nhược thấy thế chạy đi lánh nạn.

Lưu Diệp Phong bị ôm, lại còn bị sờ loạn. Bực bội chui ra khỏi chắn gào thét

“ Phụ hoàng, người tối nào cũng đến chỗ ta là sao a?”

“ Ân. Phong nhi a. Chỉ có ở cạnh người phụ hoàng mới thỏa mái a.”

“ Không cần. Biến về hậu cung của người đi.”

“ Đây cũng là hậu cung của ta.”

“ Cái gì??” Lưu Diệp Phong sắp rớt hàm xuống đất.

“ Hàn Mai cung vốn để cho quý phi hoàng đế yêu nhất ở. Thì suy cho cùng cũng là hậu cung.”

Lưu Diệp Phong tức sùi bọt mép.

“ Người ... đồ ... vô sỉ. Thế mà lại ném cho con trai mình ở. Hiên Viên Ngạo Thiên. Người đi chết đi.”

“ A, Phong nhi là người ta yêu nhất. Để cho con ở đây cũng không phải là không đúng a.”

“ Đồ vô sỉ ...”

“ Ân. Nào để phụ hoàng ôm cái nào, Phong nhi.”

“ Biến ra ... Biến ... #!%!%!~\$%^*%\$&*%.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn chăm chăm vào đôi môi nho nhỏ đang mấp máy chửi mình. Không kiềm chế được, cúi xuống hôn lên đôi môi xinh đẹp đó.

“ Người ... A.. Ân ... Ân ... Ưm...”

Lưu Diệp Phong bị cường hôn, ban đầu cái hôn chỉ nhẹ nhàng ngoài môi, rồi sau đó lợi dụng lúc hăn đang định mở miệng ra chửi thì lưỡi kẻ kia lùa vào. Cái lưỡi tác quái trong khoang miệng Lưu Diệp Phong, tàn bạo quét khắp miệng hăn, sau đó cuốn lấy cái lưỡi nhỏ xíu cùng nó dây dưa. Chưa đủ, nó còn hút lấy thóa dịch trong miệng hăn , hút lấy y như là đang thưởng thức mật ngọt vậy. Cứ thế nụ hôn tàn bạo của Hiên Viên Ngạo Thiên làm Lưu Diệp Phong lâm vào khó thở.

Khi Lưu Diệp Phong tưởng kiếp này của mình chắc chết vì thiếu oxi khi hôn thì Hiên Viên Ngạo Thiên rời khỏi môi Lưu Diệp Phong. Lưu Diệp Phong chẳng còn hơi sức đâu mà nhảy lên chửi, đành xụi lơ ghé vào ngực nam nhân thở dốc.

Thấy bé con thở hổn hển, đôi môi lại vì mình cuồng hôn mà đỏ mọng. Quả thật Hiên Viên Ngạo Thiên muốn cúi xuống tiếp tục mĩ vị kia. Nhưng mà, bé con của hăn còn quá nhỏ, hăn không thể a.

[Nguyệt: Vậy là em lớn anh ăn sao * lau mồ hôi *]

Bóp bóp cái mũi tinh xảo của bé, Hiên Viên Ngạo Thiên khẽ giọng “ dặn dò”

“ Lần sau, nhớ thở bằng mũi nhé, Phong nhi.”

Lưu Diệp Phong oán hận nhìn phụ hoàng hần, còn lần sau a, còn lần sau nữa sao. Đừng mơ ăn được một lần liền ăn được lần hai. Phi phi phi~~~~

Thấy bé con trong lồng ngực mặt đỏ hồng, môi chu lên vì tức giận, Hiên Viên Ngạo Thiên cười đều mà rằng:

“ Nếu Phong nhi muốn làm bữa đêm cho phụ hoàng, phụ hoàng liền không từ chối a.”

Lưu Diệp Phong bị dọa, chui ngay vào chần, lại bị Hiên Viên Ngạo Thiên ôm lại. Nghe tiếng cười lang sói phía trên, Lưu Diệp Phong toát mồ hôi lạnh. Hần phải nhanh nhanh tính kế chuồn khỏi đây a. Lý Nhược chết tiệt, không võ công. Sao leo tường ra đây.

Thấy đôi mắt bé con đảo qua đảo lại tính kế, Hiên Viên Ngạo Thiên phì cười, nói

“ Phong nhi ngoan a, liền ngủ.”

Lưu Diệp Phong đành gối đầu lên tay Hiên Viên Ngạo Thiên mà ngủ. Lòng tâm tâm niệm niệm, ngủ ngay không bị sói ăn thịt.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy hơi thở của bé đều đặn, liền sủng nịch ôm bé vào lòng.

Quả thật nếu lúc này không phải hần kiềm chế, thật muốn ăn no say bé con này vào bụng.

Hần không biết sao, mấy ngày nay đến chỗ phi tần phát tiết lại chẳng thể làm được gì? Ai~ Hần là có vấn đề sao? Nhưng với bé con này thì bình thường a. Phải đi hỏi bọn thái y mới được.

[Nguyệt: Do con anh cả thôi a...]

Ôm bé con, Hiên Viên Ngạo Thiên liền đi vào giấc ngủ. Màn đêm phủ xuống Hiên quốc, Trăng ló mắt nhìn vào một phụ một tử ôm nhau ngủ ngon lành mà mỉm cười.

—

Sáng nay hậu cung náo loạn, nghe nói 2 cung phi mắc bệnh quái lạ. Một đêm, tóc bạc phơ, khuôn mặt nhăn nheo như bà lão. Ai ai trong cung cũng nói đây là quái bệnh. Hai cung phi mới đôi mươi trẻ đẹp lại phút chốc như bà lão tám mươi. Hảo đáng sợ a.

Trong Hàn Mai cung, Lưu Diệp Phong bình tĩnh thưởng thức điểm tâm mà sáng nay Vi phi mang lại.

“ Người nói xem, điểm tâm này thế nào a.”

“ Thiếu gia, ta thấy bình thường a.”

“ Sao lại bình thường. Ha hả. Trong này có Trúc đào độc dược a. Sao lại không ngon. Ha hả.”

“ Thế sao ngài lại ăn a? Còn bảo ta cùng ăn?”

“ Người thật ngốc. Hai ta đều đã bách độc bất xâm. Nói gì thì nói, ăn loại độc này cũng thật thú vị. Hàng nghìn cây Trúc đào mới chế được 1 bình độc nho nhỏ. Ăn một chút liền say mặt chóng mày. Buồn nôn ói mửa. Sau 1 thời gian thì tử vong. Là hảo công phu nha.”

Lý Nhược bĩu môi khinh thường. Thiếu gia ngày một thích giỡn. Không hạ độc kẻ này lại hạ độc kẻ kia. Hai vị cung phi kia chắc là tác phẩm của thiếu gia đi.

“ Ta nói a, hai vị cung phi 2 hôm trước mang trà thượng hạng đến, nói là dâng tặng ta. Ha hả. Trong đó có thất dạ độc. Người nói xem, hai nàng thật

là bỏ nhiều công a. dám mua cả Thất dạ độc cho ta dùng. Là độc thượng hạng do ta bán đó nha. Sau bảy ngày đau đớn quần quại liền chết. Người nói xem có nên nâng giá bán?”

“Thiếu gia à. Người đừng đùa như thế được không? Dù sao hai nàng kia thật tội nghiệp.”

“Ta chỉ hạ chút Lão dược thôi. Sau 6 tháng nữa, hai nàng ấy liền như cũ. Bất quá lúc đó không biết đã bị đuổi ra khỏi cung chưa nữa.”

“Thiếu gia. Ngài tích đức tý đi.”

“Ân. Người nói xem Vi phi ta nên trả nàng cái gì thì thích hợp.”

“Ai~~ Ai~~. Ai~~~.” Lý Nhược mệt mỏi không thèm để ý nữa.

“Lý Nhược?”

“Dạ?”

“Người nói làm sao để vớt đám huân hương trong phòng mấy cung phi kia đi nhỉ.”

“Làm sao ta biết. Chính do thiếu gia vớt Vô dục độc vào đám huân hương lúc đưa vào cung. Giờ đã phân phát hết. Chúng ta muốn thu lại chắc sẽ mệt chết.”

“Oa oa. Nhược nhi. Người phải nghĩ cách cho ta. Ta không thể mỗi đêm đều bị lang sói nằm bên cạnh được.”

“Thiếu gia à, =.=” Là người chơi ác. Đáng nhẽ phải chừa lại vài cung phi.”

“Bỏ vào đám huân hương xuất cung, ta sao có thể lựa cái nào không, cái nào có.”

“ Thiếu gia, tích đức chút đi. Dù sao hoàng đế không phát tiết dục vọng được. Thiếu gia chỉ còn có nước ...”

“ Hừ. Ta không sợ. Đợi bao giờ đám nữ nhân hậu cung kia hết huân hương. Liền hảo thôi.”

Lý Nhược định nói, đám huân hương kia phải đến tận tháng 10 năm sau, nghĩa là gần 1 năm mới đốt hết. Ai~ mà đâu phải ngày nào nữ nhân hậu cung cũng đốt. Vốn huân hương kia là hương kích dục, vậy mà thiếu gia cho Vô dục độc vào, liền thành thứ khiến nam nhân không thể ... không thể a... Thiếu gia, nếu hoàng đế kia nguyên năm không phát tiết được, e rằng ... ngài sẽ phải đồng sàn cộng chãm với hãn suốt thôi. Nhưng thiếu gia cứ cầu nguyện đi, hi vọng hoàng đế kia đến chỗ mấy vị thị quân hay thượng quân (aka nam sủng), bọn họ không dùng đám huân hương kia. Cơ mà ... nếu hoàng đế đến chỗ họ, nửa đêm cũng liền về Hàn Mai cung. Chẳng phải, thiếu gia vẫn không thoát sao?

Lý Nhược tâm tư đành giấu kín. Không muốn nói ra, kẻo thiếu gia tính tình đang nhàm chán mà lấy hãn làm đồ chơi thì...

Lý Nhược đành xin lỗi các vị nương nương. Lúc nào thiếu gia còn hứng thú, họ sống vốn không được yên.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cơ Quý Phi

Người ta thường nói, người không đi tìm rắc rối thì rắc rối lại tìm đến mình. Ví như hôm nay Phong nhi của chúng ta (Thiên: của ai?? * tròng mắt lạnh * – Nguyệt: của anh * lẩn lẩn khóc *) đang ngồi thành thơi trong ngự hoa viên. Chẳng phải hẳn yêu cây yêu cỏ gì đâu. Chẳng qua trong ngự hoa viên trồng một số loại cây rất thích hợp để hẳn dụng được. Vì chẳng mấy người biết được loại cây độc được nhưng tuyệt đẹp này có hại, vì chỉ mùa ra phấn nó mới có hại, mà phấn của nó lại được bọc trong hoa, nên suy cho cùng nó cũng không bay ra nhiều. Thành ra nó lại là loại hoa vô hại.

Thôi dừng đề tài hoa hoét ở đây, rắc rối của chúng ta nó nằm ở phía ngoài bụi hoa hoa cỏ cỏ.

Hôm nay, đẹp trời, Lưu Diệp Phong rất có nhã hứng thành thơi đi ngắm hoa ngắm cỏ. Nhưng có người lại không như thế. Cơ quý phi ung dung nhàn hạ thích đi chọc vào ổ kiến lửa.

Thấy Lưu Diệp Phong ngồi trên đình nghỉ mát, nàng liền đến. Từ lâu đã ngứa mắt đứa nhỏ này. Không biết từ đâu chui ra, lấy hết súng ái của hoàng thượng dành cho con nàng. Nàng bước tới, định chờ Lưu Diệp Phong vấn an mình. Nhưng hẳn lại cứ nghênh ngang ngồi, liếc cũng không liếc nàng một cái.

Tức giận, nàng thét lên

“ Thị vệ đâu. Giữ cửa điện hạ lại. Ta phải dạy dỗ hẳn.”

Lưu Diệp Phong bị thét oanh oanh, đành liếc lên nhìn nữ nhân đang hô to gọi nhỏ. Lại bình tĩnh cúi xuống uống trà. Nàng nhìn mảnh mai thế mà

lại hô thật to.

Càng không được để ý, Cơ quý phi càng tức đến nghẹn họng. Nhìn bọn thị vệ đang đứng chết sững ở đó, nàng hét lớn, chẳng để ý hình tượng cơ quý phi đoan nhã thường ngày.

“ Các người dám phản à? Bắt hẩn cho ta.”

Thị vệ nhìn nhau. Cơ quý phi cũng là nương nương được bệ hạ sủng nhiều năm, cửu hoàng tử kia lại là hoàng tử sủng ái nhất của bệ hạ mà chưa từng người nào có. Làm khó bọn hẩn a.

Nhìn Cơ quý phi tức đến nghiến răng nghiến lợi, lại hét lên nếu chúng không làm thì sẽ chịu tù lao. Nên đành nhắm mắt bắt lấy cửu điện hạ kia. Dù sao cửu điện hạ cũng là một đứa nhỏ, chắc Cơ quý phi sẽ không nặng tay.

Nhưng mà, người thích động vào ta, còn hỏi ta cho phép hay không? Thị vệ chưa động được vào người Lưu Diệp Phong thì đã té nhào hết rồi. Một thân võ nghệ của hẩn cũng không phải bình thường a.

Nhìn thị vệ lăn lóc kêu ó, Lưu Diệp Phong cười, thanh âm non nớt trong trẻo của hài đồng phát ra, khiến Cơ quý phi xanh mặt.

“ Hừ. Thiên đường có ngõ người không vào, địa ngục không lối người lại đi. Ta cho người xem, địa ngục là như thế nào?”

Nói rồi cũng ly khai ngự hoa viên. Tâm trạng ác ma của hẩn đã trở lại.

Nhìn thân ảnh Lưu Diệp Phong rời đi, ở phía xa, có một người hỏi kẻ đứng bên cạnh

“ Đó là cửu hoàng tử?”

“ Vậy sao? Hẩn cũng rất khá a.”

“ Dạ, đại hoàng tử.”

“ Đi thôi.”

Nói rồi Hiên Viên Gia Huân li khai. Trong đầu hẳn nghĩ cái gì cũng đừng ai mong được biết

[Nguyệt: Tác giả thì chưa nghĩ ra đầu hẳn nghĩ cái gì hết. Nhưng cam đoan em này không phải kẻ thứ 3 của Phong x Thiên mà là của 1 cặp khác. Bất quá ứ phải kẻ t3, chỉ là yêu thầm em ấy thôi =))]

—

“ Lý Nhược.”

“ Dạ.”

“ Làm cho nàng ta một năm có hết 9 tháng gửi mùi thuốc đông y, ba tháng còn lại đứng dậy không nổi.”

Lý Nhược vượt vượt trán. Đúng là nữ nhân kia, lại nhảy vào địa ngục rồi.

“ Dạ. Thiếu gia.”

Lý Nhược quay đi. Lưu Diệp Phong cũng lên tiếng.

“ Phụng.”

Một bóng đen theo tiếng gọi của Lưu Diệp Phong từ tối đi ra. Đó là Âm vệ của Lưu gia. Lưu gia vốn từng làm minh chủ võ lâm, nên đào tạo ám vệ cho người đứng đầu Lưu gia cũng là bình thường. Âm vệ qua một tay Lưu Diệp Phong đào tạo, có thể nói so với ám vệ của hoàng đế cũng không kém là mấy, chưa kể có người xuất sắc hơn.

“ Người biết phải làm gì với Cơ gia rồi chứ.”

“ Dạ.”

Nói rồi, bóng đen lại vọt đi. Vừa lúc này, Hiên Viên Ngạo Thiên đã đến ngoài cửa.

Lưu Diệp Phong tức hộc máu. Cớ sao hắn đã đưa nước hoa “ đêm sa mạc “ có tác dụng phá hoại huân hương kia, lại còn kích tình nhiều gấp vài lần cho mấy nữ nhân hậu cung, vậy mà ... lão cha hắn vẫn lại đến đây.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn bé nhăn nhó, chỉ cười hì hì đi tới. Bế bé vào lòng, nhìn khuôn mặt bé lại càng nhăn nhanh hơn, Hiên Viên Ngạo Thiên lại cười lớn hơn.

“ Phong nhi đây là không thích phụ hoàng bế?”

“ Không thích. Không thích người thả ta ra sao?”

“ Tất nhiên là không a ”

“ Vậy thích hay không thích có ích gì?”

“ A, Phong nhi quả đáng yêu. Xuất cung đi chơi cùng ta a.”

“ Không. Ta ở ngoài 10 năm xem đủ rồi.”

“ Vậy a. Nhưng đi với phụ hoàng phải khác.”

“ Khác chỗ nào???” Lưu Diệp Phong ngơ ngác hỏi

“ Khác ở chỗ ta sẽ bế Phong nhi đi a.”

“ Khỏi khỏi. Ta không cần. Ta không phải hài tử.”

Hiên Viên Ngạo Thiên buồn cười nghĩ, người đây không phải hài tử thì tính là đại nhân sao? Nhưng hắn cũng không tranh cãi, biết nếu nói thế bé sẽ càng sinh khí hơn.

“ Phong nhi thích Tử Thảo quả sao? ta đã mang đến.”

“ Thật sao?”

“ Thật.”

“ Nó đâu?” Lưu Diệp Phong hờ hững, quên ngay mình đang nhăn nhó.

“ Mang lại đây.” Hiên Viên Ngạo Thiên cười thỏa mãn. Một quả Tử Thảo quả thì có là gì? Miễn là hắn đạt được mục đích.

Cầm Tử Thảo quả trên tay, Hiên Viên Ngạo Thiên cười nhẹ, nói

“ Phong nhi muốn, phải đáp ứng ta điều kiện? Ân?”

“ Cái gì? Nó vốn thuộc về ta. Ta đã trị khỏi cho đứa con của người a.”

“ A. Vậy giờ người đi giết nó cũng được.”

“ Người ...” Lưu Diệp Phong ghen khuất nhìn bộ mặt vô lại của Hiên Viên Ngạo Thiên.

“ Điều kiện gì?”

“ Mỗi ngày phải ngủ cùng phụ hoàng a. Bảy ngày liền ra cung chơi với phụ hoàng một lần. Rồi còn điều kiện gì thì ... ta sẽ từ từ nghĩ sau.”

Lưu Diệp Phong ghen ngào muốn chết. Tử Thảo quả đang ở trước mắt hắn. Không thể bỏ lỡ. Thôi được, ngủ cùng lão cha cũng không mất miếng xương nào. Ta đồng ý.

“ Được. Đưa ta.”

“ Vậ hôn phụ hoàng một cái trước đặt cọc a.”

Lưu Diệp Phong nhìn bộ mặt lang sói của Hiên Viên Ngạo Thiên. Nuốt quả đắng vào trong cổ họng, ôm cổ Hiên Viên Ngạo Thiên hôn lên má hăn một cái.

Hiên Viên Ngạo Thiên cười, đưa Tử Thảo quả cho Lưu Diệp Phong. Hăn phải cố a, phải cố. Từ lúc biết tình cảm của mình, hăn đã lên kế hoạch ngày một ngày tiếp cận gần bé con của hăn., Để đến lúc, vô thức bé sẽ không thể thiếu hăn. Tất nhiên kế hoạch trọng yếu vẫn là bám lấy.

[Nguyệt: Đừng mong bố con nhà này có cái gì là dẫn vật. 1 thằng con từng từng điên điên lại ác ma, một thằng cha vô liêm sỉ, chả có cái gì dày bằng mặt hăn. Thì không có đoạn phân tích “ tâm lý “ tội phạm đâu]

—

Sáng sớm hôm sau, Hiên Viên Ngạo Thiên đã lên triều. Lưu Diệp Phong nhìn Tử Thảo quả đặt trong một cái hộp trân quý. Hăn dụi dụi mắt, rồi cầm lấy Tử thảo quả, bóc nó ra.

“ Lý Nhược.”

“ Dạ? Thiếu gia đã dậy?”

“ Ân. Lại đây?”

“ Dạ.”

Lý Nhược nhu thuận đứng bên cạnh Lưu Diệp Phong. Lưu Diệp Phong bóc ra lớp cùi của Tử Thảo quả. Cùi trong suốt như bạch ngọc. Quả thật rất tinh tế và đẹp mắt. Hăn để vào tay Lý Nhược, nói

“ Ăn đi.”

“ Ăn? cái này ... chẳng phải thiếu gia nói.”

“ Củi của Tử Thảo quả, có khả năng biến kẻ hấp hối sắp chết thành kẻ bình thường. Người thể nhược. Nên ăn vào a. Dù không tập đc võ công nhưng cũng sống được đến già mà không bệnh tật gì.”

Lý Nhược rưng rưng nhìn thiếu gia nhà mình. Bỏ nhào vào lòng Lưu Diệp Phong.

“ Thiếu gia... oa oa... Thiếu gia tốt với Nhược nhi quá. Hu hu hu.”

“ Xê ra. Người làm bẩn áo ta. Ăn đi rồi đi lấy tiểu búa đến.”

“ Dạ.”

Lý Nhược ăn xong liền ly khai, lát sau liền quay về với cái búa nhỏ.

Lưu Diệp Phong tiếp nhận búa, gõ gõ vài cái, hạt liền vỡ tung ra. Bên trong là là một khối cầu tựa như viên ngọc trai sáng trong. Lưu Diệp Phong cười. Thứ hẳn muốn là đây.

“ Chút nữa lấy ta ít dược liệu. Ta cần nhuộm viên này ra.”

“ Dạ. Không ngờ a, tác dụng của Tử Thảo quả lại là nhân.”

“ Ân. Nó có tác dụng “ cải tử hoàn sinh “. Chỉ cần chết trong 24 giờ đều có thể cứu.”

“ Dạ.”

—

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy báo cáo, liền nhíu mày. Đạo tặc nơi nào thật to gan. Một đêm liền cướp sạch tiền vàng, kho thóc ... của Cơ gia. Mà hẳn cũng chẳng quan tâm. Làm thế cũng tốt, giúp hẳn nhanh giết cơ gia.

“ Bảo Lý ngự phủ không cần quá mạnh tay với vụ này.”

Nói rồi liền ly khai Ngự thư phòng.

Bên này Lưu Diệp Phong nghe Phụng báo cáo. Chỉ cười híp mi

“ Người mang thóc chia cho mấy xóm nghèo gần kinh thành. Tiền tài thì chia ra. Xây dựng trường học miễn phí cho họ. Đi học sẽ được cho tiền a.”

“ Dạ.”

Lưu Diệp Phong cười. Cơ thị, ta cho người xuống địa ngục. Người khiến mẫu thân ta chết, ta liền cho người sống không bằng chết a.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đi Chơi

Hôm nay Hiên Viên Ngạo Thiên một thân thường phục màu lam quý nhã. Người được hãnh bệ mặc một thân bạch y, rất đơn giản nhưng lại tôn thêm nét đẹp của bé.

Hiện tại, hai người đang được tất cả mọi người ngoái lại nhìn. Tất nhiên rồi, Thiên ca ca của chúng ta là ai chứ? Là đế vương anh khí bất phàm, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú, khí chất hơn xa kẻ phàm tục, khiến dù trong đêm tối mà các cô nương nhìn hãnh cũng đều bằng cặp mắt sáng rực hơn cả đèn pha ô tô. Nhưng cô nương nào cũng cảm thấy thất vọng nãy nê khi nhìn đến người trên tay Hiên Viên Ngạo Thiên, một đứa bé 10 tuổi. Ai da~ người ta có gia đình rồi a. Chúng ta đành hết hi vọng. Hết hi vọng a.

Chợ đêm rất đông người qua kẻ lại, nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên lại đi lại rất thỏa mái. Vì khí lạnh tản mát trên người hãnh càng lúc càng tăng, khiến cho người bên cạnh không rét mà run.

Oa Thiên ca của chúng ta nổi giận?

Ô các vị nhầm rồi. Được ôm vợ trong tay thì ai lại đi nổi giận?

Vậy là ai nga ~

Tất nhiên là ... bla bla...

Lưu Diệp Phong nhú chặt hai cánh mày xinh đẹp vào, khuôn mặt hồng lên vì tức, lại nghĩ đến cái tên vừa ôm vừa ăn đậu hũ mình, bé lại càng phát ra hàn băng bốn tứ phía.

“ Phụ thân, ta không phải hài tử?”

Hiên Viên Ngạo Thiên giả vờ bất ngờ chút rồi nói

“ A, hóa ra Phong nhi của chúng ta không phải hài tử nga.”

“ Biết rồi thì bỏ ta xuống.”

“ Nga. Chợ đêm rất đông. Sẽ lạc.”

“ Vậy dắt tay được rồi.”

“ Phong nhi a, phụ thân lạnh quá a. Cần có người ôm “ sưởi ấm “ nha.”

“ ...”

“ Vậy a. Phong nhi phải hiểu nghĩa chứ. “ Sưởi ấm “ cho phụ thân nga.”

“ Hiên – Viên – Ngạo – Thiên, tên vô lại này. Đang mùa hè lạnh cái đầu nhà ngươi ấy.”

Lưu Diệp Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hả ... hiện tại muốn làm nhất là đánh ngất tên vô lại trước mặt.

“ Phong nhi gọi thật hay. Gọi lại lần nữa xem nào. Nga.. Gọi lại nào. Không gọi là Thiên thôi cũng được a.”

Lưu Diệp Phong cần thuốc an thần ngay bây giờ.

Hiên Viên Ngạo Thiên dừng lại, ngoắc ngoắc đưa nhỏ bán kẹo lại gần, tự tay mua lấy hai xôi mút quả. Lưu Diệp Phong liền lên tiếng.

“ Phụ thân coi ta là tiểu hài tử sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên ngạc nhiên nhìn lại, cười hỏi

“ Phong nhi không thích ăn mút quả sao?”

“ Ai nói không. Tiểu tử kia, lại đây.”

Đứa bé chừng 12 bị đứa nhỏ 10 tuổi xin đẹp gọi là “ tiểu tử “ liền quay trở lại.

“ Ta mua hết a. Phụ thân, ngài trả tiền đi.”

“ Phong nhi muốn mua hết sao???”

“ Ân. Phụ thân không mua sao? Khi nãy trước khi đi khỏi nhà. Ngài nói ta muốn gì cũng đều mua mà. Nếu không, trở về nhà đi a.”

“ Hảo hảo. Mua.”

Nói rồi liếc mắt ý bảo Tiểu Trác trả tiền. Tiểu Trác nhanh lẹ trả xong tiền, liền một tay ôm hết số mút quả kia. Đứa nhỏ bán kẹo còn khuyến mãi luôn cả cây cắm kẹo. Ai da ~~ Nhiều vậy mà cừu hoàng tử ăn hết sao?

Lưu Diệp Phong hai tay hai que mút quả, ăn tới ăn lui. Đi trên đường, hẳn chỉ hết thứ nọ đến thứ kia, hết cái này đến cái khác. Những thái giám phía sau cơ hồ sắp bị đè bẹp.

Cừu điện hạ a, tha chúng tôi. Ngài có trả thù cũng đừng trả thù chúng tôi như thế chứ. Hu hu hu...

Hiên Viên Ngạo Thiên lại không biết nỗi khổ của các thái giám. Bé con bảo bối của hẳn thích gì, hẳn liền mua cho. Nếu thích, chắc cả kinh thành này đều kéo về cung được hết a.

Lưu Diệp Phong càng ngày lửa giận càng ngày càng ngùn ngụt. Hẳn chỉ đến mỗi tay vậy mà ... vậy mà lão cha của hẳn cũng chỉ cười tươi roi rói đáp ứng. Được rồi, người thích thì ta chiều nga.

Được rồi, được rồi. Đất nước an bình thịnh thế, dân chúng no đủ, nhiều kẻ làm điều thiện. Cơ mà vẫn có những kẻ rảnh mỡ, hay oán mình sống quá

lâu, nên thường đi chọc phá kẻ khác.

Khi hai phụ tử Thiên – Phong của chúng ta đang “ tung tăng “ đi dạo phố. Con chỉ, cha đáp ứng, thì một tên rất rỗi hơi lại đi chọc vào hai kẻ đang “ kẻ lạnh người nóng “

“ Oa, mỹ nhân đằng kia dừng lại.”

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy trước mắt một hoa hoa công tử. Khuôn mặt cũng coi thanh tú, nhưng 8 phần đều một phần thiện. Hấn cợt nhả, dùng ánh mắt hèn mọn phóng tới Hiên Viên Ngạo Thiên.

Hiên Viên Ngạo Thiên chán ghét quay đi. Nhưng lại bị hoa hoa công tử kia giữ lại, hấn lấy ngữ khí ghê tởm mà nói

“ Mỹ nhân nga, về nhà ta. Ta liền “ chăm sóc “, “ chăm sóc “ người nga.”

Hiên Viên Ngạo Thiên nghe thấy ngữ khí đó liền phóng ánh mắt lạnh lẽo vào kẻ đối diện. Làm hấn cũng không rét mà run. Nhưng sau đó lại lấy lại dũng khí, sẵn tới gần Hiên Viên Ngạo Thiên.

“ Ha ha. Tiểu mỹ nhân này mới là cực phẩm nha. Vài năm nữa liền làm người ta dục tiên dục tử nha.”

Tên vô lại giơ tay lên định vuốt má Lưu Diệp Phong, Hiên Viên Ngạo Thiên còn chưa cho hấn chạm vào đã phẩy tay một cái, hoa hoa công tử liền bay xa.

“ Hảo công phu nha phụ thân.”

“ Phong nhi là hâm mộ phụ thân đi. Ha ha.”

“ Hừ. tên ruồi muỗi này thì cũng bình thường thôi. Ta phẩy tay còn khiến hấn bay xa hơn nga.”

“ Thật sao? Phong nhi thật giỏi nha.”

Hoa hoa công tử thấy mình bỗng biến thành không khí, tức giận nói với bọn hạ nhân đằng sau

“ Lên, bắt hết cho ta. Bắt hết cho ta.”

Đám hạ nhân hùng hùng hổ hổ xông lên, nhưng còn chưa tiếp cận được liền bị thị vệ đằng sau của Hiên Viên Ngạo Thiên quậy ngã, la ó trên đường.

Nhiều người đi đường đứng xem ái ngại, rồi lại vui mừng, lại có người ham vui xem người gặp họa.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cười khuấy, bỏ đi. Bỗng nghe đằng sau hoa hoa công tử kia la ó đau đớn, rồi còn cố hét.

“ Bọn tiểu nhân. Hạ độc a. Người ... các người ... thuốc giải a ... a.. dám ... biết tử tử ta là ai không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên hồi đầu, nhướng mi lên, ý hỏi “ tử tử người là ai?”

Tên hoa hoa công tử còn giữ được một tia đắc ý nói

“ Tử tử của ta chính là Lam quý phi đang được bệ hạ sủng ái nhất. Các người dám động vào ta. Tử tử ta sẽ không tha cho các người.”

Tiếng cười thanh thúy của hài đồng vang lên. Lưu Diệp Phong nhẹ nhàng ghé vào tai Hiên Viên Ngạo Thiên nói đều

“ A, hóa ra là vợ của phụ hoàng nga. Người thật là “ quản vợ không nghiêm “ nha.”

Sau đó lại khúc khích cười tiếp. Hiên Viên Ngạo Thiên mắt đen xuống. Hừ. Lam thị kia dám làm ta mất mặt trước mặt Phong nhi. Ta sẽ cho cả nhà

người trả giá. Hừ hừ ...

Sau đó lại lấy lại nụ cười như cũ, bế Lưu Diệp Phong rời đi. Nói nhỏ:

“ Phong nhi, người lại hạ độc người ta.”

“ Ta chỉ là tiện tay thử thuốc thôi a.”

“ Thử thuốc?”

“ Ân. Thuốc ta mới chế nha. 3 canh giờ sau hãn sẽ cứng ngắc thân thể. Hơn nữa, không thể đứng cũng không thể nằm. Khi đứng thì chân sẽ tê rần, ngứa ngáy ở dưới bàn chân. Khi nằm thì sau lưng sẽ ngứa đến bỏng rát nha. Chỉ có thể treo hãn lên, hãn mới không khó chịu. Nhưng sợ là treo lên hãn sẽ tắc thở chết nha. Hơn nữa, độc này khiến hãn không thể đụng vào nước 1 tháng. Nếu đụng vào da sẽ sưng rộp lên nha. Hơn nữa cứ nửa năm sẽ có 1 tháng bị như vậy 1 lần. Đến bao giờ có thuốc giải mới thôi. Hắc hắc.”

Không chỉ Hiên Viên Ngạo Thiên mà tất cả những người đi theo hai phụ tử này cũng không từ mà mồ hôi lạnh tuôn ầm ầm. Chỉ trừ Lý Nhược rất hiển nhiên nghe chủ tử ác ma của mình kể. Hãn biết a, thiếu gia nhà hãn còn có những loại độc dã man hơn thế. Tên công tử kia cứ cầu phúc đi nha.

“ A~ Phong nhi thật ác nha. Không ngoan nha. Tên loại độc đó là gì?”
Hiên Viên Ngạo Thiên tò mò hỏi

“ A, ta chưa đặt tên. Hãn là kẻ đầu tiên thử thuốc nha. Ta sẽ cho người giám sát hãn 1 năm xem thuốc đó còn công dụng nào nữa không. Hắc hắc.”

Hiên Viên Ngạo Thiên cùng mọi người cùng nghĩ “ Còn ... tác dụng nữa sao. Mô phật a.”

Hiên Viên Ngạo Thiên phải ngấm lại xem, tốt hết không nên chọc Lưu Diệp Phong, không thì mình sẽ lại thành “ người thử thuốc.”

“ Phụ thân, đi từ lâu chơi a.”

Sau khi thỏa mãn thành tựu của mình, Lưu Diệp Phong nhỏ nhẹ nói.

“ Ân. Chúng ta đi.”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đi Thanh Lâu

Hiên Viên Ngạo Thiên bế Lưu Diệp Phong đi vào một tửu lâu lớn nhất. Tất nhiên cái gì lớn đều là của Lưu gia hết nha.

Lão bản vừa thấy thiếu gia nhà mình đến, lại thấy Lý Nhược khẽ ra hiệu, hẳn biết không được để lộ. Liền ân cần đón tiếp, mời cả đoàn người vào một nhã gian hạng nhất.

Nhà gian này có lẽ khác so với các tửu lâu khác nhiều lắm. Cửa sổ lớn được buông rèm trong suốt nhưng cũng đủ để người trong nhã gian này nhìn ra hồ bên ngoài. Quả thực là một mảng phong cảnh trữ tình vô hạn.

Bên trong là một chiếc bàn tròn lớn, phủ lên khăn trải bàn tinh tế mà lại đơn giản. Ở tường là những bức tranh thủy mặc phong cảnh rất đẹp. Treo thêm vài bức tự đặc sắc.

Quả thật nhã gian nhìn như đơn giản mà lại tinh tế, khéo léo tận dụng hết tất cả vẻ đẹp trang nhã mà không làm người ta lóa mắt.

Hiên Viên Ngạo Thiên thầm khen kẻ bày biện nhã gian này thật có một gu thẩm mỹ tuyệt vời. Còn Lưu Diệp Phong thì mỉm cười đặc ý. Tất cả từ trong ra ngoài tửu lâu này đều do một tay hẳn xếp. Nên việc nó trở thành tửu lâu lớn nhất kinh đô cũng là điều không khó hiểu.

Hiên Viên Ngạo Thiên gọi lên một ít đồ ăn. Rất ngạc nhiên khi trên bàn có một phong giấy hồng trang nhã, được trang trí nổi bật xa hoa, ghi tên tất cả món ăn. Tiểu nhị linh hoạt, chỉ cần khách chỉ món nào liền có thể thao thao bất tuyệt về món đó.

Hiên Viên Ngạo Thiên trong lòng đánh giá chủ Lưu gia này cao thêm một bậc. Quả thật là kẻ kinh thương tuyệt vời.

Chỉ gọi mấy món điểm tâm nổi tiếng, Hiên Viên Ngạo Thiên thử một món điểm tâm. Món điểm tâm này rất lạ, trên có lớp kem, lại vừa mềm mại, thơm quyến rũ của mùi trái cây. Quả thật hẳn chưa ăn món này bao giờ.

“ Tiểu nhị, món này là gì?”

“ Dạ, đó là món bánh kem. Còn đây là món bánh táo, đây là ... đây nữa là.. Đây là đặc sắc của quán chung tôi nha khách quan.”

“ Vậy sao? Ai nghĩ ra những món này vậy?”

“ A ... cái này là do lão gia nhà chúng tôi nghĩ ra.”

Lưu Diệp Phong nghe hai từ “ lão gia” suýt thì chết nghẹn. Hẳn lâu rồi không được ăn món bánh điểm tâm ưa thích. Vậy mà ... mình lại già đi bao nhiêu tuổi. Đã lên được chức lão gia nha.

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy bảo bối nhãn nhó, liền tự tay rót trà đưa đến miệng, dỗ ngọt

“ Phong nhi. Cẩn thận a. Người ăn từ từ. Kẻo nghẹn.”

Tiểu nhị đáng thương thấy thiếu gia trừng mình. Liền ba chân bốn cẳng vọt lẹ. Ai làm cho Lưu gia mà không biết thiếu gia “ kinh dị” đến thế nào cơ chứ.

Hiên Viên Ngạo Thiên tự tay uy đồ ăn cho Phong nhi của mình. Một bên mềm nhẹ hỏi.

“ Phong nhi, còn muốn đi đâu nữa không?”

Lưu Diệp Phong khẽ liếc, rồi cười gian manh nói:

“ Phụ thân, dẫn ta đi thanh lâu nha.”

Đoanh~~~ một tiếng như sét đánh giữa trời thanh. Tiểu Trác cùng vài thị vệ ho khan dữ dội, sắc mặt Hiên Viên Ngạo Thiên thì ngày một xám.

“ Ai dạy Phong nhi đi đến nơi đó?”

“ Ai nha. Không cần dạy nha. Là nam nhi là phải biết nơi đó.”

Sắc mặt Hiên Viên Ngạo Thiên ngày một đen.

“ Người không phải nam nhi. Người là hài tử?”

“ Ta là nam nhi. Người cuối cùng có đi không?”

“ Không. Trở về.”

“ Đi?”

“ Về.”

“ Đi Đi. Phụ thân a. Người dẫn ta đi.” Lưu Diệp Phong ủy khuất quệt quệt mắt cho ra nước.

“ Người đi làm gì?” Hiên Viên Ngạo Thiên thở dài ...

“ Ta ... muốn đi nha. Đi xem thôi nha.” Lưu Diệp Phong ủy khuất cực kì. Hẳn ngày trước xem phim vẫn thấy thanh lâu này kia. Nghe bảo thanh lâu kĩ viện là đặc sắc nhất của thời xưa nha. Không đi xem rất phí. Mà hẳn sống 10 năm ở đây. Trước 6 tuổi ở thôn quê, ngay cả quán rượu còn chả có chứ đừng nói thanh lâu. Sau 6 tuổi thì không có được đi. Lý Nhược bên cạnh lúc nào cũng càu nhàu. Lý Thành thì liếc cái y như sắc mặt người chết. Làm hẳn không thể 1 mình “ xông pha” chiến trường. Có lần dụ dỗ Hàn Tự Thiên, tên đó chỉ đứng yên bất động không nói gì, hỏi ra mới biết y là xử

nam, còn không biết đến cầm tay con gái là như thế nào. Sau đó rủ Độc Cô Thiên mới biết, trong ma giáo có sẵn, khỏi phải đi đâu.

Huhu. Hắn chỉ muốn đi có một lần nha. Mà không được a.

Nhìn bé ủy khuất, lại ra sức dụi dụi vào ngực mình, Hiên Viên Ngạo Thiên thở dài. Bế bé đứng dậy, vừa nói vừa bóp bóp cái mũi nhỏ tinh tế của bé.

“ Người nha. Được rồi. Chúng ta đi.”

Lưu Diệp Phong thôi không huh u ra tiếng nữa mà nhoén miệng cười dào dạt đắc ý. Cuối cùng hắn cũng có thể đi được rồi a. Thanh lâu ơi, ta đến đây nha.... Nha nha ...

Nhìn vẻ cười hớn hở của Lưu Diệp Phong, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng chỉ biết lắc đầu, nhu nhu cái trán.

Nhưng quan trọng là ... đường đến thanh lâu như thế nào nha?

Thấy Hiên Viên Ngạo Thiên đứng giữa ngã ba đường cái. Lưu Diệp Phong khẽ liếc mắt khinh thường. Hóa ra là lão cha hắn không biết nha.

“ Phụ thân. Người không biết?”

“ ...”

“ Quả thật là không biết a. Vậy đi đường giữa đi.”

“ Sao người biết???”

“ Thì, nơi đó đông nam nhân. Nơi nào đông nam nhân là nơi đó có kỹ viện nha.”

Hiên Viên Ngạo Thiên thật sự muốn uống thuốc an thần ngay lập tức.

Không muốn nhưng vì nụ cười hớn hở của ai đó. Hiên Viên Ngạo Thiên đành bước vào một tòa thanh lâu có vẻ lớn nhất ở đây.

Vừa đến cửa đã thấy ma ma đơn đả ra tiếp. Ma ma là kẻ có kinh nghiệm lành nghề, chỉ cần nhìn là biết người mới vào kẻ nào là đại phu kẻ nào đại quý kẻ nào tầm thường.

Khí chất trên người Hiên Viên Ngạo Thiên có thể nói không kẻ nào sánh bằng.

“ Các vị đại gia, lần đầu ghé Bách Hợp Lâu nga. Mời vào, mời vào.”

Ma ma kia khẽ liếc mắt qua đứa bé trong lòng nam nhân thì cả kinh. Quả là quốc sắc thiên hương, không, phải nói là đứa nhỏ này đẹp đến mức chỉ cần cười một lần thôi, đã đủ làm cho tất cả nam nhân vì bé mà dâng lên toàn bộ gia sản (Nguyệt: Mỗi lần em cười với người lạ là mỗi lần em hạ độc người ta mà =)). Ko dâng hết tài sản lên mà chết à)

“ Người rảnh mắt quá sao?”

Thấy ma ma kia nhìn Phong nhi nhà mình, thì kéo bé bảo bối của mình vào sâu trong ngực. Hẳn bất kể ai cũng không được nhìn đến đứa con bảo bối của hãn nha.

“ Ai da. Ai da. Tại vị tiểu công tử đây quả thật xinh đẹp. Làm hai mắt lão nương muốn đui mù nha.”

“ Hừ...” Hiên Viên Ngạo Thiên không nói gì, quét mắt khắp gian phòng, thấy bọn nam nhân đồng dạng như hổ đói nhìn Phong nhi của hãn thì âm trầm tia ra vài đạo hàn quang khiến tất cả mọi người cúi đầu xuống.

Hôm nay Bách Hoa lâu tổ chức bán lần đầu của hoa khô Doanh Doanh. Cô hoa khô này, cầm kì thi họa đều rất giỏi. Sắc nước hương trời. Khuôn mặt như họa, nụ cười như tiên nữ, vốn chỉ bán nghệ không bán thân. Nhưng

hôm nay đột nhiên “ bán mình”, cho ai mà cô ta khâm phục nhất. Tất nhiên là trả giá cao nhất .

Nam nhân nơi này ai ai cũng tham vọng muốn làm người đầu tiên của mỹ nhân.

Lưu Diệp Phong không ngồi yên mà cứ ngó ngoáy xung quanh. Hai thị nữ cùng một tiểu quan tuyệt đẹp mời rượu cùng ân cần chăm sóc Hiên Viên Ngạo Thiên. Lưu Diệp Phong sau một hồi liếc ngang liếc dọc. Thấy một màn các cô nương cùng tiểu quan kia ngả ngón tính rơi vào lòng Hiên Viên Ngạo Thiên, thì chạy lại, nhảy vào lòng phụ hoàng. Như tuyên bố “ chỗ này là của ta ” làm hai người kia chẳng biết phải làm thế nào. Đành hậm hực rót rượu “ chạy ”.

Trên kia đã lên đến cao trào, bao nhiêu người trả giá hàng ngàn, hàng vạn lượng. Con số cứ tăng không ngừng.

Doanh Doanh kia trên lầu, nhìn quanh bao nam nhân như hổ đói ở dưới. Thở nhẹ thất vọng. Toàn bọn dung tục, không đáng để Doanh Doanh ta trao thân.

Doanh Doanh dừng mắt lại trên người Hiên Viên Ngạo Thiên. Một thân quý khí bất phàm, khuôn mặt tuấn tú tà mị. Quả thật là người Doanh Doanh nàng mơ ước từ lâu. Cho dù nam nhân này không trả một đồng, nàng cũng cam tâm. Nhưng chẳng phải hôm nay đến đây đều vì nàng mà đến sao. Liên e dè bước xuống đài, thướt tha đến trước mặt Hiên Viên Ngạo Thiên, e lệ hành lễ.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngược mắt lên nhìn nữ tử trước mắt, rồi lại coi nàng như không khí, không tái để ý thêm.

Doanh Doanh cắn môi nói

“ Vị công tử này. Doanh Doanh quả thật nhất kiến chung tình với người. Doanh Doanh nguyện vì người mà dâng mình.”

Một câu liền làm tất cả nam nhân ở đây đối Hiên Viên Ngạo Thiên một bộ ghen tỵ đến chết. Ánh mắt giết người nhìn về phía Hiên Viên Ngạo Thiên.

Lưu Diệp Phong trong lòng hậm hực. Nữ nhân này dám đến tranh phụ hoàng với hắn a.

[Nguyệt: Dấm nga dấm ~~]

Hiên Viên Ngạo Thiên lại lần nữa ngẩng đầu đối diện với Doanh Doanh. Nhìn hời hợt nàng ta. Dù có tư sắc nhưng cũng không phải đẹp nhất. Trong cung mỹ nữ hắn nhìn không hết cái dạng tư sắc này nha. Nếu nói đẹp, có thể ... chỉ là người đang ngồi trong lòng mình này thôi.

Mãi miên man suy nghĩ đến Phong nhi một bộ e lệ trước mặt mình. Hiên Viên Ngạo Thiên không biết Lưu Diệp Phong đang nhìn mình ánh mắt tóe ra lửa.

Lão già chết tiệt. Tam cung lục viện chưa đủ hay sao? Mà ngay cả ca kỹ cũng si mê như thế.

Lại nhìn bộ mặt e thẹn của Doanh Doanh kia mà xung khí.

Liền giơ tay ôm lấy cổ nam nhân, một hơi hôn lên môi Hiên Viên Ngạo Thiên. Làm những người ở đây sắc mặt tái xanh, nhất là những người đi theo Hiên Viên Ngạo Thiên.

Sau đó mặc kệ cho mọi người đang trong giai đoạn ngây ngất, thờ không nổi.

Chỉ vài Hiên Viên Ngạo Thiên, đối Doanh Doanh kia nói

“ Người này là của ta..”

Lại thêm vài s yên lặng. Hiên Viên Ngạo Thiên bật cười ha ha.

“ Phong nhi. Phải nói là người là của ta chứ không phải ta là của người.”

“ Người là của ta. Không thích thì ... về ...”

“ Ân. Ta của người. Ha hả. Bé con, về thôi.”

Nói rồi, không để ý sắc mặt mọi người ở đây càng thêm tràn đầy ghen tị với mình liền đặt một chi phiếu trên bàn rồi ly khai.

Đám nam nhân ở Bách Hoa lâu đã quên mất Doanh Doanh cô nương rồi. Hiện tại, hài tử tuyệt sắc kia mới làm họ bận tâm. Quả thật, vẻ đẹp của Doanh Doanh đứng cạnh hài tử kia chỉ là hoa dại so với mẫu đơn vương thôi.

Doanh Doanh té xỉu. Ma ma cũng không để tâm lắm. Bà ta thấy tờ chi phiếu 2 ngàn lượng liền mừng như điên. Chỉ hầu trà nước mà nhiều đó tiền. Quả thật đại quý đại phú nha.

—

Trên đường về cung thấy sắc mặt Hiên Viên Ngạo Thiên đặc ý, Lưu Diệp Phong liền nói

“ Người đừng tưởng bỏ nha. Ta là cứu nàng ấy chứ không phải lo cho người. Nàng ấy thà ở thanh lâu còn hơn bị người chú ý mang vào cung ... Cung của người ấy à ... bla bla...”

Hiên Viên Ngạo Thiên biết thừa ai đó đang ngượng, liền vỗ đầu bé, nén cười nói

“ Ân. Ta hiểu nha. Phong nhi là thương hoa tiếc ngọc.”

“ Hiên Viên Ngạo Thiên, người cười thì cười đi. Lần sau còn thể ta cùng họ với người...”

Những người đi sau tâm sự: Không thể thì người trên cơ bản vẫn cùng họ với hãn đấy thôi ...

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đến Đông Vũ Quốc

Hôm nay là ngày quốc quân chủ của Hiên quốc lên đường sang Đông Vũ quốc.

Cứ bốn năm lại có 1 lần 5 quốc gia lớn gặp mặt. Chỉ là bàn bạc về vấn đề hòa bình, giao thương và một số vấn đề khác mà thôi. Cứ bốn năm, chọn lựa ở 1 quốc gia bất kì, 5 quân chủ của năm nước lại gặp nhau 1 lần.

Lưu Diệp Phong nhìn đám hàng hóa mà Hiên Viên Ngạo Thiên mang theo. khẽ nhú mày. Nhiều như vậy, không phải là đi hỏi cưới chứ?

Hiên Viên Ngạo Thiên cười nói

“ Lúc đến không thể đi tay không. Ha ha. Mà ta với Đông vũ quốc chủ lại có giao tình nhiều năm. Nghe nói thái tử Đông Vũ quốc mới được tấn phong. Nhân dịp này làm luôn.”

Lưu Diệp Phong bĩu môi xem thường. Không phải tên Vũ Nhiên Lãnh kia cũng vô sỉ như tên phụ hoàng này chứ. Nếu thế thật bất hạnh cho Vũ Tập Ân kia mà. Dù chưa gặp mặt nhưng cũng coi là đồng hương đi. Nghe gia gia Dực Vận Tích nói Vũ Tập Ân kia tính tình nhu hòa. Hẳn không tưởng tượng nổi nếu gặp một kẻ như Hiên Viên Ngạo Thiên vừa vô sỉ vừa mặt dày thì sẽ bị khi dễ thế nào. Đáng thương a. Đáng thương

[Nguyệt: Chỉ có mình em bất hạnh gặp tên vô sỉ này thôi]

“ Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Giọng nói lạnh băng không mang tia cảm tình nào vang lên sau lưng khiến Lưu Diệp Phong một đợt ớn lạnh. Người vừa nói đi đến trước mặt

Hiên Viên Ngạo Thiên cúi đầu chi lễ. Hiên Viên Ngạo Thiên cũng một bộ lạnh nhạt tương đồng nói

“ Huân nhi đã chuẩn bị tốt?”

“ Vâng. Phụ hoàng. Hiện tại có thể lên đường.”

Hiên Viên Gia Huân thành kính trả lời, nhưng Lưu Diệp Phong cảm thấy chẳng bởi ra được một nửa tia cảm tình trong đó. Hệt như cái máy nói vậy.

Lưu Diệp Phong nhìn qua Hiên Viên Gia Huân, Hiên Viên Gia Huân cũng vừa kịp liếc hẳn. Lưu Diệp Phong trong lòng thấy hơi lạnh, ánh mắt Hiên Viên Gia Huân kia một tia cảm tình cũng không có. Không dò xét, không kinh diễn, không thích thú, không tò mò, không ghen tị. Hoàn toàn một biểu hiện của người bình thường đều không có. Không, phải nói, kẻ này ngay cả là người cũng thiếu sót.

Hiên Viên Ngạo Thiên quay sang Lưu Diệp Phong, lại giở bộ mặt nham nhở ra. Cười nói.

“ Phong nhi a. Lên mã xa với phụ hoàng nào ...”

“ Ta muốn ngồi 1 mình.”

“ Ha ha. Không được nha. Ngồi bên phụ hoàng bởi phụ hoàng vui. “

“ Biến. Người vui hay không đâu liên quan đến ta.”

Lưu Diệp Phong giãy dụa. Hẳn còn nhớ từ ngày đi ra ngoài đến giờ, gần vài ngày Hiên Viên Ngạo Thiên lấy sự kiện thanh lâu ra đùa cợt hẳn. Làm hẳn sinh khí đến ói máu. Hiện tại vẫn không giảm.

Nhưng cũng đâu không lại, đành ngoan ngoãn để Hiên Viên Ngạo Thiên kéo lên xe.

Xe bắt đầu di chuyển, cảnh vật xung quanh dần biến đổi. Lưu Diệp Phong ngồi trong lòng Hiên Viên Ngạo Thiên cũng bắt đầu ngáp ngáp dài.

Bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, Lưu Diệp Phong hỏi.

“Hoàng đế Ninh Hạ liệu có đến không?”

“Người biết quốc chủ Ninh Hạ?”

“Có biết qua loa.”

“Hắn sẽ đến.”

“A. Ân.”

Lưu Diệp Phong nhắm mắt lại, an tâm ngủ trong ngực Hiên Viên Ngạo Thiên. Chắc lần này đi sẽ giúp lão ngoan đồng kia được việc này nha.

Hiên Viên Ngạo Thiên xoa xoa tóc bé con. Gạt những sợi tóc vương trên trán. Nhíu mày nghĩ xem bảo bối của hắn tại sao lại hỏi về quốc chủ Ninh Hạ. Liệu còn bao nhiêu điều hắn chưa biết về bảo bối a.

Từ Kinh đô Hiên quốc đến Đông Vũ quốc cũng mất nửa tháng chạy xe. Mỗi ngày trên đường, Lưu Diệp Phong luôn đối mặt với tên phụ hoàng nham nhở cùng hoàng huynh thần tình như băng.

Hiên Viên Ngạo Thiên luôn lôi hắn đi cùng khắp nơi. Ngủ cũng ngủ cùng một phòng, đi xe cũng đi 1 xe, ăn cơm cũng ngồi một bàn. May mà tắm cùng đi nhà xí hắn cũng không cần bồi phụ hoàng đi cùng a.

Mà dù lúc hắn tắm, hắn có đuổi thế nào tên mặt dày kia cũng không ra khỏi phòng. Cái gì mà nhìn hết rồi, hay bla bla bla. Làm Lưu Diệp Phong bồng đôi lần hối hận khi quyết định đi cùng hắn.

May thay một buổi sáng cũng đã đặt chân lên Đông Vũ quốc. Liếc nhìn qua cửa sổ xe, thấy khung cảnh Đông Vũ quốc rất đẹp. Núi non trùng điệp, cánh đồng bát ngát. Vào kinh thành ngựa xe như nước, đền đài kiến trúc rất bắt mắt. Dù Hiên quốc rất đẹp nhưng có vẻ Đông Vũ quốc mang vẻ đẹp tao nhã hơn nhiều. Mà Lưu Diệp Phong lại rất thích những thứ mang vẻ tao nhã lịch thiệp nha.

Đến trước cửa hoàng cung, đã thấy một đoàn người đang đứng ở đó. Dẫn đầu là một nam nhân vô cùng tuấn nhã, mang vẻ thư thái nhưng cũng uy nghiêm và băng lãnh. Đi bên cạnh là một thiếu niên ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, ôn nhuận nho nhã, khí chất ôn nhu phát ra từ tận linh hồn nhưng cũng không kém uy áp bức bách.

Hiên Viên Ngạo Thiên bế Lưu Diệp Phong xuống xe. Dắt tay hẳn đến gần nhóm người kia, thân thiết vỗ vai nam nhân tuấn nhã, cười nói

“ Nhiên Lãnh. mấy năm nay mới gặp lại ngươi.”

Ngôn từ đơn giản mà chứa thêm phần thân thiết. Người ngoài nói hai quốc quân của Đông vũ quốc cùng Hiên quốc là bằng hữu quả không sai mà.

Vũ Nhiên Lãnh cười.

“ Ngạo Thiên. Ngươi đi đường đã mệt. Liên cùng Gia Huân và ... Ai đây?”

“ Ha Hả. Đây là cửu hoàng tử của ta. Hiên Viên Diệp Phong. Xinh đẹp chứ?”

“ Lớn lên sẽ là một mỹ nam tử. Mời vào.”

Nói rồi, hai người thân thiết đi vào hoàng cung. Lưu Diệp Phong bị Hiên Viên Ngạo Thiên dắt tay không buông. Đành lẽo đeo theo sau.

Hóa ra Vũ Nhiên Lãnh này không phải kẻ vô sỉ như Hiên Viên Ngạo Thiên a. Rất anh tuấn cùng nhã nhặn đấy chứ. Hóa ra không phải nòi nào úp vung nấy, nguừ tầm nguừ mã tầm mã. Lưu Diệp Phong thầm nghĩ.

Khi nhóm người dừng ở một cung điện xa hoa lịch thiệp. Vũ Nhiên Lãnh cười hòa nhã nói

“ Ngạo Thiên. Ta đã cho người chuẩn bị đầy đủ. Các người nên đi nghỉ ngơi đi.”

“ Ân. Cảm ơn Nhiên Lãnh. Tối nay ta phải bồi ẩm cùng người mới được.”

“ Ha ha. Không say không về.”

Lưu Diệp Phong thấy hai người thường ngày quân lâm thiên hạ, lạnh lùng tàn nhẫn, nay lại một bộ hi hi ha ha thật nhìn không được.

“ Đông Vũ bệ hạ. Ta có thể gặp Vũ Tập Ân chứ?”

Âm thanh non nớt thanh thúy của Lưu Diệp Phong vang lên làm hai người kia hơi ngừng nói. Vũ Nhiên Lãnh khó hiểu nhìn Lưu Diệp Phong. Sau đó lại hỏi

“ Cứu hoàng tử biết Ân nhi của ta sao?”

“ Chúng ta là đồng hương.” Lưu Diệp Phong cười. Theo lời gia gia thì hẳn Vũ Nhiên Lãnh này đã biết a.

“ Vậy sao? Vậy Nguyệt nhi dẫn cứu hoàng tử đến gặp Ân nhi đi.”

“ Cảm ơn.”

Lưu Diệp Phong giãy giãy bàn tay ra khỏi tay Hiên Viên Ngạo Thiên. Hiên Viên Ngạo Thiên lại cũng không bỏ tay hẳn ra.

Bực tức Lưu Diệp Phong liền muốn bổ vào cằm tay phụ hoàng hấn. Hiên Viên Ngạo Thiên thấy thế, ngữ khí chua nồng vang lên

“ Người vừa đến đã đòi gặp hấn. Quả thật tận tâm nha.”

“ Cái gì mà tận tâm. Ta mục đích đến đây chính là gặp hấn. Nếu người không để ta đi. Ta sẽ quay về ngay lập tức.”

Lưu Diệp Phong cũng không nề hà trừng mắt lại với Hiên Viên Ngạo Thiên. Hiên Viên Ngạo Thiên cuối cùng cũng phải đầu hàng. Ngồi xuống sửa lại mái tóc cho Lưu Diệp Phong, cười nói

“ Vậy đi mau rồi về.”

“ Cảm ơn phụ hoàng nha.”

Lưu Diệp Phong cười tươi nói, nhưng trong lòng lại xỉ vả Hiên Viên Ngạo Thiên một trăm lần. Dám ngăn lão tử đi hay sao? Người chưa có khả năng nha.

Nói rồi đi theo Vũ Thiên Nguyệt. Khi thân ảnh Lưu Diệp Phong mất dạng, người hầu cũng được an bài đi hết, chỉ còn lại Vũ Nhiên Lãnh cùng Hiên Viên Ngạo Thiên.

Vũ Nhiên Lãnh cười nói

“ Người là thích đứa nhỏ đó đi.”

“ Người thấy sao?” Hiên Viên Ngạo Thiên điềm đạm trả lời, hết như điều này không mấy kinh thiên động địa vậy.

“ Vì ta cũng như thế.”

“ Thích Phong nhi của ta sao?” Hiên Viên Ngạo Thiên liếc mắt uy hiếp. Hấn biết Vũ Nhiên Lãnh cũng có thị quân cùng thượng quân. Không phải

thấy bé con của hắn đẹp mà nổi tà tâm chứ.

Vũ Nhiên Lãnh liếc nhìn điệu bộ ghen tuông của Hiên Viên Ngạo Thiên, cười khẽ, dù trong lòng hắn đang quay quắt cười ầm lên.

“ Không. Vì ta cũng yêu đứa con của mình.”

Hiên Viên Ngạo Thiên hơi bất ngờ, rồi lại vỗ vỗ vai Vũ Nhiên Lãnh, sáng khoái cười nói

“ Ha ha. Chúng ta quả nhiên là bằng hữu.”

[Nguyệt: Bằng hữu của loài lang]

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đau Lòng

Hiên Viên Ngạo Thiên cùng bằng hữu của mình tán gẫu vài ba câu thì thấy trời cũng ngả về chiều, liền khoan khoái đứng lên đối Vũ Nhiên Lãnh nói

“ Lãnh, dẫn ta đến chỗ con ta.”

“ Phải là đến chỗ của con ta. Con người chỉ là đến thăm nha.”

“ Hừ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên thấy con hồ li trước mắt tùm tùm cười, cũng không thèm đáp lại, chỉ hừ một tiếng rồi phất phất tay ý bảo Vũ Nhiên Lãnh dẫn đường.

Một đường thẳng đến Vũ Long điện, vừa mới đến phòng ngoài đã nghe tiếng nói quen thuộc vốn xưa nay hoạt bát xen thêm giảm hoạt, nay lại mang theo thanh âm nhu nhu ần đau xót

“ Ta không tin yêu, càng không tin có từ vĩnh viễn. Người cứ chọn lựa lấy hạnh phúc đi. Dài cũng được, ngắn cũng được. Nhưng không có “ vĩnh viễn”.

Hiên Viên Ngạo Thiên nghe xong một câu này, trái tim khê động. Bé con của hắn tại sao không tin “ vĩnh viễn”. Là vì đau khổ sao? Tại sao? Hắn mặt mày nhăn thành một đoàn.

Vũ Nhiên Lãnh thấy hảo bằng hữu của mình mặt nhăn như khi ăn ớt, liền cười cười vỗ vai. Mỗi người có một nỗi khổ khác nhau a.

Hiên Viên Ngạo Thiên đẩy cửa bước vào, đập vào mắt một màn như thế này.

Vũ Tập Ân đang sắp ôm Lưu Diệp Phong, đôi mắt bé con bảo bối của hắn khẽ nhàn nhạt thương tâm.

Hắn hằm hằm đến gần nhắc Lưu Diệp Phong lên, trừng mắt với Vũ Nhiên Lãnh, lại chỉ nhận được nụ cười trêu tức của y.

Liên cả giận nói

“ A, Phong nhi. Ta nghĩ hai người làm gì mà lâu vậy? Liên nôn nóng đến đón người.”

Lưu Diệp Phong thấy từ người Hiên Viên Ngạo Thiên phát ra hỏa, lại nhìn quanh hai người còn lại trong phòng đang rất lưu luyến nhìn nhau, liền nói:

“ Vậy sao? Đón rồi thì đi thôi. Người tính ở lại đây sao? Phụ hoàng??? Người cũng không mặt dày thế đi?”

Thấy Hiên Viên Ngạo Thiên cứ thế đứng. Lưu Diệp Phong nâng cao giọng, trừng mắt nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên.. Hiên Viên Hạo Thiên biết ai đó sinh khí, liền hung hăng lườm Vũ Nhiên Lãnh, Vũ Nhiên Lãnh cúi xuống ôm Vũ Tập Ân rồi nói

“ Ân nhi của ta ôm con người. Là lỗi vốn, ta chưa đòi trả công sao người còn lườm ta.”

Lưu Diệp Phong nhắc khéo miệng run run. Hắn biết tên hoàng đế này với lão cha giống nhau điểm nào. Mặt vô cùng dày.

“ Hừ. Vậy người liền hảo hảo ôm Ân nhi của người đi.”

Nói rồi Hiên Viên Ngạo Thiên bế bảo bối của mình li khai. Ra tận cửa vẫn chưa giảm sinh khí. Hãn – đang – sinh – khí.

Lưu Diệp Phong liếc mắt, nói

“ Người sinh khí cái gì?”

“ Người để người khác ôm.” Hiên Viên Ngạo Thiên ôm bình dấm nhỏ nhỏ nói.

“ Hừ, ta ôm người khác thì sao.” Lưu Diệp Phong cũng không thèm để tâm cái bình dấm bên cạnh.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhắc lên khoe miệng cười gian, giữa thanh thiên bạch nhật sờ loạn Lưu Diệp Phong nói

“ Hào hảo, để phụ hoàng giúp Phong nhi tẩy đi mấy chỗ người khác chạm vô a.”

Nói rồi giơ móng vuốt ra ăn đậu hũ. Nhưng mà ...

Các bạn không phải đang xem màn đại hôi lang cùng cừu con ngoan ngoan. Màn này là đại hôi lang cùng dã miêu luôn giơ móng vuốt.

Lưu Diệp Phong nhanh như chớp, xòe ra một cái kim đâm vào tay Hiên Viên Ngạo Thiên, còn rất nhanh nói

“ Người làm rớt ta thì từ nay về sau cấm bén mảng đến gần.”

Hiên Viên Ngạo Thiên bị một kim châm vào, đau đến thét lên. Cái kim tuy nhỏ, nhưng chẳng biết vào huyết gì của hãn, đau đến mức Hiên Viên Ngạo Thiên cảm giác như bị sét đánh xuyên qua, tất cả giây thần kinh đều ngừng trệ. Đau mà lại vẫn phải ôm Lưu Diệp Phong. Hãn không sợ bị y đá xuống giường, chỉ sợ đứa con bảo bối thần y của hãn “ vui vẻ” lên thì liền

cho hẳn sống không bằng chết. Hẳn vốn nếm đủ mùi vị, lại chứng kiến một màn trước kia, cũng không có nhã hứng chọc vào dã miêu nhà hẳn nha.

Lưu Diệp Phong cười tươi rói, ôm lấy vai Hiên Viên Ngạo Thiên, thanh âm êm êm nói

“ Phụ hoàng, đau không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu. Lưu Diệp Phong thỏa mãn cười, vùi đầu vào ngực Hiên Viên Ngạo Thiên.

Vừa lúc trở về tẩm cung mà Vũ Nhiên Lãnh chuẩn bị cho Hiên quốc chủ, Hiên Viên Ngạo Thiên đặt bé con xuống giường, vỗ vỗ đôi má phấn nộn của bé, đôi mắt một mảnh u ám nhìn bảo bối đã ngủ từ lúc nào.

Hẳn nhớ mãi câu nói của Lưu Diệp Phong “ Ta không tin yêu, càng không tin có từ vĩnh viễn”.

Tại sao bé con của hẳn lại như vậy? Tồn thương sao? Rất nặng? Có phải vì hẳn? Hiên Viên Ngạo Thiên chột dạ nghĩ. Hẳn bỏ rơi Lưu Diệp Phong từ khi mới sinh ra, giết đi mẫu phi của y. Nhưng ... hẳn ... Hiên Viên Ngạo Thiên nhắm chặt mắt lại, đôi môi hơi mím. Trong lòng hẳn trước kia cũng không có từ ‘ vĩnh viễn ‘, không có tình thân, không có ái. Hẳn chỉ có một hảo bằng hữu là Vũ Nhiên Lãnh. Hẳn không tin trên đời này có tình người. Ngoài Vũ Nhiên Lãnh ngày đó cứu mạng hẳn không tính toán ra, thì trên đời này hẳn sẽ không tin tưởng bất cứ ai. Với hẳn, chỉ là lợi dụng. Ta cho người lợi, người làm vì ta. Nếu ta không có lợi cho người, người liền không theo ta.

Nhưng hẳn lại đã giao ra tâm của mình. Hẳn không biết tại sao lại yêu đứa nhỏ này, lại chính là con của hẳn. Hẳn thừa nhận lúc đầu là do hứng thú.

Nhưng cứ một lượt lại một lượt, đứa nhỏ này chạy khỏi tay hắn, hắn lại càng ham muốn có được bé.

Vì cái gì?

Hắn không biết. Hắn cười tự giễu. Vì cái gì cơ chứ?

Đôi mắt Phong nhi của hắn thanh thuần như thế. Đôi mắt xinh đẹp khi vui liền biểu hiện là vui, khi tính toán liền giao hoạt như hồ li trộm gà, khi lại u buồn xót xa thì lại mờ mờ ẩn một tầng sương.

Khi hắn thấy đám cung phi đẩy bé con của hắn xuống hồ, tâm hắn như kêu gào. Bất chấp tất cả nhảy xuống hồ nước, hắn quyết không để người hắn trân trọng bị tổn thương.

Bé con của hắn a, lúc nào cũng thách thức hắn. Khi hắn ôm ấp thì lại phản kháng. Hắn biết, đứa nhỏ này không coi hắn là gì cả. Nhưng sẽ không buông tay. Hắn bật cười khi nghĩ đến hành động chiếm giữ như hài tử giữ kẹo của Phong nhi khi ở thanh lâu.

Nụ hôn đó có phần hơi buồn cười, nhưng sẽ không ai biết, hắn cảm thấy vui sướng như thế nào?

Phong nhi ghen.

Điều ấy chứng tỏ trong lòng Phong nhi có hắn, chẳng phải sao?

Hắn không bận tâm mình yêu chính nhi tử của mình. Cuộc đời hắn trước nay không có cái gì được coi là quan trọng đủ để hắn toàn tâm trấn giữ, hiện tại, đứa nhỏ này chính là thứ mà hắn quyết không buông tay.

Khẽ vuốt vuốt cái lông mày đang khẽ nhăn lại của bảo bối. Hiên Viên Ngạo Thiên trèo lên giường, ôm lấy bé con vào lòng.

Lưu Diệp Phong một phần vì đi đường mỏi mệt, phần khác vì lúc này nghĩ đến chuyện thương tâm, nên khi có hơi ấm liền lủi lủi vào sâu hơi ấm đó.

Dựa vào bờ ngực vững chắc , Lưu Diệp Phong không tự giác nhếch miệng cười thỏa mãn.

Nhìn nụ cười đơn giản của hài tử trong ngực, Hiên Viên Ngạo Thiên âm trầm ôm Lưu Diệp Phong vào càng sâu.

Sẽ không bao giờ hãn buông tay.

Phụ tử thì sao? Đó cũng là cái dây trói buộc giữa hãn và y mãi mãi. Phụ tử ? Hãn là cha của y, vì vậy hãn có quyền được ở trong lòng Phong nhi, cao hơn bất luận kẻ nào.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Có Người Muốn Về

“Điện hạ đâu?” Một quốc quân uy nghiêm anh tuấn vô cùng bla bla ... đang càu mày nhăn mặt hỏi người bên cạnh. Người bên cạnh cũng thập phần không cung kính mà nói

“Thiếu gia nói người qua chỗ thất hoàng tử Đông Vũ.”

Lý Nhược không nặng không nhẹ trả lời. Nếu đổi là người khác chắc chắn bị lôi ra đánh cho sống không bằng chết. Nhưng Lý Nhược vốn chỉ có một chủ nhân, lại chẳng phải cung nhân của hoàng cung Hiên quốc nên Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không dám làm gì hắn.

“Vậy người không đi theo?”

“Thiếu gia không muốn, ta không thể đi theo.”

Hiên Viên Ngạo Thiên trong lòng thầm nói “NHỊN”, sau đó, quay đầu li khai.

...

“Tại sao người có khối ngọc bội này?”

Một nam tử trung niên khí thế bức nhân lôi kéo tay của một nam hài dung mạo tuyệt sắc.

Nam hài hừ nhẹ, nói

“Nịnh Hạ quốc quân, thỉnh bỏ tay ta ra.”

Nam tử trung niên lúc này mới thấy mình thất thố, liền buông tay khỏi nam hài.

Lưu Diệp Phong sửa lại quần áo rồi nói

“ Người hỏi làm chi a?”

“ Ta muốn biết?”

“ Người không nói, ta cũng không nói.” Lưu Diệp Phong đánh giá cẩn thận người đối diện rồi cười nhạt. Kẻ này tên là Ninh Lam Diệm thì phải?

“ Đó là thứ ta từng tặng một bằng hữu...” Nam tử quay đi chỗ khác nói.

Lưu Diệp Phong hừ lạnh. Nói mĩa mai

“ Ta tưởng đó là ái nhân người kìa?”

“ Người ...”

“ Ta trả nó cho người.”

Lưu Diệp Phong nói rồi tháo viên ngọc khỏi người, khinh thường ném lại Ninh Lam Diệm, mặc kệ hăn có hay không bắt được.

“ Người đây là có ý gì? Không, phải là hăn có ý gì?” Ninh Lam Diệm gắt gao truy hỏi.

Lưu Diệp Phong quay lại, lạnh nhạt nói

“ Hăn gửi lời cho người: Ngày trước ta kết dây bình an, người tặng ta viên ngọc này. Ta cầu người mãi bình an. Người nói ta tựa như ngọc, thuần khiết và trong sạch nhất trong mắt người. Nhưng người ngày đó mãi mê yến yến oanh oanh mà quên đi ta . Ta là kẻ nhan sắc bình thường, không sánh

nổi với viên ngọc này. Nhưng khi ra đi ta còn lưu luyến. Nay ngọc hoàn chủ ...”

“ Hẳn ở đâu?” Ninh Lam Diện nóng nảy hỏi. Móng tay hẳn nắm chặt đến nổi bật máu. Người hẳn tìm suốt 20 năm qua, hiện tại ...

“ Người nghe ta nói hết được không?” Lưu Diệp Phong bực tức nói

“ Nay ngọc hoàn chủ, bình an kết cũng hủy. Hai ta **ÂN ĐOẠN NGHĨA TUYỆT.**”

Ninh Lam Diện như thể bị sét đánh trúng, môi mấp máy mà nói không nên lời. Hẳn biết người mà hẳn thật tâm yêu và cũng thật tâm yêu hẳn đã từng oán hận rời đi. Nhưng là hẳn sai rồi, quả thực mất đi y, hẳn biết mình sai lầm. Đã tìm y về mong chuộc lỗi nhưng y đều trốn tránh. Không ngờ, 20 năm đau khổ, chỉ đổi lại 4 từ “ Ân đoạn nghĩa tuyệt”

Lưu Diệp Phong không thèm nhìn, liền li khai. Nhưng sau đó nhoẽn miệng cười vô cùng trong sáng đối Ninh Lam Diện nói

“ Người không cần lo lắng cho gia gia ta. Hẳn đã tìm được người thực tâm ở bên hẳn.”

Nói rồi liền li khai. Lưu Diệp Phong thấy trong mắt Ninh Lam Diện chỉ một màu u ám, đau khổ có, phần nộ có, hối hận có, bi thương có... Hẳn đã nói dối, nhưng có sao, đâu có bù lại được 20 năm gia gia hẳn đau khổ. Trời làm sai có thể thứ, người làm sai tuyệt không tha.

Ai~ Gia gia, người nói ta chỉ cần trả ngọc. Nhưng ta muốn hẳn đau khổ một chút. Ít ra bù lại cho nỗi đau khổ người chịu mấy chục năm qua a.

“ Phong nhi.”

Lưu Diệp Phong đưng trúng “ cột đá “. Hấn thăm mắng, cột đá cũng biết nói. Ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt người quen đang ngày một đen.

“ Người có thể một ngày ðừng chạy loạn?”

“ Ta ðến chỗ ca ca ta, không phải chạy loạn.”

“ Ta ði về. Người chưa bao giờ thấy ngòì yên trong cung.”

“ Ta chẳng phải sủng vật người ðưỡng. Sao phải ngòì yên trong cung ðiện ðó.”

Lưu Diệp Phong bất mắn bĩu môi. Nam nhân này ngày càng có vấn ðề. Hấn thích ði ðâu kệ hấn chứ. Ý lúc nào cũng chỉ giỏi quản.

“ A, Phong nhi ăn cơm nào. Bồi phụ hoàng ðùng bữa a.” Hiên Viên Ngạo Thiên sợ con mèo nhỏ của mình nổi cáu, liền nhu giọng ði mấy mươi lần.

“ Ta ăn với ca ca rồi. Người thường thức bữa chiều một mình vậy.”

Nói rồi, Lưu Diệp Phong cười he he chạy mất. Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ còn nước ngẩng mặt lên trời, mong sao cái ngày gặp mặt này nhanh kết thúc.

...

Quả thực thì cũng rất nhanh kết thúc. Hiên Viên Ngạo Thiên trước nay ðều thường lười biếng nán lại ðông Vũ quốc ít lâu nhưng lần này vừa xong ðã lôi con mèo nhỏ của mình cấp tập về Hiên quốc.

Lưu Diệp Phong ngó ngó hấn, rồi khều một kiện áo choàng thu ðông ra ðắp lên người, lẩn xuống ghế dài trên mã xa mà ngủ.

Nhưng cuối cùng cũng không thể yên ổn ngủ, hấn bật dậy với nam nhân đang ngày thêm đóng băng không khí chung quanh mà nói

“ Phụ hoàng, người muốn đông lạnh ta?”

“ Không.”

“ Người giảm nhiệt độ quá thấp. Dù đang là hè nhưng ta cũng không thích lạnh thế.”

“ Hừ.”

“ Phụ hoàng, người muốn gì?”

Lưu Diệp Phong ném một ánh mắt tức giận qua Hiên Viên Ngạo Thiên. Hiên Viên Ngạo Thiên nheo mắt kéo Lưu Diệp Phong lại gần, môi đặt lên môi của bé. Lưu Diệp Phong bất ngờ bị tập kích, trong 30s không biết làm sao, sau đó thì vùng vẫy. Nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không bỏ ra, càng quấy nhiễu đôi môi non mềm của Lưu Diệp Phong.

Lưu Diệp Phong đến khi gần tắc thở mới được bỏ ra, mau mau cố gắng hít khí lấy lại không khí.

“ Người ...”

“ Phong nhi lần sau không được hôn người khác.”

Lưu Diệp Phong đảo mặt tròn, cái gì? Hấn này giờ tức giận chỉ vì nụ hôn lên má của ta với Ân ca sao???

Lưu Diệp Phong sinh khí. Hấn nói

“ Vậy người hôn mấy phi tần hậu cung của người thì sao?” Lưu Diệp Phong chống hai tay cạnh eo, hừ, người cũng hôn, sao ta lại không được hôn chớ.

“ Ta không hôn các nàng.”

Lưu Diệp Phong trợn mắt không tin.

“ Từ nay về sau ta không đến hậu cung nữa.”

Lưu Diệp Phong há mồm không tin nổi.

“ Từ nay về sau ta sẽ ngủ ở Hàn Mai cung.”

Lưu Diệp Phong chuẩn bị té xỉu.

“ Từ nay về sau ta chỉ cần Phong nhi.”

Lưu Diệp Phong tức tối, mặt đỏ lựng, chui vào chăn, làm con sâu tạo kén, không thềm ra ngoài.

Tên diên Hiên Viên Ngạo Thiên có thể nói những lời củ chuối ấy chứ. Hừ hừ. Ta mới không tin.

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn con mèo nhỏ chui tiệt vào chăn không lộ mặt ra. Trên mặt cậu lên nụ cười đầy mưu mô.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đón Khách

Trở về Hiên quốc được vài tuần, Hiên Viên Ngạo Thiên lại bận rộn chuẩn bị yến hội đón Khước Nỗ – một nước chư hầu của Hiên quốc. Khước Nỗ nằm ở phía bắc Hiên quốc, chỉ là một nước nhỏ, nói là đúng là gồm rất nhiều tộc người nhỏ mà thành. Khước Nỗ sống chủ yếu bằng cách cướp bóc và buôn bán lông thú.

Đối Hiên quốc thì Khước Nỗ phải quy hàng làm chư hầu. Hàng năm, vào cung tiến cống gì đó biểu đại thành ý.

Quả thực sẽ không có gì đặc biệt nếu như thường lệ mà lần này lại có Khước Nỗ quốc vương cùng thái vương tử của Khước Nỗ cùng đi vào kinh độ tiến công. Nói là tiến công, nhưng thăm dò tình hình mới là thực. Còn có thể tranh thủ một phen ra uy với hoàng thất Hiên quốc. Tất nhiên uy mèo hay uy hổ, chuyện đó chúng ta nói sau.

Lưu Diệp Phong mấy ngày nay rất nhàn, không bị cái đuôi bám quanh, chỉ trừ khi ngủ thì sẽ có một kẻ không biết điều chiến giường của hắn khiến hắn xoay không được mà thôi. Cũng không sao, Hiên Viên Ngạo Thiên dạo này bận, cũng không ăn đậu hủ của hắn được. Hắc hắc. Lưu Diệp Phong khoái chí cười vì mình không bị chiếm tiện nghi.

[Nguyệt: Người là trư. Ngủ biết gì đâu mà biết không bị chiếm.

Phong: Tức quá, giờ ngân châm độc lên .

Tác giả aka Nguyệt: Trốn thôi ~~~ đi ha oai oai đây tuyết nghỉ mát -.-“]

Hiên Viên Ngạo Thiên bặt tối mặt mũi, bao nhiêu sự cần chuẩn bị để ra uy với Khước Nỗ, tất nhiên kể cả sự xa hoa cùng binh hùng tướng mãnh, không chỉ ra uy cho Khước Nỗ sợ không dám động sự mà còn cho các nước chư hầu khác nể sợ mà không loạn nháo.

Đêm về, đến Hàn Mai cung, bảo bối của hắn đã ngủ, đôi môi hồng hồng cắn cắn rồi lẩm nhẩm gì đó khiến Hiên Viên Ngạo Thiên thỏa mãn, bớt mệt nhọc rất nhiều. Hôn một cái thật nhẹ lên môi Lưu Diệp Phong, sau đó ôm bé con vào lòng, đi vào giấc ngủ.

Tháng sau, quốc vương Khước Nỗ tiến vào kinh thành.

Hiên quốc bệ hạ mở yến hội linh đình trong 5 ngày đón mừng Khước Nỗ quốc vương và thái vương tử Khước Nỗ.

Lưu Diệp Phong bấu môi một cái. Nhìn nhĩa bản thân trong gương phản chiếu lại. Một tiểu hài tử đang độ đến tuổi thiếu niên, khuôn mặt tinh xảo không tì vết, khoác trên mình một trường bào hoàng sắc cùng trên đầu được đính kim quan nho nhỏ.

Lưu Diệp Phong giơ tay nhắc chân, nhìn kĩ lại rồi vẫn thấy kì quái gì đó, đành hỏi người đằng sau

“Nhược nhi, người nói ta kì lạ chỗ nào không?”

Lý Nhược đứng sau Lưu Diệp Phong, lắc đầu. Kì lạ chỗ nào?

Lưu Diệp Phong xoay xoay người, vẫn thấy không thích hợp ở đâu đó. Ân, là ở đâu nhỉ?

Tiếng bước chân dần bước vào gần, Lưu Diệp Phong đang chìm trong suy nghĩ nên không chú ý liền bị một cánh tay ôm lấy, kéo vào lòng. Nghe tiếng cười trầm trầm bên tai, Lưu Diệp Phong mới hồi tỉnh, lấy lại tinh thần, hỏi

“ Phụ hoàng, người nói, sao ta thấy kì quái nha?”

“ Kì quái chỗ nào?”

Hiên Viên Ngạo Thiên một tay ôm bảo bối đi lên, một tay lấy thêm áo choàng cũng màu hoàng sắc bên cạnh, phủ thêm cho Lưu Diệp Phong. Trời sắp sang thu, đã có dấu hiệu lạnh, vẫn nên giữ thân thể kĩ mới hảo.

Lưu Diệp Phong được bế đã thành thói quen, cũng không thắc mắc nhiều liền thuận cho Hiên Viên Ngạo Thiên bế đi. Hắn như nhớ ra gì đó liền nói

“ A, Màu hoàng sắc chẳng phải màu của riêng hoàng đế cùng thái tử sao?”

“ Ân.” Hiên Viên Ngạo Thiên lơ đãng trả lời.

“ Vậy người tính cho ta làm thái tử sao?” Lưu Diệp Phong mắt sáng rực rỡ ~~~ Tiền a~~ Tiền.

“ Không.” Hiên Viên Ngạo Thiên lắc đầu, thỏa mãn cười vì thấy vẻ mặt thất vọng của con tiểu hồ li mê tiền, vỗ vỗ áo bé con nói

“ Với ta, màu hoàng sắc, một là dành riêng cho thái tử, hai ...” Hiên Viên Ngạo Thiên dừng lại một chút liền nói “ dành riêng cho người ta quý trọng nhất. Ta muốn nói với mọi người trong thiên hạ, hắn là kẻ ta nâng niu gìn giữ như bảo vật, không được động vào.”

Lưu Diệp Phong im lặng. Hắn không ngu ngốc đến mức nhận không ra câu nói đó. Nhưng mà ... quý trọng? Là cái gì? Được bao lâu? Có thể cứ yêu cứ thương một người cả đời mà thỏa mãn sao? Và lại, hắn không tin, trên đời sẽ có thứ gì vĩnh viễn. Có những thứ gương vỡ lại lành, nhưng lành rồi thì sao? Đã từng vỡ, từng vỡ rồi thì có lành cũng vẫn từng là cái gương đã từng vỡ nát, đã từng chịu tổn thương. Sao có thể nói là lành. Buồn cười,

chỉ là gắng gượng mà ghép các mảnh lại, để rồi in hằn từng vết, từng vết gương vỡ lên mà thôi.

Thấy bé con câu lên nụ cười nhợt nhạt, Hiên Viên Ngạo Thiên kéo Lưu Diệp Phong vào gần mình hơn, để đầu bé con đặt lên cổ mình, từng chữ từng chữ nói

“ Tin tưởng ta. Ta sẽ luôn để người dựa vào .”

Lưu Diệp Phong không nói gì. Chỉ im lặng.

Đã lâu rồi, chưa từng có người nói, để người dựa vào. Nghĩa là hẳn không đòi hỏi mình phải làm nhiều thứ, không đòi hỏi mình phải thật kiên cường. Nghĩa là khi mình mệt mỏi có thể dựa vào hẳn sao? . Lưu Diệp Phong nhắm lại hai mắt. Những lời nói kí ức cứ tràn về từng chút một.

“ Tiểu Thanh là thiên tài, đâu chơi với những đứa nhỏ như chúng ta chứ.”

“ Tiểu Thanh, sao lại khóc. Cô nghĩ em phải thông minh hơn những đứa trẻ khác, kiên cường hơn những đứa trẻ khác chứ.”

“ Hẳn là thiên tài. Đừng cùng làm nhóm học với hẳn. Ai~ Có ai mười tuổi đã vào được Cambride như hẳn đâu. Này, Tom. Đi xa đi. Hẳn tự làm 1 mình được. Bọn mình làm cùng sẽ vướng chân. Hẳn Diệp Thanh kiêu căng lắm.”

“ Thanh nhi, xin con đấy. Mẹ không muốn rời khỏi Hàn gia.”

“ Thanh, không đảm nhận được sao? Vậy ta sinh đứa con thiên tài như người làm chi?”

“ Diệp Thanh thiếu gia quả là thiên tài. Cho dù gặp chuyện cũng không sợ nha.”

“ Hàn giám đốc, ngài quả thực là thiên tài.”

Kí ức cứ dần rõ ràng, Lưu Diệp Phong im lặng dựa vào vai Hiên Viên Ngạo Thiên. Hắn chưa từng dựa vào ai cả, cũng chưa bao giờ được ai ôm vào lòng. Từ khi đến thế giới này, hắn cũng đã có người được yêu thương. Thế nhưng, vẫn chưa có ai để hắn dựa vào. Không phải nhị vị phụ thân kia không thể dựa, mà là, bờ vai của hai người đó thuộc về nhau. Vốn không có chỗ cho hắn. Hắn chưa từng nghĩ đi tìm một chỗ dựa. Bởi hắn rất giỏi, rất thông minh, rất cao siêu. Hắn là thiên tài của thiên tài. Nhưng mà, hắn cũng là con người. Hắn cũng mệt mỏi. Nhưng mà, sẽ biết dựa vào đâu đây? Lúc mệt mỏi, chỉ là gượng gượng nói mình đừng gục ngã. Nói mình sẽ đứng được. Bất quá, quả thực dựa vào người khác thật dễ chịu. Tựa như, hắn đang dựa vào vai nam nhân này vậy. Ôm cũng ấm áp thật. Rất dễ chịu, rất an tâm.

Vậy thì, cứ ở bên cạnh người cho hắn thứ hắn muốn đi.

Dù sao, hắn cũng không mất gì.

Lưu Diệp Phong dụi dụi đầu kê vào vai Hiên Viên Ngạo Thiên, nhẹ nhàng nói

“ Ân. Vậy cứ để ta dựa phụ hoàng như thế này đi.”

Câu nói như là một đứa nhỏ lười biếng muốn dựa vào vai phụ thân nằm nghỉ một chút, nhưng Hiên viên Ngạo Thiên biết, đó là bé con đã bắt đầu tin tưởng hắn. Chỉ cần bắt đầu là tin tưởng, sẽ chuyển dần thành gì, sẽ không ai biết đâu.

Hiên Viên Ngạo Thiên mỉm cười thỏa mãn.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Trận Đấu [1]

Yến hội chào đón Khước Nỗ quốc vương và thái vương tử được bày biện ở Ngự hoa viên. Yến hội tấp nập người qua kẻ lại. Ngồi ở thượng vị tất nhiên là hoàng đế Hiên quốc, ngồi phía trái là quốc vương và thái vương tử Khước Nỗ, ngồi phía phải chính là hoàng hậu cùng thái tử, sau thái tử chính là các phi tần cùng hoàng tử và công chúa. Đáng tiếc, vị trí hoàng hậu vẫn còn bị để trống, gần mấy năm năm, cái ghế chủ quản hậu cung cũng chưa ai sở hữu được. Vì vậy chỉ có 1 mình đại hoàng tử Hiên Viên Gia Huân ngồi phía bên tay phải của Hiên quốc bệ hạ. À nha, không đúng, ngồi ngay bên cạnh bệ hạ chính là cửu hoàng tử Hiên Viên Diệp Phong, người mặc áo hoàng sắc như đại hoàng tử Hiên Viên Gia Huân. Đại hoàng tử mặc áo bào hoàng sắc thì cũng là phải rồi. Ai chẳng biết hơn một năm này, đại hoàng tử được hoàng đế bệ hạ giao cho trường quản nhiều việc. Cái ghế thái tử vị chắc chắn trong tay Đại hoàng tử, dù thế, nghĩ là nghĩ mà giành vẫn cứ giành. Dù có chính thức sắc phong mà chưa ngồi lên ghế rồng thì vẫn lật được. Vậy nên không khí hậu cung tranh đấu cũng chẳng giảm đi là nhiều. Nhưng, Hiên quốc bệ hạ chẳng mấy quan tâm xem mấy cái thế lực đó đánh đấu ra sao, ai chết ai sống, việc của ngài là dỗ ngọt bé con ngồi bên cạnh. Lưu Diệp Phong khẽ nhíu mi. Hắn nói hắn muốn uống rượu, lão cha này lại làm ra cái bộ mặt “nhóc con mà còn ham hõ”. Hừ, hắn tửu lượng rất cao nha, rất cao nha. Vì vậy dù Hiên Viên Ngạo Thiên có ngon ngọt thế nào để dụ Lưu Diệp Phong từ bỏ ý muốn muốn uống rượu thì cũng không được.

Thấy hoàng đế bệ hạ ngày thường khuôn mặt y như tảng băng trôi di động, nay lại một bộ hòa ái ôn nhu khiến người ta trong lòng vừa ghen vừa hâm mộ. Nhóm hoàng tử cùng công chúa thì đều một bộ vừa mơ ước vừa ghen tỵ. Họ chưa bao giờ thấy qua phụ hoàng như thế, chưa bao giờ được phụ hoàng ôm trong lòng. Họ tưởng lục hoàng tử là được yêu thương quan

tâm nhất, nay mới thấy, đích thực yêu thương của phụ hoàng là đối xử như thế nào. Tất nhiên, rất hâm mộ rồi. Mà cũng rất ghen tỵ, cửu hoàng tử kia cho dù giận dỗi hay bướng bỉnh phụ hoàng cũng không sinh khí. Tại sao họ đều ngoan ngoãn như vậy mà không thể được phụ hoàng để vào trong mắt nga.

Tất nhiên có một vài người thì không nghĩ gì, đại khái như Hiên Viên Linh Huân, hẳn cũng không mấy để ý xem phụ hoàng sủng ái ai, cũng chẳng mấy ngạc nhiên. Ở Đông Vũ quốc đã thấy nhiều màn rồi, nên thành ra miễn nhiễm.

Lại đại khái như Cơ quý phi. Nói nàng không để ý là giả. Nàng rất để ý, bất quá tinh thần cùng thể xác nàng đều đang muốn quy xuống, mệt mỏi đến đứng không được. Nàng bệnh nhiều tháng mà bệ hạ cũng chưa đến thăm. Dù rằng biết trước sủng ái của bệ hạ chỉ là nhất thời, ngày tháng yêu thương cũng không dài. Trước kia Cơ gia hùng mạnh, ít ra nàng còn được để ý. Bây giờ không biết sao Cơ gia luôn xuống dốc, đến hậu cung phi tần còn không thèm nể nang nàng nữa là mong bệ hạ hí mắt đến nàng. Tất cả chỉ trông cậy vào ái tử Hòa nhi của nàng thôi.

Lưu Diệp Phong liếc mắt nhìn Cơ quý phi mặt mày tiều tụy nhợt nhạt. Trong lòng băn khoăn. Quái lạ nha, thuốc của hẳn không tốt sao? Có thể để nàng ta đứng lên bò đến yến hội này, quả thực tác dụng thuốc có vấn đề rồi. Nao kia có thời gian phải hảo hảo nghiên cứu lại mới được.

Vừa ngó xem Hiên Viên Ngạo Thiên đang nói chuyện có vẻ rất vui và chăm chú với Khước Nỗ quốc vương, Lưu Diệp Phong liền tính mon men đến gần chén rượu của Hiên Viên Ngạo Thiên thì tiếng nói sáng sủa của Khước Nỗ quốc vương vang lên khiến hẳn giật mình.

“Hoàng tử quý quốc thật là dung mạo tuyệt trần. Bề tôi chưa bao giờ thấy ai có dung mạo như minh nguyệt thế này.”

Khước Nỗ quốc vương sang sảng nói, hai tay kính chén rượu với Hiên Viên Ngạo Thiên, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng mỉm cười đáp lại. Cười nói

“ Cừu hoàng nhi của ta chính là đứa nhỏ ta yêu thương nhất a. Đứa nhỏ này quả thực xinh đẹp mà rất thông minh. Ha hả.”

Xem xem Hiên Viên Ngạo Thiên một bộ dáng đang tự ki, Lưu Diệp Phong tiếc hùi hụi ngó nhìn chén rượu trong vắt thơm thoang thoang mùi hoa mai. Ân, thơm nha. Không biết vị như thế nào. Thật muốn thử.

“ Bất quá, bộ dáng cừu điện hạ thực mỏng manh. Ấy, xin bệ hạ đừng giận, bề tôi chỉ là cảm thấy nam nhi phải rắn chắc to cao a. Như những đứa con của thần, 3 tuổi liền biết cưỡi ngựa, 5 tuổi biết bắn cung. Như đứa nhỏ lớn nhất của thần, mười tuổi đã tinh thông võ nghệ.”

Được đà khoe khoang, Khước Nỗ quốc vương lại nỗ càng nhiều hơn. Lưu Diệp Phong bĩu môi. Con người 3 tuổi biết cưỡi ngựa sao? Ta đây vừa sinh ra đã biết đọc sách này. Con người 10 tuổi tinh thông võ nghệ sao, ta đây mười tuổi được xưng thần y a. Con người giỏi võ, chả nhẽ ta dở nghệ. Muốn hạ bản thiếu gia xuống sao, đừng mơ.

Đang lúc Lưu Diệp Phong bĩu môi trợn má thì lại nghe thấy tiếng nói sảng sảng của Khước Nỗ quốc vương vang lên

“ Nghe nói các hoàng tử của bệ hạ cũng rất giỏi giang, văn tài võ tinh, chẳng bằng cùng đứa nhỏ của thần làm một trận giao hữu a.”

Mọi người nhất thời im lặng. Đây, là cố ý sao? Nhìn đi nhìn đi, thái vương tử Khước Nỗ nhìn to cao lực lưỡng như thế, y như hùm như gấu, để điện hạ bọn họ đánh sao? Sợ là chỉ có đại điện hạ lớn như thế mới có cơ thắng chứ còn... chặc chặc, các điện hạ khác còn nhỏ tuổi, cũng không phải sinh ra đã như hùm như báo như dân thảo nguyên các người, chỉ sợ thái vương tử man di kia phẩy tay một cái liền bay thẳng ra khỏi ngự hoa viên ấy chứ. Dân tộc Hiên quốc cũng thường trọng văn hơn trọng võ, trọng lễ

nghi hơn thô dã. Với lại, các điện hạ đều sinh ra là vàng là ngọc, có phải cây cỏ đâu mà 3 tuổi cho cưỡi ngựa, 5 tuổi cho bắn cung, 10 tuổi đã y như con gấu thể kia nha. Nhưng nếu để đại điện hạ đấu, có thắng cũng là nhiều tuổi hơn. Đấu thì càng thêm mất mặt. Thua thì không cần nói cũng hiểu.

Nhưng không đấu, Hiên quốc mất mặt chắc.

Các đại thần nhú mày, Hiên Viên Ngạo Thiên cười cứng ngắc. Không khí bỗng nhiên trầm hẳn lại.

Bỗng nhiên một thanh âm non nớt vang lên

“ Vậ nha, ta xin nhờ thái vương tử chỉ giáo.”

Hiên Viên Ngạo Thiên quay sang bên cạnh, đã thấy bé con cười híp mi. Hiên Viên Ngạo Thiên khẽ quát

“ Phong nhi, đừng quậy.”

Lưu Diệp Phong cười nói: “ Phụ hoàng, ta sẽ không sao.” Nói rồi, đứng dậy bước ra hướng ngoài, chia chia hướng thái vương tử bên kia đang nấn ná. Thấy Khước Nỗ quốc vương đang do dự liền nói

“ Quốc vương đừng lo. Nếu ai trong trận đấu này bị thương, cả hai bên sẽ không chịu trách nhiệm.”

Lưu Diệp Phong nhún nhún vai. Khước Nỗ quốc vương thấy thế liền đồng ý cho thái vương tử của mình ra. Hiên Viên Ngạo Thiên lo lắng đăm chiêu nhìn Lưu Diệp Phong.

Lưu Diệp Phong cười khẽ trong lòng. Ta nói ai bị thương nha. Nếu là con người, ta cũng không chịu trách nhiệm. Hắc hắc.

Mỗi người được chọn một binh khí. Binh khí mà thái vương tử Khước Nỗ chọn là một cái rìu nặng. Còn thứ Lưu Diệp Phong lựa lại là thanh kiếm

được Lý Như ợc trình lên. thanh kiếm có mũi kiếm mỏng manh, tay cầm trong suốt tinh tế. Nhìn như là thanh kiếm của một nữ nhi, rất đẹp nhưng có vẻ vô dụng.

Bất quá, binh khí gì thì cuộc ấu cũng bắt đầu.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mọi người đều im lặng ngồi xem, có kẻ còn giữ lấy tim vì sợ nó đập quá nhanh mà chết bất đắc kì tử. Nhìn hai thân ảnh trên sàn đấu, quả thực giống như là châu chấu đá gấu vậy. Cửu hoàng tử dáng người mỏng manh, khuôn mặt tinh tế lại xinh đẹp như tiên đọa trần thế, đôi tay trắng muốt như bạch ngọc, tinh khôi dễ vỡ, cây kiếm trong tay mỏng như tơ lụa, mỗi lần chạm vào rìu lớn của thái vương kia kia, nó lại cong lên như sắp gãy rồi lại thẳng trở lại. Cảm giác như thanh kiếm làm bằng tơ lụa thượng hạng, mềm mại, dẻo dai nhưng cũng cực kì rắn chắc.

Từ ban đầu khinh thường, thái vương tử bỗng trở nên hoảng hốt. Thanh kiếm nhỏ kia đánh không gãy thì thôi, đằng này nó sắc bén đến mức làm hấn sợ hãi. Cảm giác mỗi lần lưỡi kiếm lóe qua đều mang theo một tia sắc lạnh kè ngay cổ. Nhưng rồi đối phương lại không xuống tay mà chỉ lướt qua như đùa bỡn cố ý chọc hấn nổi giận. Hấn vung rìu lên chém xuống, nhưng thanh kiếm kia bị đè xuống đất lại trở nên mềm mại, nhưng không gãy, nó cong lên một đường rồi rút ra khỏi lưỡi rìu, sau đó, lại vẫn như cũ sắc nhọn. Thái vương tử Khước Nỗ rối trí, hấn sợ hãi. Hấn từng nghe ở trung nguyên có nhiều loại võ uyên thâm, nhưng chưa bao giờ tin tưởng. Hiện tại, hấn đã tin và tận mắt chứng kiến.

Người đối diện hấn chỉ 10 tuổi, khuôn mặt lại đẹp như ánh trăng. Tinh tế, nhu hòa nhưng lại sắc bén, nhất là nụ cười của y, rất đáng sợ. Thái vương tử Khước Nỗ như có cảm giác mình đã thành con chuột đứng trước con mèo lớn, bị mèo vờn. Người ngoài nhìn thấy hấn chiêm thượng phong, nhưng ai có võ công đều biết, hấn đang hoảng loạn mà chém bừa.

Kinh khủng nhất là người đánh với hắn, từ ngay lúc bắt đầu chưa từng chạm chân xuống đất. Y như là đang bay lượn trên không trung, hết như tiên nhân đang múa. Nhưng hắn biết, nếu đây là cuộc đấu ta chết người sống mà nói, đó nhất định là điệu múa của tử thần.

Dần dần, Lưu Diệp Phong “ bị “ thái vương tử Khước Nỗ dòn vào đường cùng, gần sát mép hồ sen. Bỗng nhiên, Lưu Diệp Phong tránh một riu của đối phương, rơi về phía hồ.

Mọi người hoảng sợ. Hiên Viên Ngạo Thiên vội vã đứng bật dậy.

Nhưng không, mọi người từ hoảng sợ sang kinh sợ.

Lưu Diệp Phong không ngã ào xuống hồ nước lạnh như người ta tưởng tượng, mà hắn thật giống như cơn gió, khẽ chạm chân xuống mặt nước, rồi đứng lơ lửng dưới hồ.

Tiên?

Là tiên giáng trần sao?

Bỗng nhiên phút chốc mọi người cùng ngẩn ngơ.

Nhưng ngẩn ngơ chưa được bao lâu, đã thấy một thân ảnh như gió, lướt đến phía thái vương tử Khước Nỗ trên bờ, nhẹ nhàng như chiếc lá cuốn theo gió, mũi kiếm từ bao giờ đã đặt trên cổ của thái vương tử. Thanh âm non nớt nhưng sắc lạnh truyền đến làm mọi người tỉnh táo lại.

“ Người – thua.”

Lưu Diệp Phong thu hồi kiếm, tiến về phía Hiên Viên Ngạo Thiên. Đã thấy, Hiên Viên Ngạo Thiên vội vã tiến lại đây, rồi hắn bị bế lên.

Thấy trong mắt người đang ôm mình tràn ngập sợ hãi, hắn cười nói

“ Uy, phụ hoàng làm sao thế?”

Hiên Viên Ngạo Thiên không nói gì, phất tay ý bảo yến tiệc nên tan. Mọi người cũng hiểu ý liền quỳ hô vạn tuế, cung tiến thánh giá rời đi.

Trầm mặc ... a... Trầm mặc.

“ Phụ hoàng? Người làm sao thế?”

“ Phong nhi.”

Hiên Viên Ngạo Thiên đi đến Hàn Mai cung, đặt bé con ngồi xuống ghế, đôi mắt chăm chăm nhìn con người đối diện, nói

“ Tại sao không nhanh kết thúc? Tại sao còn đùa giỡn. Người không sợ bất cẩn sẽ té xuống hồ, người không sợ nước nữa sao?”

Lưu Diệp Phong tròn mắt. Nha, nha. Người vì thế mà sinh khí?

“ Phụ hoàng, ta tự biết năng lực bản thân. Lần trước bị đám cung phi kia đẩy, là do không để ý. Người nên biết nha, võ công của ta, trên thiên hạ cũng không có bao nhiêu kẻ địch lại. A...”

Bị bất ngờ ôm lấy, Lưu Diệp Phong không nói hết câu đành phải ngừng lại. Cảm giác nam nhân đang ôm mình trầm mặc đến đáng sợ. Chỉ nghe thanh âm khẽ khẽ của nam nhân, hết như đang nói cho chính mình nghe.

“ Phong nhi, người đa tài như vậy. Có thể dễ dàng rời xa phụ hoàng. Quá thật rất dễ.”

Lưu Diệp Phong im lặng, hấn quả thực rất dễ dàng rời đi nam nhân này. Nếu nói là vì Lý Nhược, thì không hẳn. Hấn có thể không dùng võ công, thì có thể dùng dịch dung. Chỉ cần dịch dung Lý Nhược thành nô tài khác, cho ra cung làm gì đó, Lý Nhược liền thoát. Còn hẳn, chỉ vài cái nháy mắt, tất cả đám thị vệ đều gục hết, hấn đủ nghênh ngang mà đi hẳn cửa chính ra ngoài.

Nhưng mà, đã từ lâu, ý định rời bỏ nơi này cùng nam nhân này đi, đã không còn.

Ai, ai bảo người ta là phụ thân hẳn chứ.

Nhưng mà, là vì y là phụ thân nên hẳn ở lại sao?

Hẳn đâu phải chỉ có mình y là phụ thân . Hai lão phụ thân kia của hẳn, cũng chẳng lẽ không tính hay vứt vô sọt rác sao? Còn, có cha, người cha nghiêm nghị của hẳn kiếp trước.

Hẳn quả thực không thiếu phụ thân.

Nhưng mà, nam nhân này, đều ôn nhu với hẳn, đều chiều chuộng hẳn, quan tâm hẳn, vậy nên ... Hẳn luyện tiếc.

Thế giới của Lưu Diệp Minh và Lưu Diệp Tĩnh không có hẳn, họ chỉ thuộc về nhau, có chăng tình cảm họ dành cho Lưu Diệp Phong hẳn là tình thương thân thuộc chứ không phải coi hẳn là tất cả.

Còn cha hẳn, cha chưa bao giờ, bộc lộ tình cảm cha con thân thiết với Hàn Diệp Thanh, đời trước của hẳn. Dù sau này, hẳn biết cha hối hận, nhưng, chưa từng trải qua vẫn là chưa từng cảm thụ.

Còn nam nhân này, y chỉ có mình hẳn. Y đối hẳn là gì, tất nhiên hẳn hiểu rõ. Nhưng cứ muốn ở bên cạnh nam nhân để ỷ lại, để hưởng chăm sóc của y.

Bây giờ, nam nhân lại sợ hẳn rời y sao?

Có lẽ, hẳn sẽ không rời y lúc này đâu. Mà cũng có thể là mãi về sau nữa.

Bởi vì, nam nhân này ôn, rất ấm áp.

Cái thứ ấm áp mà chưa ai mang lại cho hẳn cả.

Y không cần hãn là thiên tài, y không cần hãn làm những việc phi thường. Y chỉ cần hãn, là chính hãn thôi.

Thôi được rồi, y cũng là con lang hay ăn đậu hủ của hãn. Đã thế còn cướp nộ hôn đầu của hãn.

Lưu Diệp Phong khẽ choàng tay ôm lấy Hiên Viên Ngạo Thiên, nho nhỏ nói

“ Ta không rời đi phụ hoàng.”

“ Ân?” Thanh âm trầm trầm hỏi

“ Trừ khi người không cần ta nữa.”

“ Sẽ không.”

“ Vậy.” Lưu Diệp Phong nhìn thẳng vào nam nhân, nói

“ Nếu một ngày, người không chọn ta. Ta sẽ chọn con đường, một là chết đoạn hồn đoạn phách, hai, là mãi mãi rời đi người. Phụ hoàng, người hiểu không?”

“ Ta hiểu.”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hôm nay ở Hiên quốc là một ngày đẹp trời, ánh nắng chan hòa xuyên qua đám mây chiếu xuống nhân gian. Trong lương đình có hai người đang ngồi.

Một thiếu niên ước chừng mười lăm tuổi, khuôn mặt tựa như tiên nhân, đôi môi hồng phấn anh đào, mày liễu thon dài mang phần sắc bén, đôi mắt long lanh nghịch ngợm, làn da như bạch ngọc non mềm mịn màng mà trắng tựa tuyết sương. Thiếu niên uể oải tựa vào trên bàn đá, trên bàn bày đầy những thức ăn vặt.

Thiếu niên bên cạnh cũng không lớn hơn thiếu niên tuyệt mỹ kia là bao, thiếu niên này có khuôn mặt thanh tú, không đẹp mà chỉ hơn người đôi chút, khiến người ta chú ý chính là thái độ ôn nhu và nụ cười hàm hậu hiền lành. Thiếu niên thanh tú ngồi đối diện với thiếu niên tuyệt mỹ kia. Chăm chỉ lột vỏ quýt đặt lên cái đĩa cạnh tay trên bàn.

“ Ngày thật chán ...” Thiếu niên tuyệt mỹ uể oải kêu than.

“ Nếu thế thì thiếu gia nên ra ngoài giải sầu. Đừng ở trong cái hoàng cung chán ngắt này.” Thiếu niên thanh tú vừa lột vỏ quýt vừa nói, tiện tai còn ăn mấy múi quýt ngon ngọt.

“ Lý Nhược à, là người nhớ ca ca nhà người nên dụ ta chạy ra ngoài chứ gì?”

“ Thiếu gia, người đừng chọc ta. Nhớ nhưng gì, chẳng phải hẳn phải quản lí Lưu gia cho ngài sao?” Thiếu niên thanh tú nghiêng răng nói.

Tuyệt mỹ thiếu niên cười hì hì, ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

“Thiếu gia tại sao lại lưu lại trong hoàng cung này chứ?” Thiếu niên thanh tú hỏi. Hắn vẫn luôn thắc mắc không thôi, một người thích bay nhảy tựa như thiếu gia nhà mình mà lại bó gối ở trong cái hoàng cung chán ngắt tẻ nhạt này.

“Ở đâu cũng vậy thôi. Chẳng phải, ở ngoài cũng chán ngắt sao. Cuộc đời vốn buồn chán, cái gì dễ quá thì dễ chán. Có lẽ, trong này có hẳn, cũng tốt.”

Tuyệt mỹ thiếu niên nói xong liền cầm lên ‘thành quả lao động’ của thiếu niên thanh tú, ăn vài múi quýt đã lột vỏ gọn gang.

Thiếu niên thanh tú, cũng chính là Lý Nhược, nhìn tuyệt mỹ thiếu niên liền cúi xuống không nói gì nữa. Thiếu gia nhà hắn luôn vậy. Cũng chẳng nói thêm gì. Có lẽ nam nhân kia đã thành người thực quan trọng của thiếu gia mất rồi. Có lẽ vậy mà thiếu gia mới lưu lại nơi này.

“Nhược nhi, người nói xem, yêu một người là thế nào?”

“Yêu hả? Sao thiếu gia hỏi kẻ chưa biết yêu là ta chứ?” Lý Nhược bĩu môi.

“Thật hả, thế hóa ta Thành Thành đơn phương hay sao hả?” Lưu Diệp Phong cười mỉa.

“Thiếu gia, đó là ca ca ta.”

“Có gì đâu. Chẳng phải phụ thân và tiểu phụ thân cũng như thế.”

“...”

“Yêu, có lẽ giống như một người bị rơi xuống vực sâu mà lại đc người khác giữ tay lại. Không rơi xuống. Nhưng người lại phụ thuộc vào kẻ đó.

Nếu hãn buông tay người ra, người sẽ rơi xuống. Mà sống hay chết, có lẽ lúc đó lại dựa vào số phận. Nhưng sống thì sao mà chết thì sao, chẳng phải là xác còn sống nhưng tâm đã chết hay sao.”

Lý Nhược im lặng nhìn Lưu Diệp Phong, thiếu gia khó tin tưởng tình cảm nhân sinh đến thế sao? Vì cái gì? Lý Nhược không biết, chỉ đành thở dài, nói:

“ Thiếu gia, sao không thử tin tưởng một lần? Có tin rồi sẽ được.”

Lưu Diệp Phong kinh ngạc quay lại, mỉm cười nói:

“ Vẫn đang tin. Có lẽ, sẽ có một hồi tình cảm bình yên, nắm tay nhau cả đời cả kiếp.”

Không ai đáp lại nữa, chỉ để cho cơn gió thoảng thổi qua.

Đã 5 năm trôi qua, Lưu Diệp Phong vẫn ở lại hoàng thành. Hãn không biết tại sao lại lưu luyến, lưu luyến nam nhân kia đối hãn ôn nhu sủng ái, lưu luyến tình cảm tựa thân tình mà thêm cả thâm tình của nam nhân kia. Lưu luyến đêm dài được nằm trong lồng ngực nam nhân, ấp áp, an toàn, ôn nhu, vững chắc.

Có lẽ hãn biết yêu thật, yêu người nam nhân vừa ôn nhu lại mặt dày kia. Nên lưu lại nơi này.

Lưu Diệp Phong khẽ thở dài. Hãn từng nói, nếu nam nhân kia tổn thương hãn, bỏ mặc hãn dù chỉ một lần, hãn cũng sẽ rời bỏ y mà đi. Nhưng, tình cảm có thể dùng lý trí để dứt bỏ sao? Nếu thật có lúc ấy, sẽ thật có thể bỏ đi sao?

.....

Khi Hiên Viên Ngạo Thiên đang phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng thì thái giám bên ngoài vội vàng chạy vào bẩm báo.

“ Bệ hạ, Cảnh Vương phi đã tới kinh thành.”

Hiên Viên Ngạo Thiên chỉ gật đầu, rồi phất lui thái giám. Khi thái giám kia đã khuất bóng, hắn mới nhú mày.

Sáu tháng trước, Hiên Viên Cảnh là đại hoàng huynh của hắn đã mưu phản. Hắn cho người đi dẹp loạn. Hắn không rõ nội tình trong vụ việc này. Có lẽ là do có kẻ khích bác, có lẽ là do chuyện gì khó nói. Dù sao thì hoàng huynh cũng chết, hắn không truy tra làm chi. Hắn cũng không chu di cửu tộc, buồn cười, chu di cửu tộc hoàng huynh, chẳng phải có luôn cả hắn. Hắn cho những thân nhân gia quyến của hoàng huynh trở lại kinh thành. Gọi là ban ân, nói đúng hơn là giám thị. Ít ra chừa đường sống cho đám gia quyến đó.

Thượng Quan Phi Tuyết, nữ nhân đó giờ sao rồi? Nghe nói nàng không hề sinh dục cho hoàng huynh một người con nào.

Hiên Viên Ngạo Thiên buông bút, nhìn ra xa xăm. Nhớ lại khuôn mặt nữ nhân đã gần như bị hắn chôn vào quên lãng. Nữ nhân xinh đẹp hiền dịu khi xưa hắn ngưỡng mộ, giờ sẽ như thế nào đây?

...

“ Nghe nói Cảnh vương phi trở lại kinh thành a.”

“ Vậy sao, vậy sao? Nghe nói Cảnh vương phi là đệ nhất mỹ nhân ngày xưa đó.”

“ Cảnh vương gia gây chuyện như thế mà bệ hạ vẫn tha mạng cho gia quyến của Cảnh vương gia a ...”

“ Xùy, nghe nói, Cảnh vương phi là ...”

“ Các người nhàn hạ quá chăng?” Tiếng khụ thanh khẽ vang lên, nhìn thấy người đứng phía sau mình, các cung nữ hoảng sợ khẽ dạ vâng rồi chạy đi làm việc, không dám nhiều lời.

Lý Nhược quay người lại, lo lắng dò xét sắc mặt của thiếu gia nhà mình. Vẫn thấy thiếu gia phờn phơ ngồi trên ghế liền nói

“ Thiếu gia đừng để tâm, các nàng ta chỉ là lảm miệng nhiều lời.”

Lưu Diệp Phong mỉm cười, ăn một miếng táo giòn ngọt lịm, nở nụ cười ngọt ngào, nói

“ Không cần chúng nói ta cũng thừa biết. Chẳng phải là ái nhân xưa cũ của phụ hoàng, một thời nồng nàn ân ái tình cảm quyến luyến để rồi hẫng bị đá vì nàng ta đi làm thái tử phi sao?”

“ Thiếu gia a, sao ngài biết?” Lý Nhược bất ngờ.

“ Ám vệ Lưu gia không phải hạng chỉ biết trèo tường a.”

Lý Nhược bó tay, thật hạo, ám vệ điều tra cả được tình nùng ý mật ở tận đầu tận đuôi trong quá khứ của người ta a.

“ Thiếu gia người để ý sao?” Lý Nhược đột nhiên vô thức bật hỏi.

“ Rất để ý.” Lưu Diệp Phong cười, nụ cười đột nhiên trở nên có phần âm trầm.

Lý Nhược toát mồ hôi. Ai, trong cung kẻ hiểu chuyện đều đồn đại lần này hoàng đế tha tội cho gia quyến Cảnh vương gia cũng chỉ vì đệ nhất mỹ nhân Thượng Quan Phi Tuyết ngày trước, vì tình cũ không rủ cũng đến a. Thiếu gia lại ghen rồi

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hàn Mai cung tinh tế mà trang nhã, không mang theo sự lộng lẫy xa hoa phù phiếm như những cung điện khác. Hàn Mai cung rất đẹp, đẹp một cách nên thơ, có lẽ cũng nhờ những hàng hàn mai mọc ở khắp ngoài cung điện này.

Một thiếu niên ngồi trên một ghế mây trước thiên điện, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao. Từng đợt gió thổi qua, những hàng hàn mai lay động, cơn gió thổi tung những cánh hoa mềm mại trắng muốt, bay lả tả trong gió. Có lẽ, nếu ai chợt thấy sẽ nhầm tưởng rằng mình đang lạc vào tiên cảnh.

“ Người chưa ngủ sao? Phong nhi.” Một giọng nói ấm áp mà đầy uy quyền lại không thiếu ôn nhu vang lên. Cùng lúc đó, chiếc áo choàng ấm áp cũng được phủ lên người thiếu niên.

Nhìn chiếc áo choàng bằng lông tuyết hồ trắng tinh, thiếu niên suy nghĩ một chút rồi cũng kéo kéo áo nhích lên chút để hưởng độ ấm. Có lẽ trời gần cuối thu rồi nên buổi tối cũng trở nên lạnh lạnh.

“ Phụ hoàng, người đã phê xong tấu chương?”

“ Xong rồi. Trời cũng khuya rồi. Chúng ta vào nghỉ thôi.”

Nam nhân bên cạnh, cũng chính là Hiên Viên Ngạo Thiên giang tay lên định bế thiếu niên vào lòng nhưng rồi thiếu niên lại né đi cánh tay của nam nhân. Cánh tay nam nhân dừng ở giữa không trung, đôi mày uy vũ đã khẽ nhăn lại.

“ Sao thế? Phong nhi giận đối phụ hoàng điều gì sao?”

“ ...” Im lặng lại hoàn im lặng.

“ Người ...”

Nam nhân dừng lại vài giây, như chợt nghĩ đến điều gì đó, mỉm cười vô cùng gian xảo, ngữ điệu cũng chuyển sang chọc ghẹo

“ Người lại nghe tin đồn bậy bạ ở trong cung sao? Về Cảnh Vương phi? Người ghen?”

Thấy giọng nói pha lẫn giễu cợt cùng khoái ý của nam nhân, thiếu niên, cũng chính là Lưu Diệp Phong khẽ lắc đầu. Mỉm cười nói:

“ Ta việc chi phải ghen. Ghen, chứng tỏ ta không tin người mà cũng không hiểu về người.”

“ Vậy tại sao Phong nhi buồn bực?” Hiên Viên Ngạo Thiên tự lúc nào đã ôm thiếu niên vào lòng, đứng dậy rồi đi tới bên giường. Vừa đi vừa hỏi.

“ Ta không biết, cảm giác có lẽ sắp có chuyện.”

“ Ha ha. Phong nhi mà cũng biết lo sao? Tin tưởng ta, chuyện của Thượng Quan Phi Tuyết đã sớm là quá khứ.”

Lưu Diệp Phong nghiêng người nhìn vào ánh mắt của nam nhân. Ánh mắt chứa tự tin vững vàng cùng kiên định khó có thể so sánh bằng lời. Hắn mỉm cười, tựa vào bả vai của Hiên Viên Ngạo Thiên.

“ Ta biết, ta không phải buồn bực về chuyện đó. Chỉ là ... Không biết sao có cảm giác không tốt.”

“ Phong nhi?”

“ Nghe ta nói đi, phụ hoàng. Ta biết. Người yêu ta. Hiện tại, dù quá khứ người có ai ta cũng không quan tâm. Ta hiểu người. Nếu người thực yêu

Thượng Quan Phi Tuyết, thì đã không để nàng ra đi khi người lên ngôi. Ta cũng biết, lúc đó hẳn tình yêu của người với nàng đã không còn. Bởi người là người muốn có ắt phải có, nếu người thật yêu nàng ta, thì dù thế nhân có cười nhạo người cướp phu nhân của huynh trưởng thì người vẫn làm. Và lại, ta là nam nhân, lại là con người. Ta không tin người nếu còn yêu nàng ta hay còn chút tình cảm gì với nàng ta mà lại dám yêu ta. Một thứ tình yêu đầy cấm kỵ như thế.”

Hiên Viên Ngạo Thiên khẽ vỗ về thiếu niên một cái. Sự bất an trong lòng Lưu Diệp Phong, hẳn mơ hồ cảm nhận được. Năm năm qua sớm chiều ở chung, hẳn vẫn biết Phong nhi của hẳn là trong ngoài bất nhất, trong mềm ngoài cật mạnh. Sợ bị tổn thương. Vậy nên năm năm qua hẳn luôn cố gắng rất nhiều, mong rằng bé con của hẳn sẽ tin tưởng tình yêu của hẳn dành cho. Có lẽ bây giờ cũng có đôi chút kết quả. Nhưng, chẳng hiểu sao bất an hiện tại của bé con vẫn làm lòng hẳn run rẩy. Sợ, sợ con người hoàn mỹ trước mặt một ngày nào đó bỗng biến mất.

Điều hẳn sợ hãi nhất là người đang nằm trong ngực hẳn đây, biến mất.

Trước đây, khi bị Thượng Quan Phi Tuyết phản bội, nàng vì gia tộc vì bản thân mà chọn làm Thái tử phi. Hẳn cũng từng căm hận, từng điên cuồng nhưng ngoài sự thất vọng căm giận vì bị phản bội ra, không còn thứ gì khác. Không có sợ, không có mất mát. Có lẽ do hẳn chưa yêu nàng đủ hoặc có lẽ lúc ấy hẳn không đặt trọn con tim mình cho bất cứ ai. Yêu nàng, hẳn vẫn nghi kỵ, yêu nàng, hẳn chưa trọn tâm để tin tưởng nàng dù là một khắc. Nhưng Phong nhi của hẳn lại khác. Biết rằng đó là loạn luân bối đức, biết rằng người mà hẳn đang yêu thương là con hẳn. Nhưng, hẳn không dừng được. Không dùng lí trí để tự nói với mình rằng dừng lại. Bởi có lẽ, trái tim hẳn đã dành trọn vẹn cho Phong nhi. Nên hẳn có sợ hãi, lo lắng mất đi. Sợ rằng chỉ chớp mắt sẽ mất người trong ngực. Vì yêu quá nhiều, nên rất sợ.

“ Phụ hoàng, bao giờ tới mùa xuân, chúng ta cùng đi xem lễ hội hoa đăng nhé.”

“ Ân.”

Lưu Diệp Phong không nói gì nữa, im lặng vùi vào lồng ngực ấm áp của nam nhân. Thôi, có lẽ do hãn bỗng dưng đa cảm nên luôn cảm thấy bất an ở trong ngực. Chẳng phải hãn vẫn đang ở trong vòng tay ấm áp và sự quan tâm mà hãn vẫn phát cầu từ kiếp trước sao? Bỏ qua đi, gió thổi tới đâu thì thuyền trôi tới đó, chuyện của tương lai, để tương lai tính. Hãn, chỉ cần hiện tại mà thôi.c

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lúc Lưu Diệp Phong thức dậy thì Hiên Viên Ngạo Thiên đã lên triều. Trời đã sáng tỏ, Lưu Diệp Phong tiếp tục sự nghiệp ngủ nướng khét lẹt trên giường.

“Thiếu gia, dậy thôi nha. Mặt trời cũng sắp treo lên ngọn cây rồi. Ngủ nhiều không tốt đâu.”

“Ừm...”

“Sáng nay ngài nói muốn tới chỗ trồng Mạn Đà La gần lãnh cung mà. Không đi, chút nữa hoàng đế đại nhân về lại không đi được đâu...”

“Hừ....”

“Không đi mai hoa héo ngài lại chờ thêm mấy tháng nữa đấy.”

“AAaa. Lý Nhược. Người phúc hắc từ bao giờ thế....” Lưu Diệp Phong sừng mặt.-_-

“Ta giúp thiếu gia mặc quần áo. Chờ chút ta bưng nước rửa mặt vào nhé.”

“...”

Lý Nhược làm đến lưu loát. Thường thì chuyện này sẽ luôn là Lưu Diệp Phong tự cố bản thân nhưng mà nếu là khi Lưu Diệp Phong hẳn còn muốn ngủ, thì không hầu hần hần sẽ không rời giường.

Ngáp dài ngáp ngắn đi ra khỏi cửa, đi qua hoa viên hoàng tàn ở gần lãnh cung, bỗng nhiên Lưu Diệp Phong dừng lại.

“ Sao thế thiếu gia?”

“ Có mùi máu.”

“ Mùi máu? Không có nha.”

“ Mùi này đặc biệt nhẹ, không hề nặng. Chứng tỏ thủ pháp giết người rất cao tay. Giết mà không khiến cho máu ra nhiều a.”

“ Nhưng đây là hoàng cung mà. Thiếu gia... A ... Đừng đi qua đó.”
Thấy Lưu Diệp Phong rẽ sang bên trái đường mòn, Lý Nhược vội vàng chạy qua.

...

Ở một góc của hoa viên hoang, có 5 bạch y nhân đang giao đấu cùng 3 hắc y nhân. Hắc y nhân thì Lưu Diệp Phong có thể nhận ra, đó là ám vệ của Hiên Viên Ngạo Thiên. Nhưng có lẽ tình thế rất không ổn, 3 ám vệ kia cũng là sức cùng lực kiệt.

Đứng run rẩy ở 1 góc là ba người. Nhìn qua trang phục thì chắc hẳn là một chủ hai tớ. Nữ chủ nhân mặc áo vàng váy trắng. Trên người mặc phục sức của phụ nhân hoàng tộc. Nhìn qua cũng biết người này cũng đã trên 25, phục sức đoan trang không dấu được nét đẹp dịu dàng hòa cùng sắc bén của người phu nhân này. Hai nét đẹp tựa như đối lập nhưng khi hiển lộ trên người nàng thì thật sự càng thêm hút nhân.

Trong tay phụ nhân kia cũng cầm một thanh kiếm, môi mím chặt. Tuy rằng tay cầm kiếm khẽ run nhưng vẫn một bộ trấn định. Hơn nữa....

Lưu Diệp Phong đang định tiến lên thì bị một bàn tay túm chặt

“ Thiếu gia, đám người Phụng hiện tại mới đi Giang thành, không ở bên người a...”

“ Người lo gì. Một đám thế này cũng không làm khó được ta. Vả lại, vị phu nhân bên kia ...”

Lý Nhược nhìn theo ngón tay chỉ của Lưu Diệp Phong, đôi mắt cũng hiện lên hốt hoảng, hơn nữa, cũng có hoang mang cùng do dự

“ Nàng ta là Thượng Quan Phi Tuyết.”

“ Hả?”

—

Trong ngự thư phòng im ắng, bỗng nhiên có một tiếng nói hỗn hển vang lên

“ Bệ hạ, Cảnh vương phi gặp nguy hiểm.”

“ Cái gì?” Hiên Viên Ngạo Thiên đập bàn đứng dậy, tức giận nói “ Các người trông coi nàng ta thế nào vậy?”

“ Tâu bệ hạ, do Cảnh vương phi đi đến hoa viên hoang ở gần lãnh cung, nên bị tập kích.”

“ Hừ, đến đó.”

—

Lưu Diệp Phong thở nhọc. Những tên này quả thật khó lường a... 5 tên bạch y này võ công cao cường, thân thủ lanh lẹ. Dù không làm khó được Lưu Diệp Phong nhưng hai chọi một chẳng chột cũng què. Năm người này tiến công như vũ bão, dù có sự trợ giúp của ám vệ nhưng là còn phải bảo vệ ba vị nữ nhân bên kia. Một tay sao mà chia thành đôi a....

Cuối cùng khi cũng hạ nốt tên cuối cùng, Lưu Diệp Phong tay áo cũng bị thấm chút máu đỏ từ vết thương nhẹ trên tay. Bọn ám vệ thì thật không xong, thương tích khắp người.

Thoáng thấy bóng áo hạnh hoàng đi tới, Lưu Diệp Phong gạt đầu ý bảo đám ám vệ có thể rút lui trị thương. Dù sao thì địch nhân đã không còn a.

Xuối bụi trên vạt áo, mỉm cười hữu lễ tiến về phía Thượng Quan Phi Tuyết

“ Vương phi không sao chứ?”

“ Cảm tạ ngài. Ta không sao.”

“ Vậy...”

Lời còn chưa nói hết thì ánh dao lóe lên, thân ảnh hạnh hoàng vừa tới gần, mũi dao cũng nhanh như cắt bay về phía này.

“ Thiếu gia.”

“ Vương phi.”

Không ai biết mũi dao sẽ tiến về phía ai. Trong đầu Lưu Diệp Phong nhanh chóng chuyển động, nghĩ rằng nếu mũi dao tiến về phía Thượng Quan Phi Tuyết thì mình cũng cản. Dù sao người đâm tới cũng là một nữ tỳ mảnh mai có chút võ công, có thương cũng không nặng lắm. Dù sao Thượng Quan Phi Tuyết nàng ấy cũng...

Chưa kịp nghĩ nhiều, mũi dao đã lao tới.

Khóe mắt Lưu Diệp Phong thoáng thấy thân ảnh màu hạnh hoàng lao qua. Nhưng người hấn kéo vào trong ngực không phải Lưu Diệp Phong hấn, mà là Thượng Quan Phi Tuyết.

Trong phút chốc, trái tim Lưu Diệp Phong như tan thành từng mảnh, đầu óc không thể suy nghĩ ...

Hắn... Không chọn ta.

Hắn nói hắn luôn cần ta mà

Tại sao?

“ Ta không rời đi phụ hoàng.”

“ Ân?” Thanh âm trầm trầm hỏi

“ Trừ khi người không cần ta nữa.”

“ Sẽ không.”

Sẽ không của người là thế sao? Chẳng lẽ tin tưởng ta đặt cho người rẻ mặt thế sao?

Trên ngực truyền tới đau nhức, theo bản năng vung tay chường ra, trong giây phút nhìn đối diện người đâm mình, trong mắt nàng ta hiện lên oán hận, môi con mấp máy vài câu “ Dù không giết được cầu hoàng đế, ta giết ... kẻ ... quan trọng nhất ... của hắn...là được rồi.”

Lưu Diệp Phong nhắm nghiền mắt, người sai rồi, ta, không phải người quan trọng nhất của hắn.

Hình ảnh phía trước mờ đi, là do giây phút sống chết làm giác quan người ta gián đoạn, hay là nước mắt làm mắt ta không rõ.

“ Thiếu gia.”

“ Phong nhi. Phong nhi.”

“ Gọi Thái y tới ngay.”

“ Nhanh lên...”

“ ...”

Đừng ồn ào thế, ta muốn ngủ.

Đừng chạm vào ta, ta không muốn người chạm vào ta...c

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 29

“ Lão gia, phu nhân sinh một bé trai.”

“ Vậy sao?” Nam nhân tuần tú vĩ ngạc, thanh âm trầm trầm, lời nói ra nghe có vẻ hờ hững nhưng bên môi nam nhân vẫn không giấu đi được nụ cười khẽ nhếch lên “ Bế lên đây cho tôi.”

“ Dạ”

Một đứa bé mới sinh, làn da còn hơi nhăn nheo nhưng đôi mắt tinh lạng và quan trọng nhất là đứa bé này lại không khóc như những đứa nhỏ khác, an tĩnh đến độ làm người ta sợ hãi.

“ Diệp Thanh.”

“ Dạ?” Bà vú ngậy người, nam nhân đang bế đứa nhỏ là người rất đáng sợ, tới chính bà cũng không từ mà muốn nhũn chân ngã ngồi xuống đất.

“ Đứa bé này tên Hàn Diệp Thanh, con trai của Hàn Diệp Nghị ta, là người thừa kế Hàn gia. Ha ha. Con trai đầu tiên của ta.”

Tiếng cười vang lên giữa đêm tối, khàn nhẹ mang theo đậm vị vui sướng.

—

“ Anh nói đi, sợi dây chuyền đó là của ai?”

“ Phương – Hàm – Yên, cô buông tay ra.”

“ Không, Diệp Nghị. Tôi muốn biết sợi dây chuyền thứ hai đó là của ai, của ai, con riêng của anh sao?”

“ Cô im đi. Tôi đã từng nói rồi, tôi không lấy cô, là Hàn gia lấy cô, không, là Hàn gia lấy Phương gia. Tôi chưa bao giờ từng coi cô là vợ. Đứa con cô sinh ra, tôi... cũng không yêu thương gì nó đâu. Bỏ tay ra.”

Nam nhân tức giận đóng sầm lại cửa, trong căn phòng rộng lớn xa hoa chỉ còn lại một người nữ nhân suy sụp ngã trên mặt đất, trên giường lớn, là một đứa bé mới 7 tháng tuổi. Trước ngực đeo một sợi dây chuyền bạch kim quý giá, giống hết chiếc dây chuyền mà nam nhân đã cầm đi, chiếc còn lại dành cho đứa con, mà người nam nhân ấy hết mực yêu thương.

Đứa bé nằm trên giường, mở mắt rồi lại nhắm lại.

Không ai ngờ rằng, một đứa bé mới 7 tháng tuổi lại hiểu được câu chuyện bi kịch này.

—

“ Phu nhân, thiếu gia. Hôm nay lão gia không về dùng cơm.”

“ Vậy ăn đi thôi.”

Một nữ nhân xinh đẹp mỉm cười nhìn người hầu đứng bên cạnh, nói. Nàng quen với việc người chồng danh nghĩa của mình không về nhà, một năm, có thể ngồi ăn cùng bàn với hắn cũng chỉ được đôi bữa. Mà bữa ăn nào cũng là không khí quỷ dị.

Nàng nhìn đứa con ngồi đối diện, thoáng qua rồi rời mắt đi. Đứa nhỏ an tĩnh đến đáng sợ, đôi mắt nó thâm trầm sâu xa hệt như nhìn thấy tâm can của nàng.

Đó là con nàg a, nhưng, đáng sợ hơn cả người nam nhân mà nàg gọi là chồng kia.

—

“ Thiếu gia, có gì dặn dò.”

“ Cha ta đâu?”

“ Ngài ấy bận việc, trong một tuần nữa sẽ không về.”

“ Vậy sao?”

Nam hài mỉm cười, tiếng cười lạnh lẽo đến mức cả Thẩm quản gia cũng sợ run người.

Nam hài cúi đầu ăn chén kem hoa quả, không ngẩng đầu lên. Thẩm quan gia thấy thế cũng rời đi, chuẩn bị cho bữa ăn tối.

Nhiệt độ quanh thân thiếu gia luôn rất thấp, thiếu gia lại đáng sợ, nên không hề có người tới gần thiếu gia, dù là 10 bước chân.

Vậy nên không ai biết được rằng, có một giọt nước trong suốt, rơi xuống ly kem rồi tan mất.

Hôm nay, nam hài đã đến bệnh viện, cùng cô giáo vì nó cùng một đứa bé khác xô sát, dẫn tới trên tay nam hài bị trầy xước.

Hôm nay, nó cũng gặp người đàn ông nó gọi là cha, người đó, đang ngồi trong phòng VIP.

Cha nó, đang tự tay chăm sóc một đứa bé thoát nhìn bằng tuổi nó. Cha nó, rất cẩn thận, như sợ làm đứa bé đó bị thương.

Đứa bé kia hơi gầy, thoát nhìn yếu ớt, nhưng nụ cười trên mặt lại rất rực rỡ, đẹp như ánh mặt trời ngày xuân.

Nam hài đứng ở trước cửa nhìn vào, không ai thấy nó, cũng không ai biết nó đang khóc.

Một người là cha nhưng chưa bao giờ ôm nó sau khi nó qua 7 tháng, người ấy chưa bao giờ quan tâm nó. Chỉ là những lời nghiêm khắc, những dặn dò vì Hàn gia tương lai, quan tâm tới nó có đủ tư cách thừa kế không mà thôi.

Suy cho cùng, đó không phải cha nó, mà là, một người cần một người có cùng huyết thống với mình để kế thừa số gia tài mà cả đời mình cầm giữ.

Vậy thôi.

—

“ Vậy chúng ta chia tổ nhé. Các bạn tự nhận tổ rồi làm.”

“ Giáo sư, một tổ bao nhiêu người.”

“ 20 người.”

Trong lớp học của đại học danh tiếng nhất thế giới, Hàn Diệp Thanh ngồi giữa những người lớn tuổi hơn và cao lớn hơn cả mình. Bên cạnh tiếng riu rít gọi bạn hoặc những lời đề nghị nhập nhóm liên tục vang lên, chỉ là, không một ai tới mời Hàn Diệp Thanh hẳn.

Bởi vì hẳn mới 12 tuổi, sinh viên trẻ nhất nhưng cũng ưu tú nhất, quan trọng là bọn người kia thấy hẳn đáng sợ nhất nữa.

“ Hi! Mình là Michael người anh, đây là Yumi người Nhật, Khôi người Việt, Tom người Mỹ, bạn là người Trung Quốc phải không, cùng tổ với bọn mình đi.”

Hàn Diệp Thanh nhìn những người đối diện, chỉ có cậu Michael là trong mắt chứa đầy hi vọng, còn lại đều là sợ hãi cùng không hi vọng câu trả lời ‘Yes’.

“ Tôi tự làm một mình.”

Nói rồi, Hàn Diệp Thanh cầm sách vở đi hướng cửa ra. Đằng sau vẫn nghe thấy tiếng Michael gọi, rồi lại tiếng can ngăn từ đám bạn của cậu ta.

“ Michael, thôi đi. Cậu ta đáng sợ lắm.” Là tiếng nhẹ nhàng của con gái.

“ Trước giờ cậu ta đều làm một mình thôi.” Là tiếng mang âm điệu Anh Mỹ.

“ Đừng buồn, Michael. Có lẽ một ngày nào đó cậu ta sẽ thích chơi cùng nhóm. Bọn mình luôn hoan nghênh. Bỏ cái mặt ỉu xìu đi.” Là tiếng nói mang âm điệu châu Á.

Hàn Diệp Thanh làm như bỏ ngoài tai tất cả những lời người khác nói về mình, nhưng sự thật, hấn để ý, phi thường để ý. Nhưng, hấn lại sợ khi cùng người khác tạo dựng tình cảm, thì một khi nó đổ vỡ, cậu sẽ không còn có thể kiên cường đứng một mình.

Trước giờ đều một mình, quen một người, quen cô độc.

Vậy, cứ mãi như thế đi.

—

Mũi kiếm kia xuyên qua có đau không? Lưu Diệp Phong không biết nữa. Cảm giác đau đã mất, quên cũng nhanh chóng.

Tựa như những chuyện mà hấn từng nghĩ đã quên để sống kiếp này khoái hoạt, nay lại lần nữa bùng lên. Rõ rệt như hấn mới vừa trải qua.

Là hẳn đang mơ về kiếp trước, hay, kiếp này mới là điều hẳn mơ?

Trang Chu mộng điệp hay điệp mộng Trang Chu?

Nếu quên được người nam nhân kia tựa như quên nỗi đau này, thì thật tốt biết mấy.

Không muốn mở mắt, không muốn nữa. Không hề muốn nữa.

Nhưng mí mắt vẫn mở ra, đau đớn không có, những tưởng đã quên cảm giác đau trong lòng nhưng ít ra trên thân thể cũng phải đau, đau để nhớ rằng nam nhân kia đã phản bội lời hứa.

“ Người tình rồi à?”

Tiếng nói mang theo kinh hãi, một vật thể nào đó lao thẳng lên người Lưu Diệp Phong...

Trước mắt lại tối sầm....

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 30

“ Người nói cái gì? Nói lại cho trẫm nghe?”

Nam nhân run run tay nắm chặt lấy tay của thiếu niên đang nằm trên giường, giọng nói trầm thấp mang theo một tia giận dữ làm đám thái y ở dưới khiếp sợ không thôi, run cầm cập.

“ Thần... Chúng thần đã cố hết sức. Chuyện...chuyện này...Cửu hoàng tử...vết thương...thương chỉ đâm lệch tim vài li. Không thể cứu chữa...”

“ Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng.”

“ Hoàng thượng khai ân, hoàng thượng khai ân...”

“ Cút, cút hết đi cho ta.”

Mọi người vội vã lui xuống, trong Hàn Mai cung chỉ còn lại Hiên Viên Ngạo Thiên cùng Lưu Diệp Phong, thêm một Lý Nhược lặng lẽ đứng bên cạnh.

Trong phòng, không khí trầm lặng an tĩnh đến đáng sợ.

Chỉ có tiếng xin lỗi không ngừng của một người nam nhân vốn luôn uy vũ khí thế.

Giọng nói khàn khàn mang theo tiếng khóc nghẹn ngào.

Thiếu niên dung mạo tuyệt mỹ nằm trên giường vẫn như đang ngủ, hơi thở dần dần trở nên yếu ớt hơn, khuôn mặt hồng hào ngày thường nay tái nhợt...

Lý Nhược cúi đầu, không hề nhúc nhích như một pho tượng gỗ vô tri.
Hắn cắn môi đến bật máu

Nhìn nam nhân vẫn luôn thấp giọng thì thào bên tai thiếu niên, đôi mắt lộ ra chán ghét, oán hận.

Nếu không phải tên hoàng đế này, thiếu gia sẽ không chọn cái chết.

Nếu không phải gã, thiếu gia sẽ không chết.

Thiếu gia, Lý Nhược sẽ mang thiếu gia rời khỏi nơi này, hoàng cung này không dành cho thiếu gia, nam nhân kia cũng phản bội thiếu gia, ngài chắc chắn sẽ không muốn ở lại đây phải không?

Thiếu gia, an tâm. Lý Nhược dù chết cũng sẽ mang thiếu gia rời khỏi nơi này, rời khỏi nam nhân đáng chết này.

—

“ Uy uy, tiểu tử. Người không thể nhường lão già là ta à? Người không biết kính trọng người già?”

“ Trên bàn cờ không có già trẻ, chỉ có địch ta thôi. Lão già, ngài đừng có ăn gian.”

“ Nè, lúc này quân này ở đây.”

“ Lão ngài nhớ nhầm rồi, nó bên này nè...”

Một già một trẻ trợn mắt nhìn nhau, tay nắm chặt lấy tay người kia. Bốn tay bốn mắt đối chọi gay gắt.

“ A Aaaaaa. Ta không chơi với thói tiểu tử nhà người. Đi nhầm không cho ta đi lại.”

“ Hừ. Lão ngài đi nhăm nhiều lần lắm rồi. Ngài đừng cậy già để ăn gian.”

“ Hừ ...”

Lão đầu nhi uể oải cũng không thèm chơi cờ nữa, nằm ườn ra trên thảm cỏ. Quay đầu lại hỏi thiếu niên: “ Người không về sao? Ta cho người về mà.”

Thiếu niên nhướn mày nhìn lão đầu nhi, rồi lại tiếp tục thu quân cờ, lơ đãng nói: “ Về đâu? Ta đây hai kiếp người cũng đã chấm dứt. Còn về đâu nữa, chẳng lẽ đầu thai kiếp thứ ba. Thôi, làm người chán lắm, làm quỷ chơi cùng lão cũng được.”

“ Lưu... Diệp... Phong. Số người chưa tận. Người về cho ta.”

“ Ta muốn làm cô hồn dã quỷ. Không về.”

“ Người... ai... Người không về thì sẽ có một người rất đau khổ đấy.”

‘Cạch cạch’, vài quân cờ trong tay Lưu Diệp Phong rơi xuống bàn cờ, sau vài giây im lặng, hấn lại bắt tay thu thập bàn cờ, tựa như không để ý mà nói “ Chẳng sao.”

“”

“ Người có nghe một câu chuyện không?”

“ Không.”

“ Nè, người phải biết lịch sự mà nói có chứ?” Lão đầu nhi nổi giận rồi nha.

“ Được. Người cứ kể.”

“ Từ lâu lắm rồi, ở thời không này có một triều đại cổ xưa. Lúc ấy, vị minh quân tài giỏi nhất đang tại vị. Ngài tài giỏi quyết đoán, đất đai của quốc gia càng lúc càng mở rộng. Bên cạnh ngài có rất nhiều trung thần tài cán vì ngài giúp sức, trong đó, người tài giỏi nhất, văn võ song toàn, mưu sâu kế hiểm, luận về võ thì không ai bằng hãn, luận về văn hãn chẳng kém ai, ra sa trường giết địch, lấy 1 địch 10, vang danh thiên hạ. Hoàng đế cùng trung thần yêu nhau, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, nhân dân bàn tán, triều đình kẻ phản đối kẻ im lặng, bằng hữu có kẻ hiểu kẻ trách. Thật sự là bão dông bốn bề. Có rất nhiều kẻ phản quốc lợi dụng cơ hội này tung tin xấu, làm hại quốc gia đang hưng thịnh. Hoàng đế muốn từ bỏ tất cả, hai người cùng nhau làm bạn núi rừng, cùng đạn cầm đối thơ, bỏ mặc lại sau lưng mọi thứ. Nhưng, ai ngờ rằng, ngay ngày mà hoàng đế muốn thoái vị, vị trung thần kia lại uống rượu độc tự sát. Người biết hãn nói gì không?”

“ Ta không biết.”

“ Hãn nói, hãn không có hoàng đế, hãn vẫn có thể sống tốt, nhưng, đất nước mất hoàng đế, sẽ suy tàn, nhân dân sẽ khổ cực trăm bề. Nếu hãn ra đi, hoàng đế sẽ phân tâm đi tìm, chỉ cần hãn không chết hoàng đế sẽ không bỏ cuộc mà tìm hãn, ngài sẽ bỏ tất cả để đi tìm hãn. Vậy có khác gì hãn cùng ngài rời đi, quốc gia mất vua. Vì thế, một lần quyết tuyệt, chỉ có sống và chết hai cỗi cách biệt mới có thể làm lòng người tiêu tan hi vọng. Hãn chết, cầu hoàng đế lại làm một vị minh quân, cầu hoàng đế, chôn hãn ở ngự hoa viên, để mỗi lần khi hoàng đế lâm triều, hãn có thể nhìn thấy ngài.”

“Từ đó, hoàng đế lại làm hoàng đế, lại làm minh quân, cần vụ triều chính. Cả quãng đời còn lại chưa bao giờ ngài bỏ 1 buổi lên triều, ngay cả khi ốm nặng liệt giường, chỉ cần còn tại vị, thì vẫn luôn đi qua con đường qua ngự hoa viên, trước lúc ngài chết, chỉ cầu kiếp sau gặp lại, được trọn đời bên người ngài yêu. Mãi mãi không rời xa.”

“ Người thấy thế nào?”

“ Không thấy thế nào.” Lưu Diệp Phong chớp chớp mắt giấu đi giọt nước như muốn rơi ra.

“ Hoàng đế chính là Hiên Viên Ngạo Thiên.” Lão đầu nhi lại tiếp tục nói

“ Ha ha. Đừng nói ta là trung thần kia nhé.” Lưu Diệp Phong cười gượng.

“ Đúng thế.”

“ ... ”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 31

“ Vậy người về đi?”

Lão đầu nhi lại dụ dỗ, Lưu Diệp Phong trầm mặc sau đó lại cười nói

“ Kiếp trước thì thế nào? Ta chẳng phải trung thần kia. Có là linh hồn thì sao? Nếu là ta, ta sẽ cùng người mình yêu chiến đấu tới cùng. Minh quân thì sao? Có quyền lực tột đỉnh mà cả người mình yêu cũng không thể bảo vệ thì còn giữ nó trong tay làm gì? Chẳng phải vô dụng sao? Kẻ nào phản đối thì giết kẻ đó, giết 1 người không sợ, vậy giết hai. Chẳng phải hoàng quyền là vô địch không ai được làm trái sao? Một người phạm tội có thể chu di cửu tộc, vậy để bảo vệ tình yêu của mình lại không thể giết vài người hay vài chục người sao?”

“ Nhưng mà lại nói tiếp, nếu vị trung thần kia làm như ta, há chẳng phải mị quốc hoặc quân hay sao? Người đó là trung thần, trung với quốc trước rồi mới là thần tử của vua. Hẳn không thể để Minh quân thành bạo quân, vì hẳn yêu, cũng 1 phần vì người đó là ‘Minh’ chứ không phải ‘Bạo’. Vị Minh quân kia thành Bạo quân thì trung thần hẳn cũng sẽ lấy cái chết để tạ tội. Thế thì chết sớm hay muộn cũng vậy, chết sớm giữ một đời minh quân cho ái nhân cũng tốt hơn là cả hai thân bại danh liệt. Còn ta, ta mặc kệ thế gian này thế nào, ta không phải trung thần, ta là người, có ích kỉ nhỏ nhen, có ham lợi tham tài, có vì mình mà sống. Vì vậy ta không phải hẳn, hẳn chết lâu rồi, ta cũng chẳng phải hi sinh mình vì một câu chuyện xa lắc chẳng liên quan tới mình.”

“ Người ... A a a ... Người a người a...” Lão đầu nhi nổi giận.

Lưu Diệp Phong không thèm đáp lời, miễn cưỡng lặn ra tắm cỏ, chuẩn bị đánh một giấc.

—

“Thiếu gia, ngài a... Ngài từng nói cho ta, Tử quả, trong tử có sinh. Sẽ giúp người ta cải lão hoàn đồng, cũng giúp người sắp chết lưu được hơi thở trong vòng 30 ngày. Thiếu gia, để Lý Nhược mang ngài ra ngoài, Lý Nhược đã thông tri cho hai lão gia cùng lão gia gia biết. Họ sẽ cứu thiếu gia a.”

Lý Nhược cắn môi tới bật máu, khe khẽ nói, ức chế nước mắt như muốn trào ra khỏi mắt. Thay xong cho Lưu Diệp Phong một thân lam y, Lý Nhược quay đầu lại nhìn cung nữ thái giám đầy trong cung điện, nói

“Lui ra ngoài đi.”

“Lý công tử... Này...” Một thái giám trung niên khó xử, bệ hạ muốn họ ở đây túc trực không rời một khắc, nên họ không thể đi a.

“Thái công công, ta muốn thay thiếu gia lau thân thể, các người ra ngoài đi, thiếu gia không thích người ngoài thấy thân thể thiếu gia.” Lý Nhược bình thản nói.

Thái công công nghĩ nghĩ, lại nghĩ chắc hẳn có ám vệ của bệ hạ nên không cần lo lắng quá, vì thế dẫn đám cung nữ thái giám lui ra bên ngoài.

Khi phòng không còn ai, Lý Nhược bỗng nói với cả phòng trống rỗng “Long, Lâm, Quy, Phụng? Đã giải quyết xong rồi chứ?”

“Đã xong. Người yên tâm. Kế hoạch này thiên y vô phùng. Đám ám vệ kia đã bị đánh ngất hết rồi.”

“Ừm...” Lý Nhược quay người lại, cười nói “Thiếu gia à, chúng ta đi thôi.”

—

Khi trên triều, các vị quan mờ hôi lạnh thi nhau tuôn ra, đế vương âm trầm ngồi trên thượng vị. Thì một vị quan đứng ngoài cùng đột nhiên hô lên

“ A, hoàng cung cháy ...”

Cả đoàn người nhao nhao, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng vội vàng đi xuống, nhìn hướng ngọn khói bốc lên.

Trong mắt đế vương lúc này là hoảng loạn sợ hãi ngập tràn, vì hướng cháy đúng là Hàn Mai cung.

Không quan tâm nghị triều thế nào nữa, Hiên Viên Ngạo Thiên dùng khinh công bay nhanh tới Hàn Mai cung. Chỉ thấy ngoài cung, cung nữ thái giám đua nhau dập lửa nhưng càng dập lửa càng cháy dữ dội hơn. Hiên Viên Ngạo Thiên lo lắng nắm chặt lấy tay một công công bên cạnh, mặt mũi tên này đen nhẻm không nhận ra hình người nữa a

“ Điện hạ đâu? Cứu điện hạ đâu?”

“ Hoàng.... Hoàng thượng... Cứu... điện...cứu điện ...hạ còn... còn... ở...trong đó.”

“Cái gì? Phế vật các ngươi.”

Nói rồi vung tay đẩy ngã tên thái giám kia, chuẩn bị lao vào thì bị một bàn tay giữ chặt, tiếng hô gấp gáp vang lên

“Bệ hạ, lửa đang cháy rất thịnh, không thể đi vào.”

“ Ngươi buông.” Hiên Viên Ngạo Thiên quay lại gào thét, hóa ra người đứng đằng sau là võ tướng Phan Thịnh Mẫn, vốn là thư đồng của Hiên Viên Ngạo Thiên ngày trước, được coi như là thanh mai trúc mã của Hiên Viên Ngạo Thiên, lúc này thấy đế vương chạy vội, cũng thấy nguy nên đuổi theo.

“Bệ hạ, ngài còn cả giang sơn.”

“ Nhưng hãn là mạng sống của ta.” Hiên Viên Ngạo Thiên vung chưởng ra, nhưng lại bị Phan Thịnh Mẫn ngăn lại, một vì Phan Thịnh Mẫn là võ tướng, võ công ngang bằng Hiên Viên Ngạo Thiên, mà bây giờ Hiên Viên Ngạo Thiên lại hoảng loạn, võ dựa vào trí, trí không còn sao có thể so với Phan Thịnh Mẫn.

Thấy hai người như thế, thái y Đồng Nhật cũng chạy lại đây, vội vàng xuất ra ngân châm, châm lên huyệt ngũ của Hiên Viên Ngạo Thiên đang bị Phan Thịnh Mẫn khống chế. Đồng Nhật tuy không phải là thanh mai trúc mã của Hiên Viên Ngạo Thiên, nhưng tình cảm của Hiên Viên Ngạo Thiên cũng giống như hãn cùng Phan Thịnh Mẫn, hãn tin nếu mặc y thì Hiên Viên Ngạo Thiên chắc chắn sẽ lao vào biển lửa này.

“ Đưa bệ hạ về cung đi.” Phan Thịnh Mẫn đem Hiên Viên Ngạo Thiên đưa cho mấy thái giám đỡ đi. Hãn quay lại nhìn biển lửa vẫn hùng hực cháy, thờ dài.

Có lẽ, sau hôm nay, hoàng đế sẽ mất đi linh hồn a.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 32

“ Bệ hạ chưa tỉnh sao?”

“ Chưa.”

Tiếng nói khe khẽ vang lên trong điện, Phan Thịnh Mẫn đứng ngồi không yên nhìn người trước mắt, lại nói “ Hai ngày hai đêm rồi, bây giờ nói ra ngoài rằng bệ hạ đau thương vì ái tử nên ngừng thượng triều vài ngày, nhưng nếu cứ kéo dài, mọi người sẽ biết bệ hạ bệnh nặng a... Mới bình ổn loạn đảng....aiiiz...”

Đồng Nhật nhìn Phan Thịnh Mẫn rồi lại nói: “ Dù sao, chuyện này sớm hay muộn thôi. Cữu điện hạ cũng không kéo dài được sinh mệnh bao lâu.”

“ Ai, chúng ta vẫn cho tìm thần y mà. Nghe nói đã tìm thấy tin tức của Thần y Dược Vận Tích a...”

“ Dù có là thần tiên cũng cứu không được đâu.” Đồng Nhật âu sầu nói “ Vì cữu điện hạ không muốn tỉnh, dù ai tới cũng thế thôi.”

“ Không muốn sống? Tại sao chứ?” Phan Thịnh Mẫn nhíu mày khó hiểu.

“ Người sao có thể hiểu được chứ. Người như người và bệ hạ, không hiểu được đâu.” Đồng Nhật cũng giận lây. Tuy rằng tiếp xúc với cữu điện hạ không nhiều nhưng hẳn kì thật rất hiểu. Một người thông minh uyên bác như thế, võ công cũng nhất lưu, khuôn mặt cũng là không mỹ nhân nào sánh bằng, tại sao lại ở trong thâm cung không chịu đi. Người như thế,

muốn tự do có tự do, muốn bay nhảy là bay nhảy. Tại sao phải ở trong thâm cung này, chẳng phải vì một chữ ‘tình’ sao?

Cửu điện hạ có tiếng hòa nhã, không tới nỗi tốt bụng thiện lương khoan dung vô hạn nhưng người không động hấn, hấn chẳng động người. Người hấn thân cận nhất cũng chỉ có một mình hoàng thượng. Cũng vì hoàng thượng, hấn mới dừng chân ở nơi cung đình nhằm chán và đẩy những vở kịch giả tạo như thế này.

Chuyện xảy ra, hấn cũng chứng kiến. Khi đó, Đồng Nhật hấn tới chỗ Cảnh vương phi để bắt mạch, ai dè lại không thấy nàng ta, vội vã chạy theo nữ tỳ, sợ rằng chuyện không may xảy ra với nàng.

Hấn từng kể với Phan Thịnh Mẫn chuyện này, nhưng, bực bội nhất là Phan Thịnh Mẫn vẫn 1 bộ ‘ta chẳng hiểu’ thì hấn càng giận, liền nói “Người thì hiểu gì. Lòng người có quá nhiều. Giang sơn, gia đình. Lòng người có phụ mẫu, huynh đệ muội, có trung với hoàng thượng, có trung với nhân dân. Người có quá nhiều thứ để dẫn đo cân nhắc. Cũng như hoàng thượng, ngài có quá nhiều thứ đặt trong lòng. Giang sơn, hậu cung, nỗi dỗi, tiếng tăm, huynh đệ, cả lời hứa, lời thề... Trong tâm có quá nhiều, tới khi lựa chọn lại không biết cái nào nặng cái nào nhẹ. Việc tới mức này còn không phải do chính tay hoàng thượng đưa đẩy hay sao.”

“ Người không được nói thế.” Phan Thịnh Mẫn hơi giận, quát lên.

Đồng Nhật lại coi như chưa nghe thấy, nói tiếp “ Còn cửu điện hạ, trong tâm hấn vốn chỉ có hoàng thượng. Hấn chỉ có độc 1 lựa chọn, một lựa chọn duy nhất mà thôi. Nếu, người tận mắt chứng kiến người quan trọng nhất của mình bỏ rơi mình mà chọn người khác, người có chịu đựng được không? Người không hiểu, Thịnh Mẫn. Người và bệ hạ đều không hiểu đâu. Những kẻ như ta cùng cửu điện hạ, trên đời này chỉ có một lí do sống, đó là vì người mình yêu thương, vì người quan trọng nhất của mình. Một người mà

trên đời chẳng còn cái gì lưu luyến thì sống làm chi. Sống như một cái xác thì chẳng bằng chết đi đầu thai kiếp khác.”

“ Người im đi. Bệ hạ làm thế cũng vì có lí do mà thôi.”

“ Lý do? Vì Cảnh vương phi có thai, hay vì Cảnh vương gia vì quét sạch phản loạn mà giả mưu phản, đến mức chết không toàn thân?”

“ Sao người biết chuyện này?” Phan Thịnh Mẫn vội che miệng Đồng Nhật.

Đồng Nhật gạt tay hẳn ra, tức tối nói: “ Ta không ngu. Một Cảnh vương gia trước kia từng là thái tử nhưng lại tự tay trao binh quyền cùng ngôi vị hoàng đế cho bệ hạ, thì giờ mưu phản cái gì? Vả lại, Ly Thanh hẳn... Thôi đi. Ta nói rồi, lòng các người có quá nhiều thứ, nên không biết thứ nào mới là trọng yếu. Hoàng thượng tin rằng với võ công của điện hạ, có thể tránh. Nhưng hẳn không bao giờ biết, lựa chọn của hẳn là quyết định sống chết của cửu điện hạ. Phan Thịnh Mẫn, người không hiểu được đâu. Nếu như, bây giờ có một lưỡi dao nhắm về ta cùng hoàng thượng, người chọn ai?”

“...Ta...”

Thấy Phan Thịnh Mẫn do dự, Đồng Nhật cảm thấy tâm như bị một nhát dao cắt vào, nhưng hẳn chỉ hít sâu một hơi rồi nói “ Vậy người hiểu rồi chứ. Lòng người có quá nhiều, người sẽ không vì tình cảm mà để đế vương chết, như thế dân sẽ loạn lạc. Còn ta, dù người kia là ai, ta cũng sẽ cứu người. Vì với ta, thế giới này chỉ có mình người thôi. Ta mệt, ta trở về đây.”

Nói rồi, Đồng Nhật bước nhanh ra phía cửa cung vắng lặng, để lại mình Phan Thịnh Mẫn trầm lặng ở đấy.

Không ai hay biết, trong khóe mắt của đế vương đang nằm yên trên long sàng, một giọt nước mắt trong suốt lăn dài.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 33

“ Tại sao? Tại sao? Đồ nghiệt chủng, người tại sao không có dấu hiệu hoa mai. Nếu không vì người, ta đã có thể lên thành quý phi.”

Tiếng roi da cứ vun vút quất xuống nam hài tầm 12 tuổi. Nam hài co người lại hứng từng trận đòn, nữ nhân ăn mặc sang quý vừa quất roi vừa mắng chửi, khuôn mặt mỹ lệ vắn vẹo khó coi.

“ Dừng tay. Mẫu phi, người đang làm gì đệ đệ thế?”

Một cánh tay nắm chặt lấy tay người nữ nhân, nữ nhân nghe thấy giọng thiếu niên thì âm ngoan nhìn hẳn, vừa nhìn vừa chửi

“ Còn người nữa. Nhu nhược vô năng. Nếu không phải ta trăm phương ngàn kế cho người sinh ra trước nhi tử của hoàng hậu thì liệu giờ này người còn có thể ngồi lên cái vị trí thái tử đó không. Nhưng người cũng yếu ớt vô dụng, ngay cả kị mã cũng không xong làm cho bệ hạ càng thêm không ưa ta.” Nữ nhân càng nói càng điên cuồng, mặt nàng ta vắn vẹo khó coi, lời mắng nhiếc tuôn ra xối xả mắng mỏ hai thân nhi tử của nàng.

“ Người dừng tay đi mẫu phi. Nếu phụ hoàng biết người dụng hình với đệ đệ, người sẽ khó sống đấy.”

“ Hừ. Buông tay ra Minh Cảnh. Nó chết thì sao. Ha ha. Ta nói nó mắc bệnh rồi chết thì ai dám dị nghị. Còn người, lo cho tốt thân mình đi.”

“ Mẫu phi, đừng đánh nữa, đệ đệ dù sao cũng là thân nhi tử của người.”

“ Hừ, buông tay ra. Minh Cảnh, không buông ta cũng sẽ đánh người.”

“ Mẫu phi, xin ngài. Thiên nhi là thân nhi tử của ngài.”

“ Nó là nghiệt chủng, không phải nhi tử của ta. Buông ra.”

Nữ nhân dùng sức đẩy Hiên Viên Minh Cảnh ra nhưng không được, nàng âm ngoan dùng tay còn lại tát mạnh vào mặt Minh Cảnh. Thiếu niên vốn do sinh non thể nhược, một cái tát như trời giáng xuống sao có thể chịu nổi, má sưng vù, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng nữ nhân càng không để ý, chỉ cười ác độc một tiếng. Nàng đang định quay lại thì phía sau lưng truyền tới đau đớn, một lưỡi dao đâm xuyên lưng nàng.

“ A, người ... Người ... người đâu....”

Nam hài nhanh chóng bịt miệng nàng lại không cho nàng kêu cứu. Nam hài tàn nhẫn nhìn nàng ta tắt thở. Trong mắt không có thương xót hay hối hận, chỉ tràn đầy hận thù.

“ Thiên nhi. Người ...” Hiên Viên Minh Cảnh thấy cảnh này thì bị dọa sợ, nhưng rồi hần mím môi kéo nam hài đứng ra phía sau mình, liếc nhìn mẫu phi mình đã đoạn khí hần hô to “ Có thích khách, có thích khách.”

Khi thị vệ ập vào thì chỉ thấy Thục phi nằm trong bãi máu, hai hoàng tử mặt mũi trắng bệnh quy xuống một góc, thái tử trên mặt bị sưng đỏ chảy máu, tam hoàng tử thì đứng phía sau thái tử.

“ Mẫu phi vì cứu ta...cứu chúng ta nên đã ...ngăn đao.”

Bọn thị vệ cuống cuồng chạy đi tìm, vì hiện tại là nửa đêm khuya khoắt, trong Thục Hòa cung cũng không hay sắp đặt nhiều thị vệ nên tới khi thị vệ nội cung xông tới thì chuyện đã loạn thật bất tào, sự tình gì cũng không hỏi được ra.

Sau đó dù vụ án được mở ra tra xét thì cũng đi vào ngõ cụt. Tại hiện trường chỉ có thái tử cùng tam hoàng tử. Thái tử sau đó bị bệnh nặng trên

giường, tam hoàng tử thì dù hỏi cũng chỉ lắc đầu tỏ ý không biết mặt mũi tên thích khách ra sao. Cuối cùng vụ án thành dấu chấm? to đùng không ngày giải đáp.

Tam hoàng tử được Hiền phi nhận nuôi, dù sao cũng không phải còn mình nên có đôi phần lãnh đạm nhưng vẫn không dám lơ là, quan tâm vừa đủ. Tam hoàng tử cứ thế trưởng thành, tham gia vào tranh đoạt ngôi vị, đăng cơ làm tân đế.

Điều người ta kì lạ là Hiền phi dù chỉ nuôi nấng tân đế vài năm nhưng lại được phong làm Từ Hòa thái hậu, mà thân sinh mẫu thân của tân đế chỉ được một chức Thục hoàng phi.

Nhưng chuyện này cũng dần chìm vào quên lãng...

...

“ Hừ, tên tiểu quý, sao lại nặng vậy chứ.” Lão đầu nhi lấy chân hẩy hẩy Lưu Diệp Phong, Lưu Diệp Phong cũng không thèm để ý mà lăn ra chỗ khác.

“ Tiểu quý, người quay về đi. Bằng hữu thuộc hạ của người mang người ra khỏi hoàng cung rồi đấy. Về, về đi.”

“ Về? Ta không muốn. Thế giới đó không còn gì để ta lưu luyến nữa rồi.”

“ Người a ... Người sao lại nghĩ như thế. Lần trước ở thế giới kia chính người tự sát. Người cũng biết cha mẹ người đã khổ sở ra sao rồi. Nay ta cho người xem.” Lão đầu nhi búng ngón tay, một hình ảnh rõ như TV màn hình phẳng hiện lên.

Phương Hàm Yên mỗi lần đến ngày giỗ của Hàn Diệp Thanh đều tiêu tụy, ngồi cả một ngày trời trước mộ Hàn Diệp Thanh, nàng khóc, nàng nói

chuyện với người đã nằm yên trong nấm mồ. Nàng nói xin lỗi, nàng hối hận. Mới chỉ vài năm, khuôn mặt xinh đẹp của nàng như già hẳn đi, cả người gầy yếu đung đưa trong gió.

Hàn Diệp Nghị, cả ngày hôm đó lại ngồi trong phòng không ăn không uống. Cả căn phòng tăm tối chỉ lóe lên tàn thuốc đỏ rực. Không ai biết hẳn làm gì trong đó, nhưng qua ngày hôm sau hẳn càng thêm tiêu tụy.

Trang viên Hàn gia hoa lệ, vốn đã không có mấy sức sống nay lại càng thêm ảm đạm. Rất nhiều năm đã trôi qua nhưng không ai thoát đi được bóng ma hối hận ngày nào.

Hình ảnh lại chuyển tiếp, lần này là Lưu gia. Lưu Diệp Minh mắt sưng vù đỏ hoe như con thỏ canh giữ trước giường của Lưu Diệp Phong, dù Lưu Diệp Tĩnh kêu hẳn đi nghỉ ngơi hẳn cũng lắc đầu nguầy nguậy, sợ một lúc nào đó Lưu Diệp Phong tỉnh lại lại không có ai.

Lưu Diệp Tĩnh thở dài, nhìn về phía Lưu Diệp Phong vẫn mê man bất tỉnh, trong mắt là đau lòng. Mấy ngày nay hẳn đã đọc rất nhiều sách y, nhưng vẫn không tìm được phương pháp. Hẳn hối hận tại sao không ngăn cản nhi tử vào hoàng cung, nếu ngày đó bọn họ ngăn cản hoặc ở lại bên người nó có lẽ sẽ không có kết cục hôm nay.

Dược Vận Tích lật tung đám sách y lên, suốt mấy ngày nay không hề chớp mắt nhưng vẫn không tìm ra phương pháp nào.

Lý Nhược thì đang ngủ say, hẳn một mực đòi chăm sóc Lưu Diệp Phong không rời nửa bước. Thể chất hẳn vốn ốm yếu nên Lý Thành đánh ngất hẳn rồi mang về phòng để hẳn nghỉ ngơi.

Trong Lưu gia ai cũng lo lắng, không khí nhất thời căng như dây đàn.

...

Lão đầu nhi lắc đầu nói: “ Người thấy đấy. Nếu người chết đi, có rất nhiều người đau khổ. Người xem xem, người vốn không một mình đâu.”

“ ...”

“ Ngoan, muốn khóc thì ở đây khóc hết đi rồi trở về. Không có kẻ mình yêu nhất cũng không sao. Con người mà, chỉ cần sống vì mình là được. Người phải sống, phải sống vui vui vẻ vẻ chứ.”

“ Ta muốn trở về.” Lưu Diệp Phong cúi đầu nói.

Lão đầu nhi lắc đầu thờ dài, nói “ Về đi thôi.”c

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 34

“Hoàng thượng, hoàng thượng tỉnh lại rồi. Mau thỉnh các thái y vào đây ngay.” Tiếng hô của Trần thái giám vang lên, mọi người vội vã nhẹ nhàng đi vào.

Đám thái y quỳ xuống hành lễ rồi vội vàng bắt mạch chẩn trị, sau một hồi lâu, ai ai cũng vui mừng nói rằng bệ hạ đã qua cơn nguy hiểm, chỉ cần bồi dưỡng cẩn thận là được rồi.

Phan Thịnh Mẫn vội vã bước vào trong, thấy Hiên Viên Ngạo Thiên đã nâng mí mắt lên, hắt thở dài cho mấy người trong phòng rời đi rồi đứng ở bên long sà. Dù Hiên Viên Ngạo Thiên chưa hỏi nhưng lòng hăn biết, giờ này bệ hạ chỉ có một điều băn khoăn, vì thế nhẹ giọng nói

“Bệ hạ, thái tử khi nghe tin ngài ngã bệnh đã vội vã quay trở về kinh thành lo liệu mọi chuyện, chuyện... hậu sự cho cửu hoàng tử đã xong xuôi, ngài ấy đã nhập hoàng lăng rồi.”

Phan Thịnh Mẫn nói xong cũng im lặng, Hiên Viên Ngạo Thiên suy yếu nằm trên giường cũng không lên tiếng.

Trong đôi mắt của hăn chứa đầy sự tuyệt vọng và đau đớn, đôi môi khô nứt nẻ run rẩy nhếch lên, hăn khẽ thì thầm gọi một cái tên gì đó, không ai nghe rõ, chỉ biết rằng đôi mắt hoàng đế đã nhòe lệ.

—

“Thiếu gia tỉnh, thiếu gia tỉnh rồi.” Tuệ vui mừng hô lên, chạy ra nhà ngoài nói với hai lão gia đang ngồi ở đó.

Lưu Diệp Minh mới vừa chợp mắt, nghe được như vậy thì bỗng nhiên thanh tỉnh, chạy như bay vào phòng trong.

Lưu Diệp Tĩnh cũng vội nói “ Mau báo cho lão gia gia biết.” rồi cũng chạy vào trong. Đôi mắt hấn thâm quầng một mảnh, đủ biết nhiều ngày rồi cũng ngủ chưa ngon.

Lúc Lưu Diệp Phong mở mắt ra, trước mắt hấn là rất nhiều người. Lúc đầu hấn không thể nhìn rõ, tới một lúc lâu mới thanh tỉnh dần, khẽ thì thào gọi “ Phụ thân, tiểu phụ thân, gia gia, Thần, Tuệ...”

Lưu Diệp Minh mắt sưng to như là quả đào, vội đỡ Lưu Diệp Phong ngồi dậy. Thần và Tuệ vội bưng lên bát thuốc mới sắc lên, thối nguội đỡ đi. Lưu Diệp Tĩnh cùng Được Vận Tích vội vã kiểm tra mạch đập của Lưu Diệp Phong, thấy mạch vững vàng hơn mới yên tâm thở phào một hơi.

Hai người nhìn liếc qua nhau rồi cùng nhận ra đau lòng trong mắt đối phương, sinh mạng đã giữ được nhưng võ công phế toàn bộ, thân thể mai này sẽ hư nhược, tuy có thể hoạt động bình thường nhưng không thể thỏa mái như trước, khi trái gió trở trời sẽ cảm thấy đau nhức nơi ngực. Ai, một hài tử hoạt bát như thế cứ vậy mà bị hủy, nhưng không sao, còn có họ bảo vệ hài tử này nữa mà. Sẽ không bao giờ...để nó phải đau khổ như thế nữa.

Nỗi đau thể xác thì chỉ là nhức nhối thân thể, còn nỗi đau trong tim, đứt từng khúc ruột, như mỗi sợi dây nối cùng trái tim đều đứt rời.

Lưu Diệp Phong thấy ai cũng một thần sắc u buồn liền cố gắng mỉm cười hỏi “ Nhược Nhi đâu? Sao con không thấy hấn? Hấn không ngã bệnh rồi chứ?”

Lưu Diệp Minh vội tiếp lời “ Không có, hài tử đó vì lo cho con nhiều nên mỗi mệt rồi. Mới ngủ một chút đấy thôi, chúng ta không tính đánh thức nó.”

Lưu Diệp Phong cười ranh mãnh sờ sờ lên mặt Lưu Diệp Minh, nói giỡn “Tiểu phụ thân nom người thành gì rồi kìa, hai mắt sưng y như trái đào vậy đấy.”

Lưu Diệp Minh biết Lưu Diệp Phong muốn giảm bớt không khí trầm lắng ở đây nên đành mở miệng cười ha ha hai tiếng.

“Ta đã kêu Tuệ đi làm cho con một ít cháo nhạt. Chút nữa nhớ phải ăn đấy.” Lưu Diệp Tĩnh khó có được ôn nhu mà vuốt đầu nhi tử, Lưu Diệp Phong cũng mỉm cười đáp lại một câu.

“Mọi người ơi, con mệt rồi. Con muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc. Ha ha. Mọi người cũng đi nghỉ đi thôi, đều thành gấu trúc cả rồi.” Lưu Diệp Phong cười thành tiếng, nhìn mặt ai cũng có thâm quầng, thật là thú vị.

“Vậy con nghỉ ngơi đi.” Lưu Diệp Tĩnh đứng lên dìu Lưu Diệp Minh đứng dậy. Mấy ngày nay bọn họ đều đã rất mệt, giờ nhi tử đã tỉnh thì nên đi nghỉ ngơi thôi. Nếu không thì nhi tử mới tỉnh lại có khi phải chăm bọn họ ngã bệnh một loạt mất.

Khi mọi người đi hết, chỉ còn lại mình Dược Vận Tích, ông thở dài, đứng lên vuốt nhẹ lên tóc Lưu Diệp Phong rồi nói “Găng lên.” Rồi cũng rời đi.

Lưu Diệp Phong cười đậm đáp lại, nhìn mọi người đi khỏi rồi đóng cửa lại. Hắn biết không ai trong họ nhắc tới phụ hoàng, có lẽ vì sợ kích thích hắn. Hắn vươn tay đặt lên trái tim mình, nó vẫn đập đều đều. Hắn nhắm mắt nghe thật kỹ, không biết có nhịp đập nào còn dành cho nam nhân kia không.

Ngoài kia, bầu trời quang đãng, ánh nắng nhu hòa hé rọi qua cửa sổ. Hình như đã là mùa xuân rồi thì phải. Lễ hội hoa đăng, người còn nhớ không, phụ hoàng?c

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Một thiếu niên vận bạch y trắng như tuyết ngồi trước mái hiên, chân hẵn nhè nhẹ mà dậm dậm theo nhịp, miệng khẽ lẩm bẩm một bài hát, dường như tâm tình hẵn rất vui sướng.

Một chiếc áo choàng hơi dày màu lam được phủ lên người hẵn, Dược Vận Tích nhíu mày nói: “Người thật chẳng biết giữ mình gì cả. Người có biết ta khổ sở thế nào mới xin được mạng của người từ tay Diêm vương không hả? Aiz. Đã nói người rồi, trời mưa đừng có mà ngồi trước hiên nhà nữa. Sẽ phong hàn đó biết không hả?”

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, cười nói “ Gia gia yên tâm, ta có ngã bệnh sẽ không làm phiền tới hai người các người uyên uyên hạnh phúc đâu mà.”

Dược Vận Tích cốc đầu Lưu Diệp Phong một cái, hừ hừ nói “ Thúi tiểu tử”

Lưu Diệp Vân xoa xoa đầu ra vẻ đau lắm, bỗng lại hỏi “ Gia gia, người có hận Ninh Lam Diện không?”

Dược Vận Tích giật giật mí mắt, hơi trầm giọng nói “ Không còn nữa.”

“ Không còn nữa?”

“ Đúng. Không còn nữa.” Dược Vận Tích cười, trong nụ cười đã chẳng còn đau khổ hay u hoài, chỉ là thản nhiên như mây trôi trên bầu trời. “Ta từng rất yêu hẵn. Yêu đến nỗi chấp nhận vứt bỏ tất cả. Vứt bỏ tự do tự tại,

vứt bỏ cả tôn nghiêm. Ta từng chấp nhất hẳn, từng vì yêu hẳn mà lấy lòng mà tranh giành hẳn với những người nữ nhân khác.

Nhưng, dù vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ mọi thứ nhưng ta chẳng thể được đến hẳn trọn vẹn. Hẳn cứ luôn thì thầm bên tai ta rằng hẳn yêu ta nhiều tới nhường nào. Vậy nhưng đêm nay hẳn ở bên ta, đêm mai hẳn lại tới bên người nữ nhân khác

Ta ghét cái mùi hương phấn son trên người hẳn, ghê tởm khi nghĩ rằng mới vài phút trước thôi hẳn còn ôm một nữ nhân khác nay lại tới ôm lấy ta.

Ta không thể chịu được, trong ta vẫn khát khao có một đoạn tình ái, dù ngắn ngủi nhưng chỉ thuộc riêng về mình ta. Riêng mình ta thôi.

Ngọc nát đá tan, gương đã vỡ rồi sao có thể hàn gắn nguyên vẹn.

Dấu hẳn tìm ta hơn hai mươi năm rồi thì đã sao.

Có những chuyện đã qua đi khi quay đầu lại đã tan thành sương khói.”

“ Ta ngay lúc rời đi, đã là vừa yêu vừa hận hẳn. Nếu lúc ấy hẳn đuổi theo ta, có lẽ đoạn nhân duyên này đã chẳng đứt đoạn. Nhưng hẳn có quá nhiều thứ vướng chân, có quá nhiều giấc mộng, quá nhiều thứ không thể bỏ xuống.”

Dược Vận Tích quay sang nhìn Lưu Diệp Phong, như thấy lại chính mình của rất nhiều năm về trước. Ông thở dài.

Dung nhan đệ nhất, tài hoa kinh nhân thì có được cái gì đâu?

Người vướng tình thì đau khổ, kẻ cời tình thì hận thù.

Quá khứ, là hai từ kì diệu nhất cõi đời này. Quá khứ quá khứ, những thứ đi qua nào lấy lại được đâu.

“ Vậy người hận Hiên Viên Ngạo Thiên không?” Dược Vận Tích hỏi

“ Có chứ, hận chết đợc ấy.” Lưu Diệp Phong chớp chớp mắt, tình nghịch nói. Dù cười nhưng vẫn mang theo u buồn.

“ Còn hận là còn yêu. Khi mà trái tim đã chẳng còn nỗi cảm xúc gì cho người ấy, vậy là người đoạn tuyệt đoạn luyện ái kia rồi.”

Lưu Diệp Phong không đp lại, lảng lạng nhìn mưa ngày một lớn ngoài trời kia.

Hai người trầm mặc một lúc thật lâu. Sau đó, phía hàng lang xa xa có một người vận hắc y đi lại phía này.

Diệp Vận Tích bỗng nói: “Phong nhi, tình ái là thứ mơ hồ nhất thế gian, người những tưởng nó đã khắc sâu vào trái tim, vậy mà một chốc nào đó nghĩ lại thì đó chỉ là hồi ức xa vời đến mức nhớ không rõ nỗi người kia dung nhan thế nào.

Phong nhi, nếu người còn yêu người kia, vậy thì nên tha thứ. Nhưng đừng vội vàng mà tha thứ. Người có thể chờ, chờ một năm, hai năm hoặc mười năm ...

Nếu trái tim người vẫn còn bóng hình xưa cũ thì đừng bao giờ gạt bỏ nó đi. Phong nhi, đời người ngắn ngủi, quên đợc thì quên, không quên đợc, vậy đừng cố quên làm chi.”

Lưu Diệp Phong không đp lại, khẽ cười gật đầu nhìn hắc y nhân kia đi tới gần bên Dược Vận Tích. Y khẽ gật đầu coi như chào Lưu Diệp Phong rồi nói gì đó với Dược Vận Tích. Hai người nắm tay nhau rời đi.

Lưu Diệp Phong nhìn về phía hai người nọ, lòng không biết là tư vị gì.

Ba năm trôi qua, nói quên thì là giả, nói không quên thì cũng là giả.

Bởi vì, có đôi lúc hẳn nhớ, nhớ rõ ràng những hỉ nộ của người kia, nhớ giọng nói cùng hơi ấm.

Có lúc, hẳn lại quên. Quên mất người kia thế nào, quên mất người kia đã từng ở trong cuộc đời hẳn hiện hữu qua.

Quên quên nhớ nhớ, nhớ nhớ quên quên. Cố gắng nói cho mình, quên đi, quên người kia đi nhưng mà trái tim lại là thứ thành thật nhất, nó nói cho hẳn rằng, hẳn vẫn chưa bao giờ quên được người kia.

Vậy nhưng, liệu có nên tha thứ? Hay là, như gia gia, yêu thương một người khác, toàn tâm toàn ý với người ấy, để rồi người kia chỉ còn là hồi ức xưa cũ.

Lưu Diệp Phong lắc đầu cười khổ. Hẳn làm không được chuyện ấy.

Hẳn quên không được, quên không được Hiên Viên Ngạo Thiên.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hôm nay trong hoàng cung múa ca rộn ràng, người người tập nập.

Hoàng đế hôm nay khai yến.

Ngài là một vị minh quân, những năm gần đây lại càng là minh quân khi dốc lòng dốc sức vào việc triều chính, khiến Hiên quốc càng thêm phồn thịnh.

Trong bữa tiệc, ai ai cũng cười vui hơn hở, hoan thanh tiểu ngữ rợp một vùng trời.

Chẳng ai còn nhớ rằng, đây vốn là ngày mất của cửu hoàng tử Hiên Viên Diệp Phong một thời được sủng ái ngất trời.

Hiên Viên Gia Huân ngồi bên cạnh hoàng đế, khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt nhìn vũ cơ phía dưới.

Hắn liếc qua phụ hoàng của mình vẫn đang uống rượu cười vui vẻ mà lén thở dài một tiếng.

Hắn tin rằng tất cả người trên đời này đều đã quên cửu hoàng tử, chỉ độc mình phụ hoàng hắn không quên.

Quên sao được chứ, khi mà Hàn Mai cung vẫn còn đó, phụ hoàng vẫn thường xuyên đứng trong Hàn Mai cung. Có những lúc người đứng trong ấy rất lâu, không biết đang làm gì. Có lẽ chỉ là ngắm nhìn cái cảnh người mất cảnh còn, hoặc chỉ là ngồi một lúc, đứng một chốc rồi đi ra ngoài, sau đó rồi lại đeo lên khuôn mặt nghiêm nghị lạnh băng của đế vương.

Nỗi đau trên thân thể, người khác có thể nhìn mức độ nặng nhẹ mà đoán xem đau đớn cỡ nào. Còn nỗi đau trong tim, đâu ai nhìn thấy vết thương, đâu ai thấy nó rỉ máu, chỉ riêng bản thân mình biết chính mình đang đau đớn thế nào mà thôi.

Hiên Viên Gia Huân quay sang bên cạnh, hơi khựng lại, thở dài mà hỏi “Phụ hoàng, ngài không đau sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên nhìn Hiên Viên Gia Huân, mỉm cười nói “Đau ư? Tại sao phải đau chứ. Người cũng đã chết rồi, tại sao phải đau? Người nói xem, ta là đế vương, đế vương đa tình cũng lắm bạc tình. Người vây quanh ta rất nhiều, mất một người có sá gì. Ha ha ...”

Hiên Viên Ngạo Thiên cười, tiếng cười sáng khoái văng vẳng.

Hiên Viên Gia Huân lại chẳng nén nổi tiếng thở dài thoát ra lần nữa, hần nói “Phụ hoàng, nhi thần muốn hỏi bàn tay ngài kìa. Ngài không thấy đau sao? Mảnh chén đâm sâu vào bàn tay như thế ...”

Hiên Viên Ngạo Thiên cúi nhìn bàn tay mình, bàn tay nắm chặt, máu từ trong khe ngón tay chảy ra ròng ròng.

Đau ư?

Sao hần lại chẳng thấy đau gì cả thế này?

Hay là nỗi đau thể xác chẳng sánh bằng nỗi đau trong tim? Cho nên dù máu chảy thối đau nhưng cũng chẳng phân biệt được đó là nỗi đau thể xác hay nỗi đau trong tim mình.

Hần vừa nãy đang nghĩ điều gì?

Nghĩ đến một người đã từng đòi trộm uống rượu của hần, nghĩ tới một người đẹp như tiên nhân, lúc múa kiếm thì xinh đẹp vạn phần sắc bén vạn

phần, nhớ tới người ấy từng nằm trong lòng hắn, thích dụi vào ngực hắn rồi ngủ say ...

Nghĩ tới càng nhiều, trong lòng càng nhộn nhạo, từng đợt đè nén dâng lên, cổ họng ngọt lịm ...

“Phụ hoàng.”

“Hoàng thượng”

“Hoàng thượng....”

...

Tiếng nháo nhào càng thêm lớn hơn, tầm mắt hắn mờ đi, chẳng thấy rõ ai đang ở trước mặt mình, chỉ thấy đầu óc cùng tầm mắt đều là một màu đỏ gay gắt.

Hắn phải chăng đã có thể đuổi theo Phong nhi.

Nơi hoàng tuyền kia, liệu Phong nhi còn giận hắn không? Liệu còn có thể chấp nhận cho hắn ở bên nữa không?

Hắn là kẻ cố chấp, đến chết cũng sẽ cố chấp.

Hắn sẽ ở bên y tới khi nào y chấp nhận tha thứ cho hắn. Dầu có sang bao nhiêu kiếp cũng chẳng sá gì.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Trong lương đình, một thiếu niên xinh đẹp nằm nghiêng tựa vào trên lan can, mái tóc đen nhánh buông lơ lửng mặc cho gió mát vỗ về.

Một nam nhân anh tuấn đi về phía lương đình, bước thật nhẹ tới gần thiếu niên, khẽ khàng đắp lên một chiếc áo choàng trắng ngần thuần khiết. Thiếu niên ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp vô song cười rộ lên.

Thiếu niên nói “ Có chuyện gì rồi sao?”

“ Hiên Viên Ngạo Thiên mắc trọng bệnh, hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh.”

“ Cho chết.” Thiếu niên bĩu môi cười khuấy, ra vẻ ghét bỏ cái người mới được nhắc tới lắm.

Nam nhân cười hiền, sủng ái mà nhéo nhẹ cái má đang phình lên của người đối diện, nói “ Dù sao hãn cũng là hảo hữu của ta mà.”

“ Hừ, nôi nào úp vung ấy.” Thiếu niên giả vờ châm chọc.

Nam nhân cũng không giận, với tay lấy một miếng điểm tâm trên bàn, đút tới bên miệng thiếu niên, thiếu niên mỉm cười hé miệng cắn một miếng.

“ Người có thể chữa trị cho hãn không?” Nam nhân dè dặt hỏi, có vẻ đã hiểu rõ phần ghét bỏ hảo hữu của mình trong lòng thiếu niên có bao nhiêu nhiều.

“ Có thể.” Thiếu niên vừa nhai vừa nói. Lại liếc mắt tới miếng bánh điểm tâm màu xanh, nam nhân hiểu ý, lại đút cho hãn. Hãn hí híp mi hưởng

thụ vị ngọt trên đầu lưỡi, lại nói tiếp “ Nhưng hãn bị tâm bệnh, dầu cho lần này có trị hết, cũng không dám đảm bảo thời gian sau sẽ không tái phát.”

Nam nhân sủng nịch để thiếu niên lười nhác tựa vào đùi mình, trầm thấp nói “ Ai thất nút thì kẻ đó cời. Chúng ta chỉ cần giúp đỡ hết mình là được. Người cũng biết, phải không? Ngạo Thiên không sung sướng vui vẻ gì, mà Lưu Diệp Phong cũng không hơn hãn.”

Thiếu niên đang híp mắt bỗng mở to đôi mắt, nhìn vào trong đôi mắt của nam nhân mà hỏi “ Ta thì thấy Hiên Viên Ngạo Thiên hãn là không nữ buông bỏ địa vị kia mà thôi. Hãn có quá nhiều thứ bận tâm, thì lòng dạ nào sẽ còn nghĩ tới Phong nhi. Hừm.. Còn người, sao lại lựa chọn ta chứ không phải giang sơn thiên hạ này.”

Nam nhân cười rộ lên, nửa đùa nửa thật “ Vì người là thứ duy nhất thuộc về ta. Còn giang sơn thiên hạ ư, nó thuộc về rất nhiều người. Ta đương nhiên phải giữ lấy Ân nhi duy nhất của ta chứ.”

Vũ Tập Ân cười, trong mắt tràn đầy hạnh phúc, nhưng ngoài mặt lại nói dối “ Người bao giờ thì mồm mép đến vậy, Vũ Nhiên Lãnh bệ hạ.”

Vũ Nhiên Lãnh không đáp, chỉ cúi đầu hôn lên đôi môi diễm hồng như cánh hoa xinh đẹp kia.

Lương đình đầy gió mát, hương hoa tỏa khắp nơi

—

Đồng Nhật và vài vị thái y kỳ cựu đứng ở bên cạnh nhìn Vũ Tập Ân chữa trị cho hoàng đế bệ hạ của họ. Ai nấy cũng lo sợ.

Không phải họ không tin vị đệ tử của thần y Dược Vận Tích này, mà là trong lòng họ không hiểu sao lại cứ lo sợ, bởi vì thần y này lúc chữa trị bằng châm tựa họ ... đã cố ý ra tay quá nặng nha.

Châm dài thế kia, hẳn là bệ hạ đau lắm aaaaaa.

Sau khi kiểm tra một hồi, Vũ Tập Ân đứng dậy, liếc mắt mấy vị thái y đang mờ hôi rùng rùng đứng đằng kia, cười nói “ Không có gì nghiêm trọng đâu. Chỉ là tâm tư tích tụ lâu ngày, uống vài thang thuốc bổ là được. Đây là phương thuốc, các người đi lấy dược rồi sắc lên đi. Thuốc này cần nhất là phải đắng, không được cho thêm đường hay các vị ngọt vào, lúc uống xong cũng không được ăn điểm tâm. Nhớ đấy nhé.”

— Người là đang mượn dao giết người đi, mượn dao giết người đi, mượn dao giết người đi — Các vị thái y đồng lòng hò hét tám vạn tám ngàn lần trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời dặn.

Lúc Vũ Tập Ân bước ra khỏi cửa, đã gặp ngay khuôn mặt lo lắng không ngớt của Phan Thịnh Mẫn, khuôn mặt vô biểu cảm của Hiên Viên Gia Huân và người nào đó đang cười roi rói chạy tới đón hẳn.

Vũ Nhiên Lãnh quan tâm ân cần, hỏi “ Người mệt không? Khám cho hẳn mấy canh giờ rồi, nom xem nom xem, mờ hôi đầm đìa này, khuôn mặt cũng tái nhợt đi rồi. Ta đã kêu người chuẩn bị đồ ăn cho người, chúng ta mau đi ăn thôi.”

Nghe Vũ Nhiên Lãnh nói thế, Vũ Tập Ân cũng cảm thấy cả người rã rời, gật đầu đồng ý. Khi đi lướt qua Hiên Viên Gia Huân, hẳn nhin không được nói “ Hiên Viên thái tử, nghe nói ngài có thâm giao với ngũ huỳnh của ta, hẳn mấy đợt trước suy yếu lắm, người nhợt nhạt hẳn đi. Người hẳn nên thăm hỏi hẳn một tiếng, phải không?”

Hiên Viên Gia Huân nghe thấy thế, trong mắt lóe lo lắng, nhưng rồi lại vẫn điềm tĩnh nói “ Cảm tạ Hiên thân vương đã nhắc nhở.”

Vũ Tập Ân cười nhưng không nói, đi theo Vũ Nhiên Lãnh rời đi.

—

Lưu Diệp Phong cùng ngày hôm đó nhận được một phong thư từ Vũ Tập Ân.

“ Diệp Phong.

Ta mới vừa chẩn trị cho Hiên Viên Ngạo Thiên. Cuộc sống của hắn đã gần như là đèn dầu cạn khô, tâm không mở được nút kết thì sẽ chết dần chết mòn. Khi ta chữa trị, khó khăn lắm mới cứu được hắn, bởi hắn gần như không còn ý chí sống nữa.

Ta nghĩ kẻ nào thất thì kẻ ấy mở, Diệp Phong, mong đệ suy nghĩ thật kĩ.

Nếu trong lòng còn có hắn, thì cho hắn một đáp án. Chúng ta đã sống qua một kiếp, tiếc nuối khi cố tình bỏ lỡ hắn đệ hiểu rõ hơn ta.

Vũ Tập Ân.”

Lưu Diệp Phong ngồi ngây ngốc một hồi, mới thở dài, viết thư gửi lại.

“Huynh nói đúng, tiếc nuối là điều ta hiểu rõ nhất.

Huynh hãy nói cho hắn biết, ta còn sống.

Huynh hãy gửi lời của ta cho hắn “ Lời hứa năm xưa người còn nhớ không? Nếu nhớ, xin gặp lại nơi đăng hoa rục rở.”

Quyền quyết định ở hắn. Lần này ta sẽ trao quyền quyết định cho hắn thêm lần nữa. Nếu vạn dặm giang sơn hắn không bỏ được, thì ta đây có dây đưa với hắn thêm nữa cũng là vô vị.

Ta không cần đoạn tình ái mà ta không phải thứ duy nhất hắn bận tâm.

Lưu Diệp Phong.”

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Một chiếc xe ngựa xa hoa dừng lại ở một tòa tửu lâu đệ nhất kinh thành, một nam nhân ăn vận sang quý bước xuống, đi thẳng vào tửu lâu.

Tiểu nhị thấy khách nhân tới, vội vồn vã: “Hoan nghênh ngài, ngài ăn ở ngoài hay trong nhã gian.”

Nam nhân đi thẳng lên lầu, người hầu đi theo sau nam nhân nói cho tiểu nhị “Chúng ta đã có hẹn trước. Dẫn chúng ta tới nhã gian của Vũ tiên sinh.”

Tiểu nhị nghe thế vội vã gật đầu, nhanh nhẹn đưa khách tới nhã gian.

Khi nam nhân kia gần khuất bóng ở ngã rẽ thì một thanh niên một thiếu niên bước vào trong tửu lâu. Chưởng quỹ thấy hai người liền vội ra nghênh đón.

“Lý đại công tử, Lý nhị công tử, các ngài tới lấy sổ sách sao?”

Lý Nhược cười nói “Vâng, chưởng quỹ ngài mau đưa cho ta sổ sách ba tháng này, thiếu gia đang muốn xem xét tình hình kinh doanh.”

Nói rồi, lướt mắt qua lầu hai, thấy thân ảnh của nam nhân, Lý Nhược cả kinh. Lý Thành bên cạnh thấy thế vội nắm lấy tay hắn, hỏi “Đệ đệ, sao thế?”

Lý Nhược run rẩy, cắn răng nói “Hắn ...” rồi đưa tay chỉ vào lầu hai, trên lầu hai đã không một bóng người.

Lý Thành không thấy, nhưng cũng biết người mà Lý Nhược thấy là ai. Trên đời này, người có thể khiến đệ đệ hấn nghiêng răng nghiêng lợi tức giận thì chỉ có Hiên quốc hoàng đế mà thôi.

Hấn vỗ vỗ vai trấn an Lý Nhược, nói “ Người việc gì phải lo sợ hay tức giận. Dẫu gì hấn chẳng những là ái nhân còn là phụ thân của thiếu gia.”

Lý Nhược căm giận nói “ Hay cho một tiếng ái nhân, hay cho một câu phụ thân. Hấn mặc thiếu gia bị đâm chết, vậy cũng xứng với hai cái thân phận này sao.”

Lý Thành thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Nhược vắn vẹo, thì cũng thờ dài, chẳng biết nên khuyên nhủ ra sao. Vừa lúc, chưởng quỹ mang sổ sách ra, hấn nhận lấy rồi lôi kéo Lý Nhược ra xe ngựa.

Lý Thành ngồi lên xe ngựa mới nói “ Người cũng biết thiếu gia còn yêu hấn, mà hấn cũng còn ái thiếu gia. Chuyện của họ chúng ta không thể xen vào.”

“ Nhưng ...” Lý Nhược cúi đầu, nghẹn ngào nói “ Hấn đã tổn thương thiếu gia ...”

“ Trên đời nào tránh được bị tổn thương, miễn là khi vết thương ấy lành, sẽ không có vết thương mới chồong chéo lên.”

Lý Nhược im lặng không nói gì nữa, hấn vén màn xe lên, nhìn những bông tuyết nhỏ li ti bay xuống.

Trời trắng xóa, đất trắng xóa, màu trắng xóa nhạt nhẽo.

—

Khi Hiên Viên Ngạo Thiên vừa bước vào nhã gian thì đã thấy Vũ Nhiên Lãnh ngồi thành thơi uống rượu trong phòng, hấn bước tới trước bàn rồi

ngồi xuống.

Vũ Nhiên Lãnh uống xong chén rượu ấm áp mới ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Ngạo Thiên, nói giỡn “ Sao người tiều tụy như thế.”

Hiên Viên Ngạo Thiên không đáp lại, chỉ nhú mày nhìn chăm chăm Vũ Nhiên Lãnh, tỏ ý ‘ người gọi ta tới đây, muốn nói gì thì nói đi.’

Vũ Nhiên Lãnh hiểu ý của hảo hữu, nhưng vẫn nhịn không được đâm chọc một câu “ Người đã chọn giang sơn rồi, thì đừng nên mang về hối hận như thế chứ.”

Hiên Viên Ngạo Thiên sắc mặt càng kém, đứng dậy, giận dữ nói “ Nếu người gọi ta tới đây chỉ để nói chuyện này thì thôi đi. Ta không có rảnh rỗi như ‘ Thái thượng hoàng’ nhà người.” Nói xong bước đi.

Khi Hiên Viên Ngạo Thiên đã sắp đẩy cửa ra thì Vũ Nhiên Lãnh bỗng nói “ Nếu ta báo tin cho người rằng hãn còn sống thì sao?”

Hiên Viên Ngạo Thiên quay lại, sắc mặt càng thêm âm trầm, nói “ Ta không thích người đem hãn ra đùa giỡn.”

“ Ta nói thật đấy.” Nói xong từ trong ngực rút ra một phong thư, phe phẩy “ Người xem có phải chữ của hãn không?”

Hiên Viên Ngạo Thiên vội vàng bước tới, giật lá thư từ tay Vũ Nhiên Lãnh, tay run rẩy mở ra bức thư. Trong thư, là nét chữ thân thuộc của người nọ, tay hãn không ngừng được run rẩy, khóe mắt cũng cay nồng.

“ Từ bao giờ?” Hãn hỏi

“ Ba tháng trước, khi người còn hôn mê trên giường đấy.”

Hiên Viên Ngạo Thiên ngồi phịch xuống ghế, lặng câm không nói.

Vũ Nhiên Lãnh thấy thế cũng đứng lên, nói “ Thôi, người nghĩ cho kĩ đi. Hãn lần này lại cho người lựa chọn, người nếu chọn giang sơn, thì coi như hãy quên đi ái tình này, còn nếu người chọn hãn thì buông bỏ giang sơn đi. Ngạo Thiên, chúng ta đều là đế vương, ta biết, đế vương vị chỉ là gông cùm xiềng xích chứ không phải vinh hoa phú quý quyền thế ngất trời như bao người vẫn tưởng. Người đã thực hiện lời hứa làm đấng minh quân nửa đời rồi, nửa đời sau vẫn là dành cho chính mình đi. Ngạo Thiên, thiên hạ này của tất cả mọi người, chẳng phải của người. Nhân sinh nào có mấy, giữ được có bao nhiêu thứ đây, thực hiện được mấy lời hứa?”

Hiên Viên Ngạo Thiên không đáp lại. Tới khi tiếng đóng cửa vang lên rồi im lìm, hãn nhìn qua cửa sổ, bông tuyết bay bay.

Một màu trắng xóa đất trời.

Sau khi tuyết tan, sẽ hóa thành mùa xuân.

KHUYNH TÀN ĐỊA TẢN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Vũ Nhiên Lãnh vừa bước ra khỏi tửu lâu, đã thấy bên kia đường có một thiếu niên khoác áo choàng bạch y đứng đợi. Khuôn mặt tuyệt sắc, môi hồng khê nhếch, đôi mắt từ khi hấn bước ra khỏi cửa đều dõi theo hấn, Vũ Nhiên Lãnh sung sướng chạy qua bên đường, tới gần thiếu niên. Thiếu niên đem tay hấn nắm lấy, cắn nắn “ Sao người không mang bao tay.”

“ Nếu mang bao tay rồi sẽ không cảm nhận được tay người ấm áp rất nhiều.” Vũ Nhiên Lãnh cười hì hì, nói.

Thiếu niên bĩu môi, không cho là phải “ Người ấy, sao càng ngày càng hoàn đồng vậy. Ai không biết còn tưởng là thanh niên chưa biết khói lửa nhân gian đấy.”

“ Ha ha, ta vốn là như thế. Chỉ là trước kia khi ở trên vị trí ấy, ta không được phép ngây ngô mà thôi.”

Vũ Tập Ân nắm lấy tay ái nhân, kéo đi, cười nói “ Về nhà thôi. Ta đã sai người làm canh gà cho người rồi đấy. Về ăn không kéo cảm lạnh bây giờ.”

Vũ Nhiên Lãnh bỗng hỏi “ Ân nhi, nếu ta không thể rời khỏi ngôi vị hoàng đế đó thì sao?”

Vũ Tập Ân ngạc nhiên, quay lại nhìn ái nhân của mình, trong chốc lại liền hiểu ra, càng nắm chặt tay Vũ Nhiên Lãnh hơn, kiên định nói “ Thì ta sẽ ở bên người trong nơi cung cấm ấy. Nơi có người ở chính là nhà ta, đâu được tự do bay nhảy mà không có người bên cạnh thì còn lí thú gì. Làm một đôi uyên ương trong chiếc lồng vàng son còn hơn một kẻ đứng bên ngoài một người ngồi trong lồng cũi. Phải không?”

Vũ Nhiên Lãnh kích động ôm chặt lấy thiếu niên ái nhân của mình.

Ái nhân của hắn, Ân nhi của hắn vẫn luôn là vậy, dịu dàng là vậy. Đời này, hắn có thể cùng y nắm tay trọn kiếp bên nhau nhất thế cũng đủ thỏa mãn rồi.

Trong gió tuyết nhẹ tung bay, hai con người ôm lấy nhau.

Họ không thấy lạnh, bởi vì chỉ cần nắm chặt tay nhau kề vai sát vai thì nào có nơi nào lạnh lẽo cô tịch.

—

Khi Hiên Viên Ngạo Thiên đi ra khỏi tửu lâu thì trời cũng đã sẫm tối. Hắn lão đảo đi lên xe ngựa, cả người như mất đi toàn bộ khí lực.

Cả người lạnh ngắt, hắn thấy cô đơn giữa một màu tuyết trắng xóa đơn bạc này, hắn như rơi vào trong tuyết, bị vùi lấp, lạnh căm tới tận xương.

Hắn có một tháng để quyết định, giang sơn hay người hắn yêu.

Một tháng, cần chi một tháng.

Trước đây, hắn nghĩ rằng chỉ cần hắn có thể trèo lên ngôi vị kia, hắn sẽ được sống yên ổn, sẽ không phải đêm đêm giật mình vì ác mộng, sẽ có thể bảo vệ được người thân của mình.

Nhưng lên ngôi rồi, quyền lớn trong tay rồi, vinh hoa phú quý kể khôn xiết rồi, đêm nào hắn cũng giật mình tỉnh giấc vì suy nghĩ cho giang sơn, người thân của hắn lại lần lượt mất đi.

Hắn chỉ có mình huynh trưởng là thân nhân, người huynh trưởng đã vì hắn mà sát mẫu, vì hắn mà hi sinh để diệt tai họa ngầm.

Cả đời này, hãn không bảo vệ nổi Hiên Viên Cảnh, chỉ có huynh trưởng hi sinh vì hãn.

Cả đời này, hãn chỉ có thể bảo vệ mình nhi tử Hiên Viên Gia Huân, bởi dẫu biết những hài tử kia đều là con mình, huyết thống lưu chảy trong người chúng là của mình, nhưng hoàng phụ hoàng thụ, có hoàng rồi mới có phụ, hãn chỉ có thể chọn một người làm đế vương tương lai.

Trên đời này, hãn chỉ có ba người để bảo vệ, Hiên Viên Cảnh đã mất, Hiên Viên Gia Huân thì đã trưởng thành tự có thể bảo vệ mình, và, Phong nhi của hãn, người mà hãn đã một lần bỏ lỡ.

Thái giám vén màn lên gọi Hoàng đế, hoảng sợ khi thấy tay hoàng đế ròn ròn màu chảy.

Hãn ngơ ngác nhìn lòng bàn tay mình, móng tay găm vào tận da thịt.

—

Hiên Viên Gia Huân đứng ở trước điện chờ gọi, một thái giám chạy ra cung kính nói

“ Thái tử điện hạ, hoàng thượng cho mời.”

“ Dẫn ta đi.”

Cung điện sáng trưng, ngòi ở thượng vị chính là phụ hoàng hãn, Hiên quốc quân chủ.

“ Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.”

“ Đứng lên đi.” Hiên Viên Ngạo Thiên khàn khàn nói.

“ Tạ ơn phụ hoàng.”

Hiên Viên Gia Huân cúi đầu chờ nghe, mãi một lúc sau, Hiên Viên Ngạo Thiên mới lên tiếng

“ Huân nhi, người có lòng tin sẽ quản được thiên hạ này không?”

Hiên Viên Gia Huân ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn, thoáng thấy người ngồi trên kia sắc mặt tái nhợt, mày kiếm nhíu lại đầy u sầu.

Hắn vội vàng cúi đầu xuống vì biết mình đã thất lễ, nói “ Nhi thần có lòng tin, thưa phụ hoàng.”

“ Vậ, trẫm sẽ giao cả thiên hạ này vào tay người.”c

KHUYNH TÀN ĐỊA TẤN

Hạ Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hoàn Chính Văn

Hôm nay là lễ hội hoa đăng, năm nay nó còn náo nhiệt hơn mọi năm trước, bởi vào đúng dịp tân hoàng đăng cơ.

Hoàng đế bỗng dưng thoái vị để lại ngôi vị cho thái tử, chuyện chóng vánh diễn ra chỉ trong một tháng khiến triều thần khiếp sợ. Có nhiều người đứng ra khuyên can nhưng cũng đành thất bại, đế vương kiên quyết nào ai dám nhổ lông ở đuôi cọp đâu chứ.

Còn dân chúng sao? Ai làm vua hay không làm vua có đâu sao. Họ chỉ cần quan tâm rằng hôm nay trong bát có đủ cơm ăn không, ngày mai có thể cơm no áo ấm hay không, còn ai làm vua, thì họ chẳng cần để ý tới.

Nhân dịp tân hoàng đăng cơ, lễ hội hoa đăng lần này càng được làm thêm rực rỡ và hoành tráng.

Đêm nay, cả kinh thành rực sáng lung linh, ngay cả hang cùng ngõ hẻm cũng đều sang tỏ như ban ngày.

Khắp nơi đều treo đèn lồng màu đỏ, trên sông cũng là những đèn hoa đăng nhỏ nhỏ, lững lờ trôi.

Người tới người đi tấp nập, ngay cả những tiểu thư thường ngày ở trong khuê phòng cũng nhân dịp này cất bước ra khỏi cửa dạo chơi cùng những nữ tỳ, nên phải nói, trên đường phố hoan thanh tiểu nữ không hề dứt, cảnh xuân mơn mớn cũng nhờ cảnh đẹp ý vui ấy mà thêm mê lòng người.

Không ai chú ý tới một nam nhân tuấn mỹ vận thanh y đang đi một mình trong dòng người.

Nam nhân đi như vô mục đích, không ngắm đèn lồng cũng chẳng nhìn những gian hàng, chỉ lặng lẽ đi như vậy mà thôi.

Nam nhân thanh y đó chính là Hoàng đế bệ hạ, không, hiện tại hắn là thái thượng hoàng, hoặc là nói, ngay lúc này đây hắn chỉ là một người tên Hiên Viên Ngạo Thiên mà thôi.

Hắn nhìn khắp trong đám người đang tấp nập tới tới đi đi, những đã mấy ngày rồi mà hắn chẳng tìm kiếm được bóng hình mình ấp ủ bấy lâu.

Buồn khổ, có, sầu thương, có, nhưng không có tuyệt vọng. Lúc hắn nghĩ rằng Phong nhi đã mất, lúc đó hắn có tuyệt vọng, nhưng, hiện tại hắn biết y còn sống, còn sống là còn hi vọng.

Hôm nay là ngày cuối cùng của lễ hội, hắn đã đi rất nhiều ngày rồi nhưng chẳng thể tìm thấy người mình nhớ thương.

Đột nhiên, có một tiếng chào mời vang lên bên cạnh hắn “ Công tử, mua hoa đăng đi, thả hoa đăng trên sông sẽ tìm thấy người thương.”

Hiên Viên Ngạo Thiên khóe miệng co rúm, hắn là một nam nhân có đứa con lớn nhất cũng qua 20, mà còn được xưng là công tử, tuy rằng không thể phủ nhận bề ngoài được bảo dưỡng kỹ lưỡng của hắn cũng nom không quá thanh niên 25, nhưng nghe chữ công tử vẫn thấy cách ứng vô cùng.

Nhìn lại thì thấy một nữ hài như tiên đồng đang mỉm cười với hắn, đưa ra trước mặt hắn một chiếc hoa đăng.

“ Công tử, trời trao nhân duyên, viết tên của mình và ái nhân rồi thả hoa đăng này trên sông, ngài sẽ tìm được người thương của mình.”

Nữ hài cười híp mắt, trao cho hắn chiếc hoa đăng rồi biến mất vào đám đông.

Hiên Viên Ngạo Thiên ngáy ra một hồi, cuối cùng lại cười khỗ, nghĩ, thôi, dầu là một tia cơ hội cũng nên thử.

Hắn viết xuống tên hai người, đặt vào trong hoa đăng rồi đi về phía bờ sông.

Ở bờ sông, có rất nhiều nam thanh nữ tú đang đứng, họ cùng chung tay thả xuống dòng sông nước chảy hiền hòa chiếc hoa đăng của mình, rồi ngóng nhìn mãi chiếc hoa đăng ấy trôi đi xa.

Hóa ra, có một truyền thuyết rằng, nếu hoa đăng người thả có thể bình an trôi về phía cuối dòng sông, thì hai người sẽ có được một đời bên nhau hạnh phúc sum vầy.

Hiên Viên Ngạo Thiên lúc biết truyền thuyết này cũng chỉ mỉm cười không tin, nhưng bây giờ hắn lại đi theo chiếc hoa đăng ấy, có lẽ là nhàm chán, có lẽ tin rằng ở cuối dòng sông này, có người mà hắn đợi chờ.

Chiếc hoa đăng xuôi theo dòng nước, xen lẫn cùng những chiếc hoa đăng khác, bập bênh trôi dần về hạ lưu...

Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn đi theo, từ lúc khi trời mới sẩm tối tới khi trăng treo cao chói vót, hoa đăng mới trôi gần xuống hạ lưu.

Hắn nhìn theo chiếc hoa đăng của mình, tới tận khi có một đôi tay trắng nõn xinh đẹp vót nó lên.

Ngẩng lên, là khuôn mặt diễm lệ vô song, mang theo nụ cười nhàn nhạt, thiếu niên vận bạch y đứng đó, giữa muôn vàn ngọn đèn lung linh, như hư như thực.

Khuôn mặt mà hắn ngày đêm tưởng nhớ, khắc sâu vào trong trái tim mình, khóe mắt đuôi mày đều là nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra rõ rệt như đang ở trước mắt mình.

Thiếu niên thấy hấn không phản ứng, cũng chỉ đứng ở nơi đó nhìn về phía hấn. Mãi tận lâu sau, thấy có kẻ vẫn còn ngây dại mắt hồn nhìn mình chăm chăm, thiếu niên cất tiếng “ Nhìn này, hoa đăng của người vẫn còn sáng”

Thiếu niên còn đang định nói gì đó, đã nhận được cái ôm chầm từ đối phương, chỉ nghe người kia khẽ gọi bên tai “ Phong nhi, Phong nhi của ta.”

Lưu Diệp Phong không đáp lại lời gọi, chỉ lẳng lặng ôm lại người kia. Người được mùi hương quen thuộc của nam nhân, cảm nhận được độ ấm của nam nhân, quen thuộc mà xa lạ, xa lạ rồi lại quen thuộc, hấn nghĩ rằng, dấu cho hấn có giả kiên cường và lãnh tĩnh rằng hấn không cần đoạn ái tình này, rằng hấn hận người nam nhân đã từng không lựa chọn mình đến đâu thì ngay giờ phút này đều sụp đổ. Chỉ cần cảm nhận hơi thở của y, nghe được giọng nói của y, tựa vào vòng tay y, hấn đã không thể lạnh lùng như trước, trái tim kêu gào rằng, hấn yêu y, yêu rất nhiều. Lưu Diệp Phong hấn có thể buông bàn tay người nam nhân này ra trong phút chốc nhưng lại chẳng thể buông bỏ cả đời.

Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau, ánh đèn lung linh huyền ảo bao quanh lấy họ, dưới ánh trăng sáng đêm nay, có hai người yêu nhau đã tìm lại được nhau.

Trời ban nhân duyên, cắt không được, bỏ không được. Dẫu có cách xa nhau ngàn dặm, hiểu lầm nhau muôn điều, thì đoạn tình ái này, cũng chẳng ai có thể dứt bỏ nó.